Sfântul Simeon de la Muntele minunat din Antiohia Siriei

(24 mai)

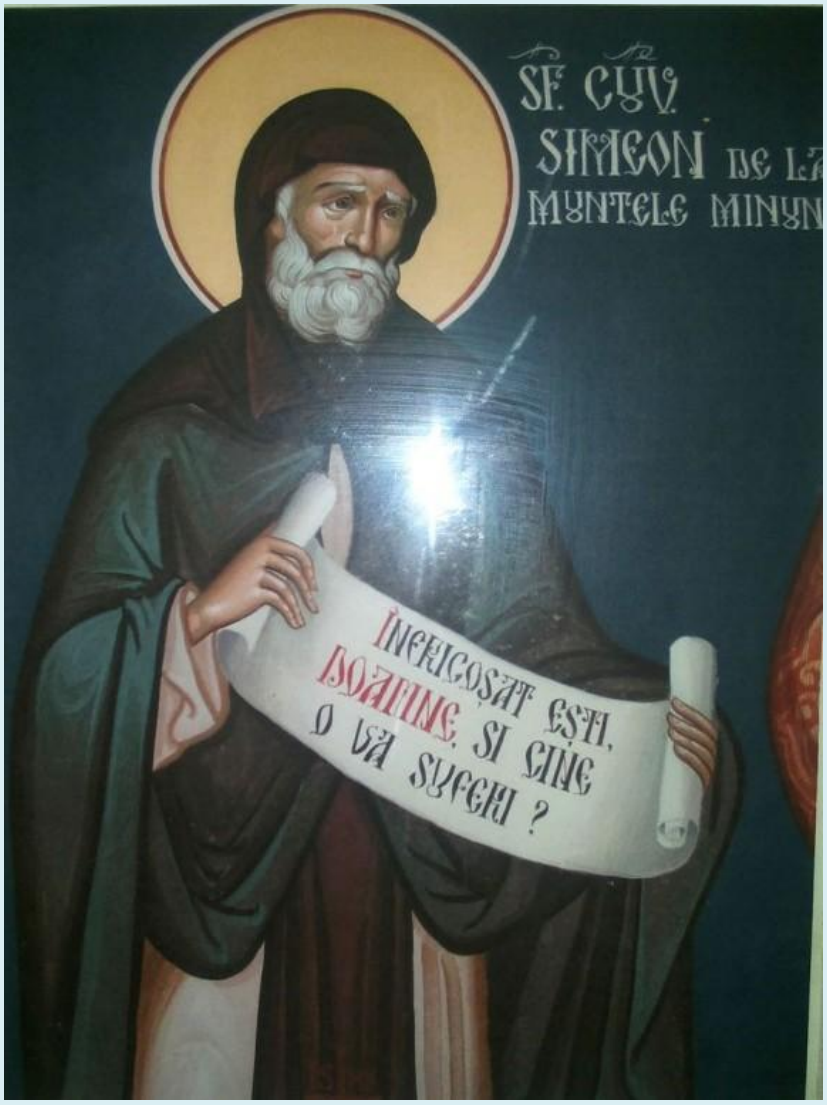

Sfântul cuvios Simeon cel din Muntele minunat, pomenit în calendarul creștin ortodox la 24 mai, a trăit în zilele bătrânului Iustin şi a fost născut în Antiohia Siriei, din tatăl Ioan, care era din Edesa şi din maica Marta, fiind crescut în aceeaşi cetate a Antiohiei. Zămislirea lui din pântece s-a făcut prin rugăciune. Dorind a naşte un copil, spre a-l închina lui Dumnezeu, fericita Marta a mers în biserica Sfântului Ioan Botezătorul şi s-a rugat îndelung. Ea a petrecut mai multe zile fără să mănânce şi fără să bea, dormind pe jos. În cele din urmă, într-o noapte, ea l-a văzut pe Sfântul Ioan, care i-a zis: "Îndrăzneşte, femeie şi te roagă, căci a fost primită rugăciunea ta." Iar cele de aici înainte toate lucrurile minunate se spune că unele s-au întâmplat, iar altele au fost făcute de el, mai presus de om. Sfântul

cuvios Simeon, i se mai spune "cel din muntele minunat" pentru a fi deosebit de Sfântul Simeon stâlpnicul, cel care trăise cu 133 de ani mai devreme (459) prăznuit de Biserica Ortodoxă în ziua de 1 septembrie. Capul Sfântului Simeon din Muntele minunat se află la Mănăstirea Neamţ şi românii se pot închina în pronaosul Bisericii mari a celei mai cunoscute lavre monahale româneşti. Aceste sfinte moaşte au fost dăruite Mănăstirii Neamţ de către Sfântul voievod Ştefan cel mare.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 5
În această lună (mai), ziua a douăzeci şi patra – Prea cuviosul părintele nostru Simeon cel din muntele minunat (Minei) 7
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Simeon cel din Muntele minunat 21
Acatistul Sfântului Simeon, stâlpnicul din Muntele minunat 30
Rugăciune către Sfântul Simeon din Muntele minunat 38
Imnografie 39
Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului Simeon Stâlpnicul, din Muntele minunat 40
Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Simeon din Muntele cel minunat 62
Sinaxar - Sfântul cuvios Simeon cel din Muntele minunat - 24 mai 64
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Simeon cel din Muntele minunat 66
Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Sfântul cuvios Simeon cel din Muntele minunat 68
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului cuviosului părintelui nostru Simeon, stâlpnicul din Muntele minunat 70
Cântare de laudă la Sfântul Simeon, stâlpnicul din Muntele minunat 72
Cugetare 74
Viaţa şi petrecerea cuviosului părintelui nostru Simeon, cel din Muntele minunat 75
Sfântul cuvios Simeon cel din Muntele minunat (24 mai), un mare nevoitor de la şase ani 94
Sfântul cuvios Simeon din Muntele minunat - Învăţături duhovniceşti 100
Să ne stăpânim patimile prin cugetul evlavios - Cuvânt al Sfântului cuvios Simeon, cel din Muntele minunat, la doar şase ani 101
Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat - Starea sufletului după moarte 103

Sufletul care îşi aminteşte de moarte îşi ancorează corabia trupului la ţărmul cel liniştit al poruncilor 108
Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat - Cuvinte ascetice 109
Dumnezeu revarsă din belşug bogăţii asupra celor ce-L iubesc pe El 109
Binele făcut de noi are pururea vrăjmaş pe cel potrivnic 111
Aproape este Domnul de cei ce Îl cheamă pe El întru adevăr 112
Stăpânitor patimilor este cugetul evlavios 113
Cum ne putem stăpâni mânia oarbă 114
Arbitrul faptelor noastre este conștiința 115
Cum îndeamnă demonii pe monah spre patima poftelor rele? 116
Ce se cuvine să facă un monah îmbunătățit? 117
Suferința celor ce L-au mărturisit pe Dumnezeu 118
„Multe sunt necazurile drepţilor şi din acestea toate îi va izbăvi pe ei Domnul” 120
Imitaţi corul Sfinţilor şi urmaţi exemplul Sfinţilor Părinţi! 122
Supune-te, suflete al meu, Domnului 124
Grija vieţii este plină de multă răutate şi amărăciune 125
Înşelăciunea bogăţiei 126
"Eu rănesc și Eu tămăduiesc" 127
Ce să fac când mă voi răni la suflet cu cele mai ascuţite săgeţi ale păcatului? 128
Păziţi-vă de vorbele cârtitoare şi deşarte si feriţi limba voastră de clevetire 130
Umblaţi în dragostea blândeţii, în cuvântul adevărului, în puterea lui Dumnezeu 132
Vezi-L, omule, pe Hristos smerit cu inima! 133
Tânguirea monahului contemporan 134
Despre mucenicia adevăratului monah 137
Sfântul Simeon Stâlpnicul - Viața și cuvinte de folos 140
Fericiţi sunt cei care-şi păstrează trupul curat! 141
Monahul întărit pe piatra credinţei 142
Ce este desfătarea vremelnică faţă de slava cea nevăzută? 144
Vai de sfârşitul rău al păcătosului! 145
Crucea monahului 146
Demonul viselor 147
Domnul sprijină pe toţi cei ce cad şi îndreaptă pe cei gârboviţi 148
Așa cum monahii sunt prea ispitiți așa și noi ducem un război 150

Biserica sfântă sfinţeşte pe cel ce sălăşluieşte în ea 151
Monahul smerit, care poartă crucea, îl arde pe vrăjmaşul 153
Milostenia se face în ascuns 155
Are şi ucigaşul pocăinţă 156
Pocăința 157
Cuvânt pentru bogați 158
Întâlnirea cu demonul doboară pe om răpindu-i minţile 159
Smerenia alungă diavolii 161
Sinaxar - Cuviosul Simeon, noul stâlpnic - 24 mai 162
Învierea lui Conon prin rugăciunea Sfântului Simeon din Muntele minunat 172
Sfântul și intelectualul: întâlnirea dintre Sfântul Simeon și istoricul Evagrie Scolasticul 177
Pruncii sfinţeniei: Sfânta cuvioasa Parascheva şi Sfântul Simeon din Muntele minunat/ Cui alegem să plăcem ? 180
Arh. Mihail Daniliuc - Și sfinții își fac vizite 185
Pr. Ioniță Apostolache - Cuviosul Simeon şi înălţarea duhovnicească prin minunate nevoinţe 188
Teodor Danalache - Sfântul Simeon din Muntele minunat 192
Pr. Dragoş Bahrim - Cununa moaştelor Sfântului Simeon din Muntele minunat 199
Arhim. Mihail Daniliuc - Şi sfinţii îşi fac vizite 215
Icoane 218

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

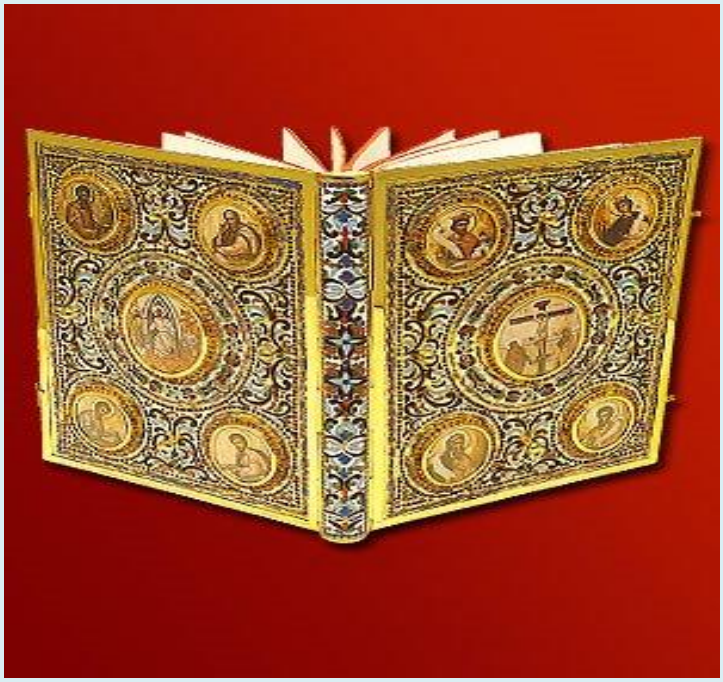

Matei 5, 14-19

Zis-a Domnul către ucenicii Săi:
14. Voi sunteţi lumina lumii; nu poate o cetate aflată pe vârf de munte să se ascundă.
15. Nici nu aprind făclie şi o pun sub obroc, ci în sfeşnic, şi luminează tuturor celor din casă.

16. Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, aşa încât să vadă faptele voastre cele bune şi să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri.
17. Să nu socotiţi că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc.
18. Căci adevărat zic vouă: Înainte de a trece cerul şi pământul, o iotă sau o cirtă din Lege nu va trece, până ce se vor face toate.
19. Deci, cel ce va strica una din aceste porunci, foarte mici şi va învăţa aşa pe oameni, foarte mic se va chema în Împărăţia Cerurilor; iar cel ce va face şi va învăţa, acesta mare se va chema în Împărăţia Cerurilor.

Apostol

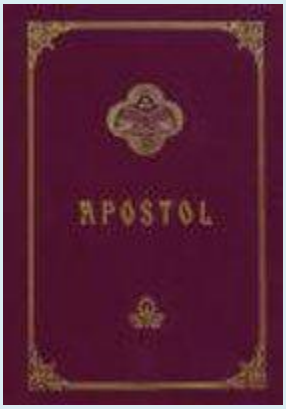

Epistola către Galateni a Sfântului apostol Pavel

Galateni 5, 22-26; 6, 1-2

22.Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credinţa,
23.Blândeţea, înfrânarea, curăţia; împotriva unora ca acestea nu este lege.
24.Iar cei ce sunt ai lui Hristos Iisus şi-au răstignit trupul împreună cu patimile şi cu poftele.
25.Dacă trăim în Duhul, în Duhul să şi umblăm.
26.Să nu fim iubitori de mărire deşartă, supărându-ne unii pe alţii şi pizmuindu-ne unii pe alţii.

1.Fraţilor, chiar de va cădea un om în vreo greşeală, voi cei duhovniceşti îndreptaţi-l, pe unul ca acesta cu duhul blândeţii, luând seama la tine însuţi, ca să nu cazi şi tu în ispită.
2.Purtaţi-vă sarcinile unii altora şi aşa veţi împlini legea lui Hristos.

În această lună (mai), ziua a douăzeci şi patra – Prea cuviosul părintele nostru Simeon cel din muntele minunat (Minei)

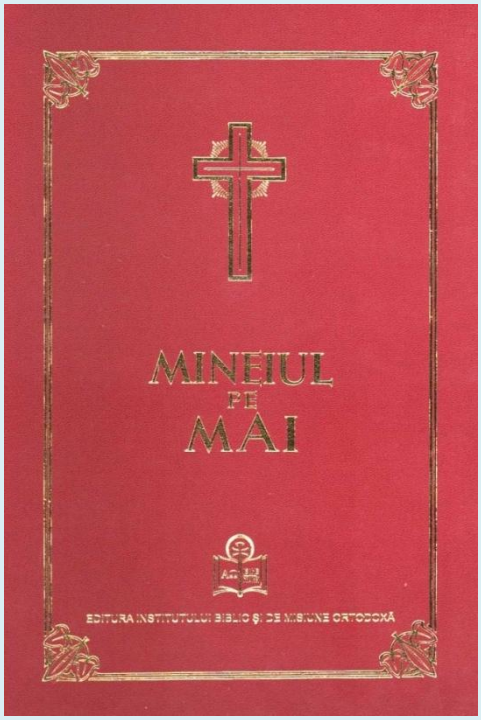

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6: 3 ale praznicului şi 3 ale sfântului.

Stihirile sfântului, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Biruind săltările trupului, şi îmbrăcându-te cu omorâre aducătoare de viaţă, ţi-ai săvârşit sufletul, stâlp scris având bunătăţile cele cuprinzătoare, prin fapte, făcându-te ca un luminător pururea luminos, prea fericite, strălucind cu darul peste toate marginile pământului, cuvioase Simeoane.

Zburând prin dragostea cea dumnezeiască, şi depărtându-te de cele de pe pământ, şi înălţându-te către ceruri, încă purtând trup îmbrăcat cu ţărână; pentru aceasta

arătat te-ai făcut întocmai vieţuitor cu îngerii, întinzându-te pururea cu dumnezeieştile suiri, te-ai suit unde este lumina cea neapusă părinte Simeoane.

Subţiindu-ţi trupul cu sihăstriile, Simeoane, ţi-ai arătat sufletul înălţat şi apropiat de Dumnezeu, şi primitor Duhului, şi cu puterea Lui te-ai învrednicit a săvârşi minunile cele mai presus de fire, căci unde este lucrarea Lui cea prea făcătoare, se isprăvesc toate cele mai presus de gând şi de cuget.

Slavă..., glasul al 2-lea, a lui Ghermano

După ce te-ai suit după închipuire în muntele cel minunat şi înalt, şi după ce ai intrat întru cinstitul chivotul stâlpului ca într-un altar, ai arătat faptă prea aleasă, şi suire privirilor; însă prin faptă ţi-ai luminat viaţa, împodobindu-te cu legături de fier, ca cu nişte podoabe de aur, iar prin suire vedeai pe Dumnezeu, şi te vedeai de el, grăind însuţi cu Dânsul, pe care roagă-L cinstite Simeoane, pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a prazniculuiIar de va fi în post, a Născătoarei.

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Toată fărădelegea, tot păcatul fără ferire am făcut eu ticălosul, de toată pedeapsa sunt vrednic, dă-mi Fecioară pricină de pocăinţă, ca să mă arăt acolo neosândit, căci pe tine te aduc rugătoare, pe tine te chem ajutătoare, ca să nu mă ruşinezi pe mine, dumnezeiască Mireasă.

A Crucii, a Născătoarei

Cărbunele, pe care l-a văzut mai-nainte slăvitul Isaia, cu chemarea Părintelui celui ce L-a odrăslit pe Dânsul, Se întrupează din Maica cea neispitită de bărbat, şi născându-Se, ca un miel fără prihană Se junghie de bunăvoie, luând păcatele lumii. Pentru aceasta Mieluşeaua şi Fecioara văzându-L pe Cruce, cu arma întristării s-a rănit.

Stihoavna zilei.

Slavă..., a cuviosului, glasul al 6-lea

Părinte vrednicule de minuni, arătatu-te-ai odrasla cea bună a pustiei, şi apărător nouă, căci într-însa ţi-ai câştigat dorirea înălţimii celei cereşti, şi te-ai învrednicit darului tămăduirilor, din vistieriile Duhului cele nefurate. Pentru aceasta cu amândouă te-ai arătat însuţi lucrător minunilor, prea cuvioase Simeoane, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a praznicului

Iar de este în post, a Născătoarei.

Podobie: A treia zi ai înviat...

Ochiul inimii mele îl ridic către tine, Stăpână, nu trece puţina mea suspinare, în ceasul când va judeca Fiul tău lumea, fii mie acoperământ şi ajutătoare.

A Crucii, A Născătoarei

Văzând prea curată Născătoare de Dumnezeu, Viaţa noastră spânzurând pe lemn, ca o Maică tânguindu-te ai strigat: Fiul meu şi Dumnezeul meu, mântuieşte pe cei ce cu dragoste Te laudă pe Tine.

Tropar, glasul 1: Al răbdării stâlp ai fost râvnind părinţilor celor mai dinainte cuvioase, lui Iov întru patimi, lui Iosif întru ispite, şi vieţii celor fără de trup fiind în trup. Simeoane părintele nostru, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., al praznicului sau ***al Născătoarei.***

La Utrenie

Canoanele al praznicului, cu Irmosul, pe 6, sau ale Octoihului fără mucenicine, şi al cuviosului pe 6.

Canonul cuviosului

facere a lui Ioan Monahul

Cântarea 1

Irmos: Pe Faraon cel ce se purta în căruţe, l-a cufundat toiagul lui Moise cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel mergătorul cel pedestru l-a izbăvit; pe cel ce cântă cântare lui Dumnezeu.

Pomenirea ta este pricină de teologie adevărată, şi luminare tuturor celor ce s-au adunat împreună, ca să laude cu inimi curate slava ei şi viaţa ta cea vrednică de laudă, făcătorule de minuni, părinte Simeoane.

Din glasul Botezătorului şi din vedere s-a binevestit lăudată maica ta şi te-a zămislit pe tine, şi te-a născut locaş cu miros bun şi dumnezeiesc, Dumnezeirii celei în trei Ipostasuri, prea fericite.

Slavă...

Marele Mergătorul înainte cunoscându-te din scutecele prunceşti că vei fi locaş dreptăţii, dăruit de Dumnezeu mai presus de fire, a poruncit să te fereşti de sânul cel stâng, şi să te hrăneşti cu cel drept.

Şi acum..., a Născătoarei

Fiind împodobită cu multe feluri de daruri, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, şi ai născut mai presus de cuget şi de cuvânt pe Cuvântul Tatălui, care S-a făcut trup pentru nespusa milostivire, rămânând Fecioară curată, ceea ce eşti binecuvântată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele...

Din tânără pruncie ai fost nevoitor prea ales, şi adevărat fierbinte iubitor frumuseţii dumnezeieşti. Pentru aceea cunoscându-te mai înainte din pântece Stăpânul, te-a sfinţit părinte Simeoane pururea pomenite.

Din mica vârstă înţelepţindu-te, făcătorule de minuni, cuvioase Simeoane, pe adevărată cunoştinţa Duhului, şi pe Cel necuprins, cu însuţi ochii te-ai învrednicit a-l vedea, înconjurat de puterile cereşti.

Luminându-ţi-se simţirile sufletului, din înfricoşata vedenie, părinte, ai câştigat minunata alegere a celor bune şi a celor rele, ai odrăslit viaţă fără greşeală, cuvioase Simeoane.

Slavă...

Arătat a venit ta tine îngerul, care s-a trimis, învăţându-te să iubeşti viaţa cea îngerească, şi să mergi cu picioare vesele pe urma Celui ce ţi s-a arătat, purtătorule de Dumnezeu, părinte.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe mine cel ce eram odinioară omorât, m-ai adus iarăşi din nou către viaţă, ceea ce singură ai născut Viaţa cea ipostatnică, de care lovindu-se moartea cea vrăjmaşă, arătat s-a rupt, Preacurată.

Irmosul: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, Unule, Iubitorule de oameni.

Condacul și Icosul praznicului.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Înaintea zămislirii sfințindu-te părinte, ceea ce te-a născut pe tine, te-a arătat odraslă prea frumoasă, vrând ca să fii vas Dumnezeiescului Duh, cu a căruia putere crescând, mulţimea duhurilor celor viclene cu toiagul credinţei o ai rănit. Pentru aceasta mutându-te cu mărire te-ai făcut stâlp neclintit al credincioşilor şi luminător luminos, vrednicule de minune, Simeoane; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste cinstesc sfântă pomenirea ta.

Slavă..., glasul 1

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Înrădăcinându-te pe piatra voirilor lui Hristos, te-ai arătat stâlp ridicat pe pământ, întărind marginile pământului cu arătările tămăduirilor. Pentru aceea cu credinţă săvârşindu-ţi pomenirea, ne luminăm, strigând ţie părinte: Mântuieşte-ne pe noi cu rugăciunile tale.

Şi acum..., a praznicului

De este în post, a Născătoarei: Învredniceşte Preacurată ticălosul meu suflet, şi-l mântuieşte pe el, cel ce pentru mulţimea greşelilor s-a alunecat întru adâncul pierzării, prea curată, şi în ceasul cel înfricoşat al morţii să mă mântuieşti de dracii cei ce mă clevetesc şi de răspunsul cel înfricoşat.

A Crucii, a Născătoarei

Având folosinţa ta prea curată, şi prin rugăciunile tale scăpându-ne de răutăţi, cu Crucea Fiului tău pretutindenea fiind păziţi, după datorie pe tine toţi cu bună credinţă te slăvim.

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti tăria mea Doamne, Tu eşti şi puterea, Tu eşti Dumnezeul meu, Tu eşti bucuria mea, Cel ce nu ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie o ai cercetat. Pentru aceasta cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Nicicum n-ai suferit să mai rămâi în lume părinte, având povăţuitor pe Hristos puterea lui Dumnezeu, şi petrecând în pustiile cele neumblate, aveai adunare cu fiarele fără de frică, fiind copil, şi te veseleai la ostenelile trupului.

Sărind prin munţi ca cerbul, doreai la izvoarele cele de la Dumnezeu curgătoare, şi aflându-le pe ele, ţi-ai săturat setea cea de dragostea lui Dumnezeu, din care bând, izvorăşti teologhisiri, arătându-te către faţa lui Hristos, părinte Simeoane.

Slavă...

Dumnezeiescul Ioan stând la stâlp, mai-nainte de suirea ta către el, te vedea pe tine cu ochii cei înţelegători, copil cu haina albă purtându-te ca pe o căruţă, îndreptându-te de stâlp luminos, cuvioase părinte.

Şi acum..., a Născătoarei

Din rudenia cea împărătească a lui David, tu Fecioară ai odrăslit şi ai născut pe Împăratul, Cuvântul, care mai-nainte de veci negrăit a strălucit din Tatăl, şi mai presus de gând. Pentru aceea noi credincioşii te fericim cu cuget dumnezeiesc, ca pe o Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine ticălosul; ci mă întoarce şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Domnul ca un copil cu prea bună cuviinţă plin de frumuseţe, de faţă a venit la tine, când aveai şederea la stâlp, părinte, şi strălucindu-ţi mărire de răbdare, precum ai cerut, S-a arătat pe sineşi răstignit.

Dumnezeiască viaţa ta a strălucit cu lumina descoperirilor, de a căror dumnezeiesc mir al bunei miresme făcându-te plin, mucenicește ai biruit taberele cele potrivnice ale dracilor, ca o slugă a lui Dumnezeu, Simeoane.

Slavă...

Prin curăţia gândului, înălţându-te cu priviri dumnezeieşti, şi având de la Dumnezeu inima izvor de înţelepciune, care izvorăşte pâraie dătătoare de viaţă, cugetătorule de Dumnezeu ai luminat sufletele celor bolnavi, prea fericite părinte.

Şi acum..., a Născătoarei

Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, care se înţelege dimpreună cu Tatăl mai-nainte de veci, sălăşluindu-Se în pântecele tău, pentru bogăţia milostivirii S-a sărăcit, şi S-a arătat Om pe pământ făcându-Se trup, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, prea lăudată.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa...

Înălţându-te cu bunătăţile ca dumnezeiescul Moise, şi suindu-te pe stâlp înalt din voie dumnezeiască te-ai înălţat cu duhul, şi primind putere luminătoare te-ai mărit ca acela, părinte.

Săgetând vrăjmaşul nebuneşte, şi-a deşertat tolba de săgeţile cele stricătoare de suflet, iar turnul sufletului tău nu l-a mişcat, căci era întărit cu bună alcătuire pe piatra cea nesfărâmată a lui Hristos, purtătorule de Dumnezeu.

Slavă...

Veselindu-Se Stăpânul tău Hristos de tine, răbdai cu înlesnire sudorile sihăstriei tale, care ți-a dat ție toiag foarte putincios, şi te-a îndemnat să tămăduieşti cu acela bolile celor neputincioşi, dumnezeiescule părinte.

Şi acum..., a Născătoarei

Ştiind grăitorii de Dumnezeu prooroci, prin arătări înseninătoare, adâncimea tainei tale celei înfricoşate, au vestit mai-nainte că vei să zămisleşti în pântecele tău pe Dumnezeu, ceea ce eşti fără prihană, şi acum noi văzând plinirea, credem prea curată Fecioară.

Irmosul: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune scârbele mele, că s-a umplut sufletul meu de răutăţi, şi viaţa mea s-a apropiat de iad şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

De cele de sus dorind, cele de jos ai lepădat, şi ca un Cer stâlpul făcându-ți, printr-însul ai strălucit cu raza minunilor, cuvioase şi lui Hristos Dumnezeului tuturor te rogi neîncetat pentru noi toți.

Icos: Pomenirea cea prea luminoasă a fericitului, ca o zi de mântuire s-a arătat nouă, gonind noaptea cea adâncă a patimilor, prin strălucirea înfrânării, şi luminând cu faptele cele prea alese; întru care ca nişte stele adunându-ne toți credincioşii, cântări de bucurie să aducem luminătorului Simeon; căci privind de sus ne luminează pe noi, şi negrăit dăruieşte pace, rugând neîncetat pe Hristos Dumnezeu pentru noi toţi.

Sinaxar

Întru această lună în 24 de zile pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Simeon din Muntele minunat.

Stih: Locuia Simeon mai înainte minunat muntele pământului.
Iar acum locuieşte prea minunat muntele Cerului.
În ziua a douăzeci şi patru,
Simeon schimbă muntele minunatul.

Acest cuvios a fost în zilele bătrânului Iustin, şi a fost născut în Antiohia Siriei, din tată Ioan, care era din Edesa şi din maica Marta, fiind crescut întru aceeaşi cetate a Antiohienilor. Iar cele de acolo înainte toate lucrările minunate, spun că unele s-au întâmplat, altele a făcut el, mai presus de om. Zămislirea din pântece ce s-a făcut prin rugăciune, şi mai înainte de zămislire, mărturisirea Mergătorului înainte şi Botezătorului, ce a arătat mai înainte maica sa, fapta cea bună, şi întregirea, care era să aibă fiul ei, şi cum că după ce s-a născut, s-a părăsit de tot de sânul cel stâng, arătând semnul acesta, că copilul era să aibă iute şi tare pornirea şi călătoria spre cele de-a dreapta lucruri, şi nu spre cele de-a stânga.

Şi cum că făcându-se de şase ani, în care vârstă pentru neplecarea simţirii au tinerescul obicei a se lenevi şi a se aduce prea lesne spre orice s-ar întâmpla, iar el defăimând toate cele de jos, sosi la munte, şi îndată cu vremea obişnuindu-se, începu a se deprinde cu petrecerea cea grea şi cu răbdarea.

Şi avea adese dumnezeieşti vedenii şi îngereşti arătări, care-l îndreptau spre cele ce trebuia a face, şi-l îndemnau cu asemănarea bunelor şi relelor, adică cele bune să aleagă, şi de cele rele să fugă, şi cum că în trup covârşind ale trupului, hrănindu-se nu cu omenească hrană, ci cu nemuritoare, ce i se da de la Cer, aşa a petrecut până la ieşirea din trup.

Însă acestea, şi cea nespusă mulţime a minunilor, arată mai pe larg istoria lui; atâta numai este vrednic să însemnăm, că lăsând lumea din tânără vârsta lui, întâi s-a dat pe sine la mânăstire, la care a fost pogorât din munte, întru care locui şase ani mai înainte; iar de acolo suindu-se în stâlp, stătu ani optsprezece.

Deci mergând la minunatul munte petrecu zece ani, la un loc înalt de pietre seci. Şi suindu-se în stâlpul cel mic a petrecut patruzeci şi cinci de ani, de i s-a făcut toată vremea vieţii lui ani optzeci şi cinci. Şi dintr-aceştia şaptezeci şi nouă i-a săvârşit cu cea peste firea omenească luptă şi răbdare, şi adormind s-a mutat spre mărirea îngerilor şi aşezare.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Meletie Stratilatul şi a celor împreună cu dânsul: Ioan, Ştefan, Serapion egipteanul şi Calinic vrăjitorul (magul); şi a celor doisprezece comiţi şi tribuni, şi a celor trei femei: Marchiana,

Paladia şi Sosona, şi a celor doi prunci: Chiriac şi Hristina, şi a tuturor celor unsprezece mii două sute şi opt, care împreună cu dânşii au mărturisit.

Stih: Cinstiţi nevoitori pentru vrednica de cinste Treime.
Mai mult decât a vieţui au ales ieşire din lume.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce merseseră din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Cu cuget vitejesc fugind de orbirea lumii, şi de căderile măririi celei deşarte, ai poftit să te linişteşti, neîncetat strigând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Întinzându-ţi mâinile tale în chip de Cruce şi rugându-te, ai văzut pe Hristos dimpreună cu îngerii întru slavă negrăită, Dumnezeu poruncindu-ţi, să te sui peste acest munte minunat, de Dumnezeu purtătorule.

Slavă...

Sârguindu-te cu gând de călătorie cerească, te-ai suit la stâlp, plecându-te dumnezeieştilor arătări ale Stăpânului, şi ai ajuns la acest munte, care l-a numit minunat, părinte Simeoane.

Şi acum..., a Născătoarei

Cei ce umblăm întru lumina Domnului, veniţi toţi să lăudăm pe singură Născătoare de Dumnezeu, pe cetatea cea sfântă a Împăratului Hristos, pe Maica cea prea curată, pe Maica lui Dumnezeu, care este mântuirea credincioşilor.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul...

Întru puterile sufletului tău cele bine alcătuite, cuvioase, s-a sălăşluit strălucirea cea cu trei lumini, de care ca dintr-o Dumnezeire luminându-te, ai zidit mărit înaintea

stâlpului, casa ei cea de trei ori fericită, şi ai legiuit întru aceea, să cinstim în veci pe Treimea cea nezidită, părinte Simeoane.

Lucrarea cea atotputernică a Sfântului Duh, sălăşluindu-se dumnezeieşte întru tine, prea fericite, a îndemnat să alerge de la marginile lumii la tine, pe toţi cei nebuniţi de duhuri viclene, pe care şi tămăduindu-i cu toiagul cel de finic, îi învăţai pe ei: Lăudaţi pe Ziditorul în veci.

Cugetarea cea trupească a tinereţelor, cu postul şi rugăciunea o ai supus Duhului, şi aprinderea celor dinlăuntru stingând, ai surpat pe om şi te-ai arătat ca unul ce mai mult nu mănâncă; ci hrănindu-te numai cu hrana cea cerească, cânţi pe prici-nuitorul acestora în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul

Ceata cea dumnezeiască a ucenicilor, ţie îţi dă părinte, Hristos Dumnezeu cel mi-nunat, pe care primindu-i cu dragoste, i-ai luminat cu învăţăturile, ca să alerge pe calea înfrânării. Cu care împreună odihnindu-te întru împărăţie, slavosloveşti pe Împăratul tuturor întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei

Roagă pe Fiul tău şi Domnul pentru noi, care curat şi lămurit strigăm, şi te măr-turisim Maică lui Dumnezeu, prea curată, ca să ne ceri dezlegare păcatelor, şi să aflăm izbăvire noi cei ce cu credinţă cântăm: Noroade prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înăl-ţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori cuptorul, tiranul haldeilor l-a ars nebuneşte, cinstitorilor de Dumne-zeu; iar văzându-i pe aceştia cu putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Mân-tuitorului au strigat: Tineri bine-L cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Înfricoşatu-s-a tot auzul...

Prin rugăciunile tale îmblânzind pe Hristos, care a săturat cu puţine pâini adunare de mulţi oameni, ai umplut cu binecuvântările tale jitnițele cele deşarte de la staulul tău, şi ai mântuit turma ta de foamete, de trei ori fericite Simeoane.

Cuvintele cinstitei şi cuvioasei maicii tale Marta cele de rugăciune, care se ruga, ca să te rogi lui Hristos, nu te-ai lepădat a împlini cererea ei, şi ai gonit mânia cea trimisă de Dumnezeu de la cetatea lui Dumnezeu, fericite.

Cunoscându-ți sfârşitul nevoinţelor tale Simeoane, şi despărțindu-te de trup te-ai învrednicit îndumnezeirii celei negrăite, întru cele de sus, prea fericite; către care zburând de aici, te bucuri cu duhul, văzând Lumina cea în trei Ipostasuri.

Slavă...

Pe cei ce cu chemarea şi cu socotinţele tale prin rugăciuni, din viața cea cu multe griji aleargă către tine şi la limanul tău, mântuieşte-i din toate patimile vrăjmaşului, pe cei ce luminat prăznuiesc pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei

Făcutu-te-ai lăcaş lui Dumnezeu, încăpând în pântecele tău pe Cel neîncăput, şi ai născut întrupat pe Cuvântul cel mai înainte neîntrupat; pe care roagă-L Preacurată să dăruiască iertare greşelilor tuturor celor ce cu credinţă te slăvesc pururea.

Irmosul: Înfricoşatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre, căci cel Preaînalt de voie S-a pogorât până la trup, din pântece fecioresc făcându-Se om. Pentru aceea pe prea curata Născătoare de Dumnezeu, credincioşii o mărim.

Luminânda

Podobie: Lumina cea neschimbată...

Strălucind în pustie, toată lumea ai luminat, mulţimea călugărilor se bucură întru pomenirea ta, Simeoane de Dumnezeu purtătorule; nu înceta rugându-te pentru lume.

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

Iar de este în post, să se zică a Născătoarei: Tu, prea curată eşti părtinitoare şi turn tare, şi lumii apărătoare, şi către tine cad, strigând: Mântuieşte-mă din nevoi şi din focul cel veşnic, ce va să fie, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară.

A Crucii, a Născătoarei

Mieluşeaua cea prea curată, una neîntinată, văzând cu trupul spânzurat pe Cruce pe Emmanuil Mieluşelul şi Cuvântul lui Dumnezeu, cuprinsă fiind de întristare a lăcrimat.

Stihoavna praznicului. Iar de va fi în post, se zice din Octoih.

Slavă..., a sfântului glasul al 6-lea

Cuvioase părinte Simeoane, în tot pământul a ieşit vestirea isprăvilor tale. Pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale, taberele drăceşti ai pierdut, cetele îngereşti ai ajuns, a căror viață fără prihană ai râvnit, îndrăznire având către Hristos, cere pace sufletelor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Darurilor celor mari te-ai învrednicit una prea curată Fecioară, Maica lui Dumnezeu, că ai născut nouă cu trup pe Unul din Treime, pe Hristos Dătătorul de viaţă, spre mântuirea sufletelor noastre.

A Crucii, a Născătoarei

Stând înaintea Crucii, Fecioara, oarecând în vremea răstignirii, cu ucenicul cel iubitor de feciorie, şi plângând grăia: Vai mie, cum pătimeşti, Hristoase, cela ce dai tuturor nepătimire.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială și Otpustul.

La Liturghie

Fericirile praznicului, Peasna cea de rând, sau ale Octoihului pe 4, şi ale sfântului Cântarea a 3-a pe 4. Prochimenul, glasul al 7-lea: Veseli-se-va dreptul de Domnul... Stih: Auzi Dumnezeule glasul meu... Apostolul către Coloseni: Fraţilor, îmbrăcați-vă ca aleşii lui Dumnezeu... Aliluia, glasul 1: Fericit bărbatul care se

teme de Domnul,.. Evanghelia de la Matei: Zis-a Domnul, toate îmi sunt date Mie... Chinonicul: Întru pomenire veşnică va fi dreptul...

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Simeon cel din Muntele minunat

Troparul Sfântului cuvios Simeon, cel din Muntele minunat, glasul 1: Al răbdării stâlp ai fost râvnind cuvioase, părinţilor celor mai dinainte: lui Iov întru patimi, lui Iosif întru ispite şi vieţii celor fără de trup fiind în trup. Simeoane părintele nostru, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Pe Faraon cel ce se purta în căruţe, l-a cufundat toiagul lui Moise cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel mergătorul cel pedestru l-a izbăvit; pe cel ce cântă cântare lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pomenirea ta este pricină de teologie adevărată şi luminare tuturor celor ce s-au adunat împreună, ca să laude cu inimi curate slava ei şi viaţa ta cea vrednică de laudă, făcătorule de minuni, părinte Simeoane.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din glasul Botezătorului şi din vedere s-a binevestit lăudată maica ta şi te-a zămislit pe tine şi te-a născut locaş cu miros bun şi dumnezeiesc, Dumnezeirii celei în trei Ipostasuri, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Marele Înaintemergătorul cunoscându-te din scutecele prunceşti că vei fi locaş dreptăţii, dăruit de Dumnezeu mai presus de fire, a poruncit să te fereşti de sânul cel stâng şi să te hrăneşti din cel drept.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiind împodobită cu multe feluri de daruri, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită şi ai născut mai presus de cuget şi de cuvânt pe Cuvântul Tatălui, care S-a făcut trup pentru nespusa milostivire, rămânând Fecioară curată, ceea ce eşti Binecuvântată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din tânără pruncie ai fost nevoitor prea ales şi adevărat fierbinte iubitor frumuseţii dumnezeieşti. Pentru aceea cunoscându-te mai înainte din pântece, Stăpânul te-a sfinţit, părinte Simeoane, pururea pomenite.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din mică vârstă înţelepţindu-te, făcătorule de minuni, cuvioase Simeoane, adevărata cunoştinţă a Duhului şi pe Cel necuprins, cu însuşi ochii te-ai învrednicit a-L vedea, înconjurat de puterile cereşti.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-ţi-se simţirile sufletului, din înfricoşătoarea vedenie părinte, ai câştigat minunata alegere a celor bune şi a celor rele şi ai odrăslit viaţă fără de greşeală, cuvioase Simeoane.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătat a venit la tine îngerul, care s-a trimis, învăţându-te să iubeşti viaţa cea îngerească şi să mergi cu picioare vesele pe urma celui ce ţi s-a arătat, purtătorule de Dumnezeu părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe mine cel ce eram odinioară omorât, m-ai adus iarăşi din nou către viaţă, ceea ce singură ai născut viaţa cea ipostatnică, de care lovindu-se moartea cea vrăjmaşă, arătat s-a rupt, Preacurată.

Irmosul: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, Unule, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti tăria mea Doamne, Tu eşti şi puterea , Tu eşti Dumnezeul meu, Tu eşti bucuria mea, Cel ce nu ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie o ai cercetat. Pentru aceasta cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nici cum n-ai suferit să mai rămâi în lume părinte, având povăţuitor pe Hristos, puterea lui Dumnezeu şi petrecând în pustiile cele neumblate, aveai adunare cu fiarele fără de frică, fiind copil şi te veseleai la ostenelile trupului.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sărind prin munţi ca cerbul, doreai de izvoarele cele de la Dumnezeu curgătoare şi aflându-le pe ele, ţi-ai săturat setea cea de dragostea lui Dumnezeu, din care bând, izvorăşti teologhisiri, arătându-te către faţa lui Hristos, părinte Simeoane.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dumnezeiescul Ioan stând la stâlp, mai înainte de suirea ta către el, te vedea pe tine cu ochii cei înţelegători copil cu haină albă purtându-te ca pe o căruţă, îndreptându-te de stâlp luminos, cuvioase părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din rudenia cea împărătească a lui David, tu Fecioară ai odrăslit şi ai născut pe Împăratul Cuvântul, care mai înainte de veci negrăit a strălucit din Tatăl şi mai presus de gând. Pentru aceea noi credincioşii te fericim cu cuget dumnezeiesc, ca pe o Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine ticălosul; ci mă întoarce şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Domnul ca un copil cu bună cuviinţă şi plin de frumuseţe faţă a venit la tine, când aveai şederea la stâlp, părinte şi strălucindu-ţi mărire de răbdare, precum ai cerut, S-a arătat pe Sineşi răstignit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dumnezeiască, viaţa ta a strălucit cu lumina descoperirilor, de al căror dumnezeiesc mir al bunei miresme făcându-te plin, mucenicește ai biruit taberele cele potrivnice ale demonilor, ca o slugă a lui Dumnezeu, Simeoane.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin curăţia gândului, înălţându-te cu priviri dumnezeieşti şi având de la Dumnezeu inima izvor de înţelepciune, care izvorăşte pâraie dătătoare de viaţă, cugetătorule de Dumnezeu ai luminat sufletele celor bolnavi, prea fericite părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, care se înţelege dimpreună cu Tatăl mai înainte de veci, sălăşluindu-Se în pântecele tău, pentru bogăţia milostivirii S-a sărăcit şi S-a arătat om pe pământ făcându-Se trup, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, prea lăudată.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înălţându-te cu bunătăţile ca dumnezeiescul Moise şi suindu-te pe stâlp înalt din voie dumnezeiască te-ai înălţat cu duhul şi primind putere luminătoare, te-ai mărit ca acela, părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase Părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Săgetând vrăjmaşul nebuneşte şi-a deşertat tolba de săgeţile cele stricătoare de suflet, iar turnul sufletului tău nu l-a mişcat, căci era întărit cu bună alcătuire pe piatra cea nesfărâmată a lui Hristos, purtătorule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Veselindu-se Stăpânul tău Hristos de tine, răbdai cu uşurinţă sudorile sihăstriei tale, care ţi-a dat ţie toiag foarte folositor şi te-a îndemnat să tămăduieşti cu acela bolile celor neputincioşi, dumnezeiescule părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ştiind grăitorii de Dumnezeu prooroci, prin arătări înseninătoare, adâncimea tainei tale celei înfricoşătoare, au vestit mai înainte că vrei să zămisleşti în pântecele tău pe Dumnezeu, ceea ce eşti fără prihană şi acum noi văzând plinirea, credem prea curată Fecioară.

Irmosul: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune scârbele mele, că s-a umplut sufletul meu de răutăţi, şi viaţa mea s-a apropiat de iad şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

De cele de sus dorind, cele de jos ai lepădat şi ca un cer stâlpul făcându-ţi, printr-însul ai strălucit cu raza minunilor cuvioase, şi lui Hristos Dumnezeului tuturor te rogi neîncetat pentru noi toţi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce merseseră din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuget vitejesc fugind de orbirea lumii şi de căderile măririi celei deşarte, ai poftit să te linişteşti, neîncetat strigând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întinzându-ţi mâinile tale în chip de Cruce şi rugându-te, ai văzut pe Hristos dimpreună cu îngerii întru slavă negrăită, Dumnezeu poruncindu-ţi: să te sui peste acest munte minunat, de Dumnezeu purtătorule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sârguindu-te cu gând de călătorie cerească, te-ai suit la stâlp, plecându-te dumnezeieştilor arătări ale Stăpânului şi ai ajuns la acest munte, pe care l-a numit minunat, părinte Simeoane.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cei ce umblăm întru lumina Domnului, veniţi toţi să lăudăm pe singură Născătoarea de Dumnezeu, pe cetatea cea sfântă a Împăratului Hristos, pe Maica cea prea curată, pe Maica lui Dumnezeu, care este mântuirea credincioşilor.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întru puterile sufletului tău cele bine alcătuite, cuvioase, s-a sălăşluit strălucirea cea cu trei lumini, de care ca dintr-o Dumnezeire luminându-te, ai zidit mărit înaintea stâlpului, casa ei cea de trei ori fericită, şi ai legiuit întru aceea, să cinstim în veci pe Treimea cea nezidită, părinte Simeoane.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lucrarea cea atotputernică a Sfântului Duh, sălăşluindu-se dumnezeieşte întru tine, prea fericite, a îndemnat să alerge de la marginile lumii la tine pe toţi cei nebuniţi de duhuri viclene, pe care şi tămăduindu-i cu toiagul cel de finic, îi învăţai pe ei: Lăudaţi pe Ziditorul în veci.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cugetarea cea trupească a tinereţilor, cu postul şi cu rugăciunea o ai supus Duhului şi aprinderea celor dinăuntru stingând, ai surpat pe om şi te-ai arătat ca unul ce mai mult nu mănâncă; ci hrănindu-te numai cu hrana cea cerească, cânţi pe prici-nuitorul acestora în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul

Ceata cea dumnezeiască a ucenicilor, ţie îţi dă părinte, Hristos Dumnezeu cel minunat, pe care primindu-i cu dragoste, i-ai luminat cu învăţăturile, ca să alerge pe calea înfrânării. Cu care împreună odihnindu-te întru împărăţie, prea măreşti pe Împăratul tuturor întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Roagă pe Fiul tău şi Domnul pentru noi, care curat şi lămurit strigăm şi te măr-turisim Maică a lui Dumnezeu prea curată, ca să ne ceri dezlegare păcatelor şi să aflăm izbăvire noi cei ce cu credinţă cântăm: Popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înăl-ţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori cuptorul, tiranul haldeilor l-a ars nebuneşte, cinstitorilor de Dumne-zeu; iar văzându-i pe aceştia cu putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Mân-tuitorului au strigat: Tineri bine-L cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Înfricoşatu-s-a tot auzul...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin rugăciunile tale înduplecând pe Hristos, care a săturat cu puţine pâini adunare de mulţi oameni, ai umplut cu binecuvântările tale jitniţele cele deşarte ale staulului tău şi ai izbăvit turma ta de foamete, de trei ori fericite Simeoane.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De cuvintele cele de rugăciune ale cinstitei şi cuvioasei maicii tale Marta, care se ruga, ca să te rogi lui Hristos, nu te-ai lepădat a împlini cererea ei şi ai îndepărtat mânia cea trimisă de Dumnezeu de la cetatea lui Dumnezeu, fericite.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cunoscându-ţi sfârşitul nevoinţelor tale Simeoane şi despărţindu-te de trup, te-ai învrednicit de cele de sus, prea fericite; către care zburând de aici, te bucuri cu duhul, văzând lumina cea în trei ipostasuri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe cei ce cu chemarea şi cu socotinţele tale prin rugăciuni, din viaţa cea cu multe griji aleargă către tine şi la limanul tău, izbăveşte-i din toate patimile vrăjmaşului, pe cei ce luminat prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Făcutu-te-ai locaş lui Dumnezeu, încăpând în pântecele tău pe Cel Neîncăput şi ai născut întrupat pe Cuvântul cel mai înainte neîntrupat; pe care roagă-L Preacurată să dăruiască iertare greşelilor tuturor celor ce cu credinţă te slăvesc pururea.

Irmosul: Înfricoşatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre, căci cel Preaînalt de voie S-a pogorât până la trup, din pântece fecioresc făcându-Se om. Pentru aceea pe prea curata Născătoare de Dumnezeu, credincioşii o mărim.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Înaintea zămislirii sfinţindu-te, părinte, ceea ce te-a născut pe tine, te-a arătat odraslă prea frumoasă, vrând ca să fii vas dumnezeiescului Duh, cu a cărui putere crescând, mulţimea duhurilor celor viclene cu toiagul credinţei o ai rănit. Pentru aceasta mutându-te cu mărire te-ai făcut stâlp neclintit al credincioşilor şi luminător luminos vrednicule de minune Sfinte Simeoane; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste cinstesc sfântă pomenirea ta.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Înrădăcinându-te pe piatra voirilor lui Hristos, te-ai arătat stâlp ridicat pe pământ, întărind marginile pământului cu arătările tămăduirilor. Pentru aceea cu credinţă săvârşindu-ţi pomenirea, ne luminăm, strigând ţie, părinte: miluieşte-ne pe noi cu rugăciunile tale.

Acatistul Sfântului Simeon, stâlpnicul din Muntele minunat

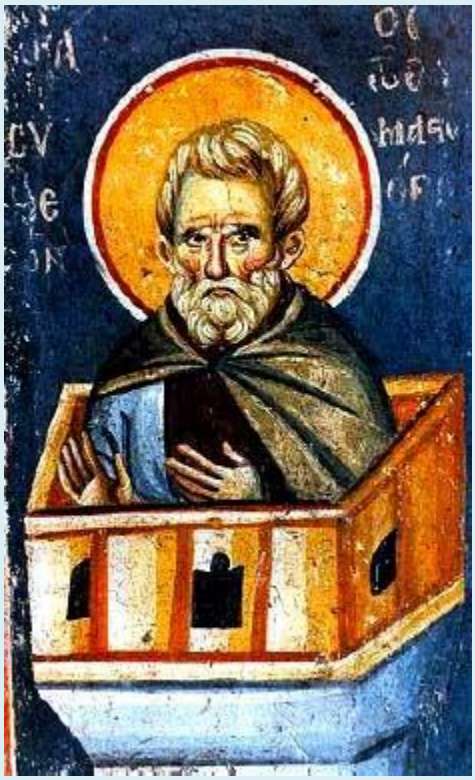

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie ! (de 3 ori)

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te salaşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinaciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte ! (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca Unui Stăpân, noi păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit, nu te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un milostiv, şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru, şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi Numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu Fecioară , ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru Tine, ci să ne mântuim prin Tine din nevoi, că Tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.

Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condac 1

Prea cuviosului nostru părinte Simeon, ca celui ce prin dragoste şi smerenie s-a făcut lăcaş Preasfintei Treimi, cântare de laudă cu umilinţă să-i aducem, zicând: ***Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!***

Icos 1

Îngerul întâistătător al celor drepţi, părinte Simeoane, numindu-te fiu al dreptăţii şi slujitor al Domnului, pentru care noi, smeriţii, aducem cântare:
Bucură-te, odrăslire din părinţi bine credincioşi;
Bucură-te, bogată roadă a curăţeniei părinţilor tăi;
Bucură-te, ucenice prea iubit al Botezătorului Ioan;
Bucură-te, al arhidiaconului şi întâiului mucenic Ştefan deopotrivă iubit;
Bucură-te, că Sfântul Ioan Botezătorul naşterea ţi-a vestit;
Bucură-te, că semn al încrederii un bulgăre de tămâie maicii tale i-a dăruit;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condac 2

De la sânul maicii tale te-ai arătat iubitor al înfrânării, căci dintru cel drept te hrăneai şi ai fost următor cetelor îngereşti, dimpreună cu care cântai: ***Aliluia!***

Icos 2

Descoperirea celor neştiute şi vederea tainelor ascunse Domnul ţi le-a dăruit, Simeoane, căci te-ai depărtat din pruncie de cele ale lumii, voind cele nepieritoare a le primi. Pentru aceasta primeşte ale noastre cântări:
Bucură-te, cel născut fără dureri;
Bucură-te, noule Samuile, cel ce Domnului din pruncie ai fost dăruit;
Bucură-te, că din mâncare făcută cu meşteşug omenesc nu ai gustat;

Bucură-te, că pâine, miere şi sare în toate zilele vieţii tale tu ai mâncat;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condacul 3

Fericite Simeoane, cu povăţuirea lui Dumnezeu la vârsta de şase ani ai venit la mănăstirea cuviosului Ioan stâlpnicul, care cu dragoste primindu-te, se minuna cântând: ***Aliluia!***

Icosul 3

Vrăjmaşul cel urâtor de oameni s-a spăimântat de tine, Sfinte Simeone şi ca un leu răcnea asupra ta, dar tu, ca pe un neputincios, nu l-ai băgat în seamă, într-armat fiind cu smerenia, şi cu nevoinţa ai pornit asupra lui. Iar noi, ca cei ce suntem în tot ceasul zdruncinaţi de pornirea lui asupra noastră, cădem la tine, sfinte şi te rugăm: ajută-ne nouă, celor ce cântăm:
Bucură-te, că prunc fiind ai covârşit pe cei bătrâni în nevoinţă;
Bucură-te, că nerăutatea inimii de mic ai dobândit-o;
Bucură-te, că schima îngerească la vârsta de şapte ani ai primit;
Bucură-te, că urmând povăţuitorului tău Ioan, pe stâlp te-ai suit;
Bucură-te, că pe acesta urmând Domnului în fiecare zi te-ai răstignit;
Bucură-te, că uitând de trup asemenea celor fără de trup ai vieţuit;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condacul 4

Cu totul ne-am depărtat de cea în duhul vieţuire, iar tu, al nostru părinte, cu milostivire ne dăruieşte cuvinte cu umilinţă, ca bucurându-ne de tine să-L slăvim pe Dumnezeu cel în Treime slăvit zicând: ***Aliluia!***

Icos 4

Nu au putut să clatine vârtutea ta uneltirile celui viclean, ci mai vârtos te-au întărit şi prin ungere de sus ai primit puterea asupra demonilor, pentru care cu grăbire către al tău ajutor alergând zicând:
Bucură-te, că mai mult decât toate ai preţuit duhul umilit;
Bucură-te, că inima înfrântă şi smerită jertfă în tot ceasul ai adus;
Bucură-te, că Domnul ţi-a dăruit smerenia;
Bucură-te, căci cu aceasta ai ars a diavolului înălţare;
Bucură-te, că aceştia cu înfricoşare vroiau să te piardă;
Bucură-te, că prin darul lui Hristos ai fost păzit;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condacul 5

Învaţă, sfinte, mintea noastră ca cele deşarte măcar în vremea rugăciunii să le gonească, pentru ca să nu aducem lui Dumnezeu jertfă neprimită, ci cu lacrimi să cântăm: Aliluia!

Icos 5

Năvala cea sălbatică a patimilor s-a învârtoşat asupra ta, părinte, dar tu, împotrivindu-te, nu ai dat somn ochilor tăi, ci cu multe lacrimi ai cerut ajutor în război, iar Domnul, văzând dragostea ta pentru El, ţi-a dăruit biruinţa. Primeşte aceste laude ale noastre, sfinte, ca stâlpare de biruinţă:
Bucură-te, că întunericul şi năvala patimilor n-au rătăcit sufletul tău;
Bucură-te, că nebunia tinereţii nu ţi-a schimbat cugetul cel bun;
Bucură-te, că fericirea şi odihna nu ai căutat-o în cele trecătoare;
Bucură-te, că în multă nevoinţă şi înfrânare le-ai aflat;
Bucură-te, că în ceruri ai primit împărtăşirea cu Sfintele Taine;
Bucură-te, că de acestea văzduhul de negrăită mireasmă s-a umplut;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condacul 6

Ai arătat viaţă mai presus de fire, asemănându-te heruvimilor, iar prin credinţa ta fierbinte ai slujit serafimilor, cu care cânţi în ceruri: ***Aliluia!***

Icos 6

Povăţuitor al vieţii monahale te-ai făcut prin darul Sfântului Duh, Simeoane prea fericite, căci cu înţelepciune şi înţelegere din Sfânta Scriptură grăiai, învăţând dreapta credinţă. Pentru care îţi zicem ţie:
Bucură-te, izvorule plin de apa cea vie;
Bucură-te, învăţătorule cu faptele şi cuvintele;
Bucură-te, dascălul pocăinţei nesfârşite;
Bucură-te, că faptele tale au fost deopotrivă cu învăţătura;
Bucură-te, că al tău cuget cu totul către cele cereşti l-ai îndreptat;
Bucură-te, că trupul tău prin nevoinţă l-ai topit;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condacul 7

Fiarele cele netrupeşti se porneau asupra ta cu răutate, dar dragostea ta de Dumnezeu prefăcea în nimic puterea lor când cântai: ***Aliluia!***

Icos 7

Dumnezeu proslăveşte pe cei ce-L iubesc pe El şi îi împlinesc voia, şi întru tine a revărsat cu îmbelşugare darul izgonirii diavolilor şi a tot felul de boli. Tămăduieşte şi neputinţele noastre, părinte, ale celor ce strigăm:
Bucură-te, doctorul cel fără de plată;
Bucură-te, că pe cei ce se roagă ţie îi ajuţi;
Bucură-te, că celor din necazuri eşti izbăvitor;
Bucură-te, grabnic tămăduitor;
Bucură-te, al şerpilor şi balaurilor omorâtor;
Bucură-te, părinte cu dragoste împodobit;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condacul 8
Sălăşluind în Muntele cel minunat, ai zidit acolo o mănăstire şi un alt stâlp pe care însuşi Domnul venind cu Sfinţii îngeri a sfinţit stâlpul în care te-ai suit cu bucurie cântând: ***Aliluia!***

Icos 8
La vârsta bărbatului desăvârşit în cel de-al treizeci şi treilea an al vieţii tale, cu porunca lui Dumnezeu, ai primit harul preoţiei, spre slava Lui. Te rugăm, ca cel ce eşti mijlocitor al nostru şi aceste laude ale noastre să le primeşti:
Bucură-te, că Sfânta Liturghie cu credinţă ca un înger slujeai;
Bucură-te, că descoperiri şi vedenii Domnul îţi arăta;
Bucură-te, sfătuitorule de Duhul Sfânt insuflat;
Bucură-te, că tuturor tămăduiri le dăruiai;
Bucură-te, că şchiopi, orbi şi leproşi vindecai;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condacul 9
Întru tine, părinte Simeoane, s-a împlinit cuvântul lui Hristos: “Cel ce crede întru Mine va face lucrurile pe care Eu le fac”, minunatule rob al lui Dumnezeu, cel ce cânţi de-a pururi în ceruri: ***Aliluia!***

Icos 9
Smerita cugetare, tăcerea şi dragostea le-a arătat viaţa ta luminată, Simeoane prea cuvioase, căci filosofia deşartă a acestei vieţi ai defăimat şi întru toate ai urmat cuvântul Domnului: “Cel ce vrea să-Mi urmeze să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-mi urmeze". Minunându-ne de viaţa ta îngerească, te rugăm ca aceste neputincioase graiuri ale noastre să le primeşti cântându-ţi:
Bucură-te, viaţă închinată Sfintei Treimi;
Bucură-te, monahule următor al Sfinţilor părinţi;

Bucură-te, stâlpule al creştinătăţii;
Bucură-te, părinte între cei mai mari părinţi;
Bucură-te, mângâiere în supărări;
Bucură-te, balsam în suferinţe;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condacul 10

"Iată Mirele vine în miezul nopţii", zice cântarea şi fericit ai fost tu, slugă înţeleaptă, căci te-ai aflat priveghind şi cântând: ***Aliluia!***

Icos 10

Domnul a binevoit să-ţi descopere mai înainte mutarea ta din cele de aici, iar ucenicii cu lacrimi ca unui părinte iubitor de fii îţi cântau:
Bucură-te, părinte cel cu mulţi fii;
Bucură-te, pom roditor cu felurite roade;
Bucură-te, că minunile tale s-au vestit în toată lumea;
Bucură-te, că de vederea luminii neînserate te-ai învrednicit;
Bucură-te, că din mâna cerească te-ai hrănit;
Bucură-te, spicule cu însutită roadă;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condac 11

Rugăciunea noastră, Sfinte părinte Simeoane, primeşte-o ca pe o jertfă duhovnicească pentru mântuirea noastră, ca să cântăm în veci Domnului: ***Aliluia!***

Icos 11

În ceruri sufletul cu cântări îngereşti a fost primit şi în latura drepţilor şi a sfinţilor s-a sălăşluit, de-a dreapta lui Dumnezeu, pentru care cântăm:
Bucură-te, căci glasul Domnului: "vino, slugă bună şi credincioasă întru odihna Domnului Tău" ai auzit;
Bucură-te, al Stăpânului prieten de aproape;
Bucură-te, bucuria îngerilor cea negrăită;
Bucură-te, căci cu Maica Domnului şi cu toţi sfinţii pentru lume te rogi;
Bucură-te, a Sfântului Ioan Botezătorul rodire bogată;
Bucură-te, împreună cu sfinţii petrecător;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condac 12

Ca o mângâiere ne-ai lăsat nouă sfintele tale moaşte, pe care cu evlavie le sărutăm cântând: ***Aliluia!***

Icos 12
Binecuvântarea ta, sfinte, pe care o reverşi prin moaştele tale, umple de bucurie inimile noastre, pentru care cu mulţumire îţi cântăm:
Bucură-te, lauda Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, bucuria noastră, a ortodocşilor;
Bucură-te, înfruntarea ereticilor;
Bucură-te, lămurirea celor aflaţi în îndoială;
Bucură-te, nădejdea celor deznădăjnuiţi;
Bucură-te, lumina celor din întunericul patimilor;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condac 13 (de 3 ori)
O, prea înţelepte de Dumnezeu purtătorule, părinte Simeoane, slava cuvioşilor, primeşte de la noi aceste laude pe care cu tot sufletul ţi le aducem şi roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, cei ce-ţi strigăm: ***Aliluia!***

Se spune iarăşi:

Icos 1
Îngerul întâistătător al celor drepţi, părinte Simeoane, numindu-te fiu al dreptăţii şi slujitor al Domnului, pentru care noi, smeriţii, aducem cântare:
Bucură-te, odrăslire din părinţi bine credincioşi;
Bucură-te, bogată roadă a curăţeniei părinţilor tăi;
Bucură-te, ucenice prea iubit al Botezătorului Ioan;
Bucură-te, al arhidiaconului şi întâiului mucenic Ştefan deopotrivă iubit;
Bucură-te, că Sfântul Ioan Botezătorul naşterea ţi-a vestit;
Bucură-te, că semn al încrederii un bulgăre de tămâie maicii tale i-a dăruit;
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Condac 1
Prea cuviosului nostru părinte Simeon, ca celui ce prin dragoste şi smerenie s-a făcut lăcaş Preasfintei Treimi, cântare de laudă cu umilinţă să-i aducem, zicând:
Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane!

Rugăciune către Sfântul Simeon din Muntele minunat

Prea cuvioase părinte Simeoane, cel ce încă din copilărie fiind nevoitor şi iubitor al frumuseţii cereşti, ai strălucit cu harul tău peste toate marginile pământului, ascultă rugăciunea noastră, a celor greu încercaţi de nevoi şi de ispite. Tu, cel ce te-ai învrednicit de adevărata cunoaştere a duhului, mijloceşte pentru noi către Bunul Dumnezeu să ne împărtăşească şi nouă harul Său cel sfinţitor. Luminează-ne prin rugăciunile tale bine primite de Dumnezeu şi dăruieşte-ne sănătate, pace sufletească şi cunoaşterea celor dumnezeieşti. Fereşte Biserica cea adevărată de rătăcirile acestui veac şi roagă-l neîncetat pe Hristos să ne ierte păcatele multe şi grele şi să ne întărească în dragostea Sa, făcându-ne să înţelegem că numai El este împlinirea tuturor dorinţelor noastre. Amin.

Imnografie

Troparul Sfântului cuvios Simeon cel din Muntele minunat: Al răbdării stâlp ai fost râvnind cuvioase, părinţilor celor mai dinainte: lui Iov întru patimi, lui Iosif întru ispite şi vieţii celor fără de trup fiind în trup. Simeoane părintele nostru, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Condacul Sfântului cuvios Simeon cel din Muntele minunat: De cele de sus dorind, cele de jos ai lepădat şi ca un cer stâlpul făcându-ţi, printr-însul ai strălucit cu raza minunilor cuvioase, şi lui Hristos Dumnezeului tuturor te rogi neîncetat pentru noi toţi.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului Simeon Stâlpnicul, din Muntele minunat

Un tânăr oarecare cu numele Ioan, de neam din Edesa, l-au adus părinţii săi în Antiohia, vrând să-l căsătorească; deci, văzând o fecioară frumoasă cu numele Marta, au zis părinţilor ei să o dea în căsătorie fiului lor. Părinţii fecioarei s-au învoit la aceea, dar ea nu voia să se mărite, dorind să se facă mireasa lui Hristos, şi să-şi păzească fecioria sa nespurcată. Fiind silită de părinţi spre nuntă, ea a alergat la biserica Înaintemergătorului, care este dinaintea cetăţii Antiohiei şi, căzând, se rugă cu lacrimi, ca Domnul să rânduiască pentru dânsa lucrul cel de folos. Şi i-a fost ei acolo o vedenie dumnezeiască poruncindu-i să se supună părinţilor şi să se însoţească cu bărbat. Deci, fecioara, plecându-se la voia Domnului, s-a însoţit cu Ioan. Ea îi era lui nu numai ajutătoare vieţii, dar şi povăţuitoare spre mântuire, îndemnându-l totdeauna spre lucrul cel bun. Ea îşi împodobea viaţa cu postire, cu înfrânare şi cu rugăciune, sîrguindu-se a plăcea lui Dumnezeu.

Adeseori cinstita Marta alerga la biserica Înaintemergătorului şi se ruga cu multă osârdie Sfântului Ioan, patronul acelei biserici, ca să mijlocească la Dumnezeu cu rugăciunile lui, darul de a naşte un prunc parte bărbătească. Pentru aceasta se făgăduia că, de va naşte un prunc, o să-l aducă la Dumnezeu, precum a adus Ana pe Samuel spre slujbă.

După un an i s-a arătat la rugăciunea cea de noapte, pe când ea dormita, Sfântul Ioan Înaintemergătorul în biserica sa, zicându-i: "Nădăjduieşte, femeie, că

rugăciunea ta este primită şi-ţi vei câştiga cererea. Ca semn al binecuvântării lui Dumnezeu să-ţi fie ţie acest bulgăr de tămâie bine mirositoare şi-i dă un bulgăre de tămâie mirositoare, zicându-i: Cu acela cădeste-ţi casa".

Deşteptându-se Marta din dormitare, a găsit în mână acel bulgăre de tămâie, al cărui miros era negrăit. Apoi, iarăşi i s-a arătat Mergătorul Înainte, zicându-i: ***"Mergi la bărbatul tău, că vei zămisli fiu, şi-l vei numi Simeon. El va suge lapte numai din sânul cel drept iar de cel stâng nu se va atinge, căci va fi fiu al dreptăţii. El nu va gusta carne, vin sau vreo mâncare făcută cu meşteşug omenesc, ci numai pâine, miere şi sare; iar băutura lui va fi apă. Ţie ţi se cade să-l păzeşti cu toată atenţia în copilăria lui, ca pe acel ce are să fie vas sfânt, spre slujba Domnului Dumnezeului nostru. După doi ani de la naşterea lui, îl vei aduce aici în biserica mea şi-l vei boteza. După ce s-o învrednici de darul Sfântului Botez, atunci ţi se va vesti ce va să fie pruncul acela".***

Marta, umplându-se de spaimă şi de negrăită bucurie din vedenia aceea, dă mare mulţumire lui Dumnezeu şi Sfântului Ioan Înaintemergătorul. Apoi, întorcându-se acasă la bărbatul său, a zămislit prunc în pântecele său şi împlinindu-se vremea, a născut fără de durere fiu, pe care l-a numit Simeon şi-l hrănea din sânul cel drept.

Altădată, vrând să se încredinţeze cu adevărat de ceea ce i s-a grăit în vedenie de Sfântul Ioan Înaintemergătorul, că pruncul ce se va naşte nu se va atinge de sânul cel stâng, îl punea la sânul cel stâng, iar el, plângând, îşi întorcea capul său, nevoind să sugă.

Cu creşterea lui s-a mai făcut şi această minune. Dacă în vreuna din zile maica sa gusta carne sau vin, în acea zi pruncul nu voia să sugă sân, ci rămânea flămând până a doua zi; iar mama, cunoscând pricina aceasta, se înfrâna în toate zilele de carne şi vin şi hrănea cu post pe cel ce avea să fie pustnic mare.

Când pruncul a ajuns la vârsta de doi ani, părinţii săi l-au dus în biserica Mergătorului Înainte, unde l-au botezat. ***După botez, pruncul îndată a grăit aceste cuvinte: "Am tată şi nu am tată; am mamă şi nu am mamă".*** El a spus aceste cuvinte şapte zile de-a rândul, de care lucru se minunau atât părinţii, cât şi toţi cei ce-l auzeau; deci, l-au cunoscut că are să fie următor nu celor pământeşti, ci celor cereşti. După ce pruncul a fost înţărcat, se hrănea cu pâine, cu miere şi cu apă; iar carne nu mânca nicidecum, nevoind să primească nici o fiertură.

Pe când pruncul era de cinci ani, s-a întâmplat în Antiohia cutremur mare de pământ, pe vremea împărăţiei marelui Justinian. În vremea acelui cutremur s-au

dărâmat o mulţime de case, care au acoperit pe locuitorii lor; asemenea s-a dărâmat şi casa părinţilor săi şi fiind înăuntru numai tatăl său, l-a omorât; iar maica sa a rămas vie, deoarece în acea vreme înfricoşată a cutremurului, după purtarea de grijă a lui Dumnezeu, nu s-a aflat în casă, ci se dusese la o casă oarecare spre a se ruga. Pruncul deasemenea nu era acasă, ci era în biserica Sfântului întâiului mucenic Ştefan, şi acolo păzindu-se de Dumnezeu, a rămas neatins.

Pruncul, ieşind din biserică, nu ştia unde să se ducă, fiind multe case căzute; iar casa lui nu şi-o mai cunoştea ci, umblând, rătăcea prin dărâmăturile Antiohiei, până ce o femeie oarecare dreptcredincioasă care-i cunoştea părinţii, văzând pe pruncul Simeon rătăcind, l-a luat în spatele ei şi l-a dus la un munte ce era aproape de cetate - că acolo era locuinţa ei.

Deci, fericita Marta, maica lui Simeon, văzându-şi casa dărâmată şi că toţi cei ce s-au aflat în ea n-au mai rămas vii, socotea că împreună cu bărbatul ei a murit şi pruncul, zdrobindu-se de pereţii de piatră; pentru aceasta se tânguia foarte mult.

După şapte zile, i s-a arătat ei Sfântul Ioan Botezătorul şi i-a spus că pruncul ei este viu şi petrece la o femeie în afara cetăţii. Atunci ea, ducându-se la muntele acela, a găsit pe Simeon la femeia cea zisă mai sus şi cunoscută. Iar ea a spus cu mirare mamei, că în toate acele şapte zile, pruncul n-a voit să guste nici un fel de mâncare, ci numai de două ori a primit puţină pâine şi apă. Luându-şi maica pe fiul său, l-a dus în biserica Sfântului Ioan Înaintemergătorul şi acolo a dat mulţumire lui Dumnezeu şi sfântului pentru că i-a păzit pruncul viu; apoi a plecat.

Într-una din zile, Marta se gândea în sine la vedeniile care i s-au arătat ei despre prunc şi la lucrurile cele de mirare care se petrecea acum cu ea; şi, nepricepând ce o să mai fie pe urmă cu acel prunc, a dormit şi a văzut o vedenie în acest fel: ***I se părea că se vede pe dânsa într-aripată şi zbura ţinând în mâini pruncul, înălţându-l pe el cu darul Domnului şi zicând: "Fiule, în acest fel am dorit să văd înălţarea ta; deci să mă izbăvească cu pace Ziditorul meu, ca una ce m-am învrednicit a fi binecuvântată între fecioare; căci dau rodul pântecelui meu Celui Preaînalt".***

După aceasta maica petrecea cu pruncul la un oarecare loc în Antiohia, ce se numea Heruvim. Acel loc se numea astfel pentru că Tit, fiul lui Vespasian împăratul Romei, pustiind cu război Ierusalimul, a luat din biserica Ierusalimului doi heruvimi de aur, care fuseseră pe chivotul Legii, şi i-a dus pe ei în Antiohia; iar locul unde au fost puşi acei heruvimi se numea Heruvim.

Fericita Marta, petrecând acolo împreună cu fiul său, pruncul Simeon, a văzut o vedenie ca aceasta: Vedea pe Domnul nostru Iisus Hristos, şezând pe scaun înalt şi mulţi dintre drepţi adunându-se de pretutindeni; iar cărţile vieţii erau deschise, pentru că se făcea judecata. La răsărit se vedea Raiul desfătării, iar la apus focul gheenei. Şi a zis către dânsul Duhul Sfânt: "Ascultă, pruncule şi înţelege cele ce le vezi aici. Sârguieşte-te să placi lui Dumnezeu, ca să te învredniceşti de cinste, împreună cu sfinţii şi să câştigi negrăitele bunătăţi, pregătite celor ce iubesc pe Dumnezeu". Din această vedenie s-a înţelepţit pruncul prin dumnezeiască înţelepciune şi i s-a dat lui descoperirea celor neştiute şi vederea tainelor celor ascunse.

După puţină vreme a văzut pe un bărbat minunat la vedere, îmbrăcat în haină albă, zicând către dânsul: "Urmează-mă!" Simeon a mers după el. Iar bărbatul ce i se arătase l-a dus în părţile Tiberiei, care este aproape de Seleucia, şi l-au pus pe el într-un munte pustiu, sub care era un sat ce se numea Pilasa. Acolo, în muntele cel pustiu, petrecea cu fiarele ca şi cu nişte miei, de vreme ce numai pe acelea le avea împrejur vieţuitoare; iar de oameni nu era văzut nicidecum. El era luminat noaptea şi ziua de o negrăită lumină; iar hrană i se aducea de bărbatul acela, care îl adusese pe el acolo, şi care, adeseori arătându-i-se lui, îl povăţuia întru toate şi îi dădea hrană la vreme.

După câtva timp, cu povăţuirea aceluiaşi bărbat, s-a suit în vârful muntelui şi a aflat o mănăstire mică, în care era un egumen, stând pe stâlp, cu numele Ioan. Acelui egumen i se arăta adeseori vedenii despre Simeon cel ce era să vină la dânsul. Uneori vedea un prunc în haină, venind cu căruţa la mănăstirea lui, alteori îl vedea umblând prin văzduh şi zburând pe deasupra mănăstirii, iar alte ori stând pe un stâlp luminos, şi cu acel stâlp se apropia de mănăstire. Apoi vedea şi pe un înger arătându-i lui pe pruncul acela şi zicându-i: "Acesta este acela prin care vei câştiga mântuirea! Deci, egumenul spunea acele vedenii monahilor celor ce petreceau cu dânsul.

Când fericitul Simeon, cu povăţuirea lui Dumnezeu a venit la mănăstirea lui, monahii se minunau, cum un prunc ca acesta, abia de şase ani, a putut să umble prin atâtea locuri pustii şi să vină la mănăstirea aceea.

Egumenul Ioan, văzându-l de pe stâlp, a cunoscut îndată pe prunc, căci pe unul ca acela îl vedea de multe ori în vedenie. Deci, s-a bucurat foarte mult de venirea lui şi, chemându-l la sine, l-a luat în braţe şi l-a sărutat, mulţumind lui Dumnezeu cu lacrimi.

Pruncul era foarte frumos la faţă, cu părul galben, cu ochii luminoşi şi plăcuţi; chiar din privirea corpului lui se arăta frumuseţea sufletului. El era blând, tăcut, grabnic în răspuns, înţelept în cuvinte, plin de cereştile daruri, petrecând în linişte în mănăstirea aceea. Postirea lui era astfel: el mânca linte muiată în apă, uneori după trei zile, alteori după şapte, iar alte ori după zece zile bea puţină apă.

Fericitul Ioan, egumenul stâlpnic, se minuna foarte mult de acest lucru.

***

În mănăstirea aceea era un om prost, care păştea turma. Acela, văzând postirea pruncului cea mai presus de fire, s-a umplut de zavistie diavolească şi voia să-l ucidă. Dar când a voit să înceapă acel lucru rău gândit în sine, îndată i s-a uscat mâna şi din această pricină s-a îmbolnăvit foarte rău cu trupul, încât era aproape de moarte. Pentru aceasta şi-a mărturisit cu pocăinţă păcatul, atât egumenului, cât şi fericitului prunc Simeon. Pruncul, fiind fără de răutate, nu numai că i-a iertat păcatul acela, ci s-a rugat lui Dumnezeu pentru el, încât, atingându-i mâna lui, îndată i-a tămăduit-o şi astfel tot trupul i l-a făcut sănătos.

***

Din acea vreme, egumenul şi fraţii cinsteau foarte mult pe acest fericit prunc, ca pe acela pe care Domnul i l-a ales din pântecele maicii sale şi l-a sfinţit spre slujba Sa.

După aceea, fericitul Simeon s-a rugat să i se zidească un stâlp aproape de al părintelui Ioan. Deci, îndată, după dorinţa lui, i s-a zidit un stâlp lângă stâlpul părintelui Ioan, şi acolo s-a suit pruncul, îmbrăcat în călugărie de cuviosul Ioan, fiind numai de şapte ani. Astfel stătea acolo, urmând părintelui său, Ioan Stâlpnicul.

La începutul şederii lui acolo, i s-a arătat Domnul nostru Iisus Hristos în chip de prunc, strălucind cu negrăită frumuseţe. Văzându-l Sfântul Simeon, s-a aprins cu toată inima de dragostea către El, căci L-a cunoscut că este Stăpânul său. Deci, luând îndrăzneală, a zis: "Doamne, cum Te-au răstignit iudeii?" Iar Domnul, întinzând mâinile în chipul crucii, a zis: "Aşa m-au răstignit iudeii, însă Eu singur am voit să mă răstignesc; iar tu îmbărbătează-te şi te întăreşte, răstignindu-te împreună cu Mine în toate zilele".

De atunci, plăcutul lui Dumnezeu şi-a uitat trupul său şi se asemăna celor fără de trupuri, având viaţa îngerească. Şi astfel întrecea în nevoinţă pe stareţul său; pentru că stareţul cânta în toate nopţile treizeci de psalmi, iar Simeon cânta cincizeci şi

uneori, optzeci. De multe ori citea toată psaltirea într-o noapte, nedormind de loc; şi astfel slăvea pe Dumnezeu toată ziua.

Stareţul, văzându-l astfel şi temându-se ca nu cumva să slăbească de atâtea nevoinţe, îl sfătuia, zicându-i: "Fiule, încetează de la atâta osteneală, care covârşeşte puterea omenească; pentru că nici nouă nu ne dai odihnă. Ţie îţi este destul, că din scutece te-ai răstignit împreună cu Hristos; dar ţi se cade a avea puţină grijă şi de trupul tău, a-i lăsa lui puţin somn şi a-i da hrană cu măsură, ca să poată purta până la sfârşit ostenelile vieţii pustniceşti. Nu spurcă pe om mâncarea şi băutură, deoarece Domnul zice în Sfânta Scriptură: Toată verdeaţa de mâncare, am dat-o vouă spre hrană".

Fericitul Simeon a răspuns stareţului: ***"Deşi nu spurcă hrana pe om, însă îi naşte gânduri spurcate, îi întunecă mintea, înrădăcinează şi îngroaşă patima şi preface pe omul cel duhovnicesc în trupesc, pironindu-i gândul de poftele cele pământeşti; iar nouă, celor ce ne învăţăm ziua şi noaptea în legea Domnului, se cade să ne temen, ca să nu ne răpim cândva cu amăgirea somnului şi astfel să cădem în trândăvie, precum zice proorocul: "A adormit sufletul meu de trândăvie...". Mai ales se cade cu neadormită trezvie să deschidem gura spre mărirea lui Dumnezeu, ca să tragem de sus darul Sfântului Duh. Dar ce-ţi este ţie, o, părinte, de cuvintele mele? Eu îmi pun singur legile acestea, iar nu altora, deoarece mie îmi este de trebuinţă ca, prin multă asprime, să-mi muncesc trupul meu cel tânăr".***

Stareţul s-a minunat de un răspuns că acesta cu bună înţelegere al pruncului celui tânăr.

Lui Simeon, fiind strălucit cu lumina Sfântului Duh, i s-a descoperit toată împărăţia diavolului şi toate nălucirile. El a văzut pe cel mai mare al întunericului, şezând pe un scaun mare, având o cunună strălucitoare pe capul lui, iar cetele drăceşti, stând înaintea lui. Astfel se putea vedea stând înaintea lui, toate podoabele cele pregătite spre deşartă înşelăciune: aurul, argintul, pietrele cele de mult preţ şi mărgăritarele; dar toate acelea erau ca noroiul. Acolo se auzeau glasuri de trâmbiţe, de fluiere, de cimpoi şi de diferite instrumente muzicale. Se vedea păcatul în chip de fecioară frumoasă, căreia îi urmau ca slugile, ispititorii cei ce îndeamnă şi amăgesc spre păcat. Acolo se vedea duhul vicleşugului, duhul necurăţiei, duhul lenevirii şi duhul iubirii de argint, căscând cu gură nesăţioasă şi poftind să înghită toată lumea. Acele duhuri înşelătoare se sârguiau să ispitească şi pe Simeon spre iubirea păcatului. Pentru aceasta, îl chemau spre păcat cu cuvinte spurcate.

Dar el, înarmându-se cu arma cea obişnuită, adică cu semnul Sfintei Cruci şi chemând numele lui Hristos, deodată au pierit de la sine nălucirile cele drăceşti, aşa precum raza soarelui goneşte întunericul. Deci, privind spre biserică, a văzut Scaunul lui Dumnezeu, de la care ieşea slava lui Dumnezeu şi care strălucea pe Simeon. Deci, a trimis din Biserică la el unul din patriarhi, având în mâini nişte mir de bună mireasmă pe care, turnându-l pe capul lui Simeon şi ungându-l, i-a zis: "Cu puterea acestei ungeri, vei izgoni pe diavoli; iar, încingându-se cu dumnezeiasca putere de sus, îi vei tăia cu miile şi-i vei birui. Aşadar, îndrăzneşte, nădăjduind spre Ziditorul, căci vrăjmaşul nu va spori nimic asupra ta şi fiul fărădelegii nu va putea să-ţi facă nici un rău!" Din acel ceas, fericitul Simeon a luat putere asupra duhurilor celor necurate şi a început a le izgoni din oameni şi a tămădui toate bolile.

***

Într-una din zile, Simeon stâlpnicul, robul lui Dumnezeu, a zis către fericitul stareţ Ioan stâlpnicul: "Părinte, nu cu multe zile mai înainte de aceasta, mi-a arătat Domnul stăpânirea satanei şi pierzătoarele lui bogăţii. Am văzut meşteşugurile lui, cum se sârguieşte să pornească război asupra celor îmbunătăţiţi".

Zis-a Ioan către Simeon: "Fiule, Dumnezeu să te păzească pe tine de vicleşugurile lui".

Simeon a zis: "Blestemata putere a satanei, măcar de se sârguieşte cu dinadinsul să scornească răutăţi spre noi, dar nimic nu sporeşte".

Văzând stareţul că pruncul socoteşte întru nimic ispitele vrăjmaşului şi, temându-se să nu cadă întru înălţarea minţii a zis către dânsul: "Fiule, nouă ni se cade însă să ne temem de meşteşugurile diavolului cele de multe feluri. Să nu ne nădăjduim spre fapta cea bună a noastră, că vrăjmaşul s-a îmbrăcat cu înfăţişări de fier, gătind totdeauna cursa asupra monahilor celor tineri; şi de ar afla diavolul întru dânşii vreme cuvioasă lui însăşi, îndată năvăleşte cu putere, ridicând război greu întru dânşii. Nouă ni se cade mai ales, a ne ruga lui Dumnezeu şi a chema pe Emanuel, ca să fie totdeauna cu noi şi să surpe toată puterea vrăjmaşului".

Vorbind ei acestea a auzit satana şi, umplându-se de mânie, scrâşnea cu dinţii asupra tânărului. Apoi a început cu năluciri înfricoşate asupra aceluia, închipuindu-se în balauri şi în fiare cumplite, repezindu-se asupra lui ziua şi noaptea, ca şi cum ar fi vrut să-l înghită. Fericitul Simeon, luându-şi de ajutor pe Cel Preaînalt şi înarmându-se cu arma Sfintei Cruci, zicea: Nu mă voi teme de frica de noapte, de

săgeata ce zboară ziua, de lucrul ce umblă în întuneric, de întâmplare şi de dracul cel de amiază.

***

Într-o noapte a lunii lui decembrie, în a doua strajă a nopţii, diavolul, adunându-şi toate cetele lui, a năvălit fără de veste asupra lui, făcând gălăgie mare. Deci, rupând acoperământul, ce era deasupra fericitului Simeon, l-a aruncat într-o râpă; dar mâna Domnului era asupra pruncului, întărindu-l. Fericitul Simeon stătea neclintit nu numai cu trupul, dar şi cu mărimea de suflet, deoarece nu s-a temut de năvălirea vrăjmaşului. După aceasta, diavolul a ridicat din mare un vânt silnic şi vifor - vânt de tulburare - a făcut înfricoşate tunete şi fulgere, izbind toată noaptea în stâlpul lui Simeon. Cuviosul Ioan, socotind că Simeon a fost ucis de acele tunete înfricoşate, plângea şi chemă pe monahi să meargă să-l vadă de este viu; iar monahii nu i-au răspuns, pe de o parte, temându-se de înfricoşările acelea, nevrând să iasă din chilii, iar pe de alta, că erau porniţi cu urâciune de diavol asupra pruncului, pentru că ziceau în sine: "Unde este acum postirea aceluia care covârşeşte puterea omenească? Unde sunt nevoinţele lui? Unde sunt facerile lui de minuni? Ajută-şi acum singur!"

Fericitul prunc Simeon, auzind că stareţul plânge pentru el, a strigat către dânsul, zicând: "Părinte nu te mâhni de mine că, acoperindu-mă cu darul lui Hristos, n-am pătimit nici un rău; iar diavolul este ruşinat."

Făcându-se ziua, monahii au mers la stâlpul lui Simeon, socotind că vor găsi pruncul mort; dar, văzându-l viu, vesel şi luminat la faţă ca un înger al lui Dumnezeu, s-au ruşinat. Ei, de asemenea, au fost defăimaţi de stareţul Ioan; şi astfel, ruşinându-se, s-au dus la chiliile lor.

Auzind Efrem, arhiepiscopul Antiohiei, de fericitul Simeon ca petrece viaţă aspră, a venit să-l vadă. Văzând pe prunc tânăr, atât de desăvârşit în fapte bune şi răstignit împreună cu Hristos, a prea mărit pe Dumnezeu cu lacrimi. Apoi, întorcându-se în cetate, povestea tuturor spre folos de petrecerea cea aspră în pustnicie a robului lui Hristos.

De atunci au început mulţi din monahi şi din mireni a veni la el; unii ca să-l vadă; alţii dorind să se îndulcească de vorbă lui cea de Dumnezeu însuflată; iar alţii, căutând tămăduiri de bolile trupeşti de la doctorul cel fără de plată.

Fericitul Simeon a cerut de la cei ce veneau la el o haină aspră de păr, cu care şi-a învelit în taină trupul lui cel gol. Haina aceea l-a ros până la oase, curgând mult

sânge din răni şi, umplându-se de sânge, s-a lipit de trup şi din această pricină carnea putrezea. Iar el răbda toate acestea cu vitejie. Atunci a început a ieşi miros din trupul cel putred, iar fraţii cei ce se suiau la el pe stâlp, căuta să ştie de unde iese acel miros şi, aflând pricina acelui miros, au spus de aceasta părintelui Ioan. Iar el, îngreuindu-se pentru un lucru ca acela, a poruncit ca să scoată încet târsâna de pe trupul lui Simeon şi l-a certat, ca să nu mai facă trupului său o muncă aspră ca aceea.

Fericitul Simeon mai avea şi darul învăţăturii, care ieşea ca un râu din gura lui. Deci, stareţul, chemând pe fraţi, poruncea sfântului să grăiască către ei cuvânt de învăţătură, ascultându-l singur cu dulceaţă. Pruncul cel tânăr era dascăl prea înţelept şi folositor monahilor celor bătrâni; pentru că Duhul Sfânt era în gura lui şi toţi se mirau de darul înţelepciunii ce ieşea din gura lui. Stareţul numea pe Simeon noul David şi spunea pentru dânsul o vedenie pe care a văzut-o în vis: "Am văzut o putere oarecare dumnezeiască, ce avea în dreapta un fagure de miere şi-l storcea deasupra capului pruncului, iar mierea din fagure curgea pe capul lui".

Un alt stareţ întreba: "Sunt oare porumbei în stâlpul acesta?" Iar fraţii îi răspundeau: "Nu sunt". Zis-a stareţul: "Eu am văzut un porumbel purtător de lumi-nă, zburând prin uşă înăuntru la prunc şi după un ceas a ieşit iarăşi afară, zburând spre cer.

Acestea vorbindu-le între ei, fericitul Simeon a venit într-o uimire, şi s-a văzut pe sine răpit la înălţime şi cu lărgimea zbura ca o pasăre prin toate părţile lumii. Apoi, era ridicat în sus pe şapte trepte, unde, asemenea cu Sfântul Apostol Pavel, a văzut ceea ce nu i-a văzut ochiul şi a auzit ceea ce nu i-a auzit urechea, şi iarăşi pogorându-se, întreba pe cel ce-l ducea: "Ce sunt acestea ce se văd?" Iar acela a răspuns: "Acestea sunt cele şapte ceruri, către care ai fost răpit". Apoi a văzut Raiul, răsaduri frumoase de flori, palate mari luminoase şi un izvor din care izvorau miruri. El n-a văzut pe nimeni acolo, decât pe Adam şi pe tâlharul cel cu bună înţelegere.

Fericitul Simeon, venindu-şi în sine, a spus această vedenie stareţului său. Şi acela i-a zis: "Fiule, bine este cuvântat Domnul, Cel ce ţi-a dat ţie un dar ca acesta".

Deci, pruncul sporea întru pustniceştile osteneli. Când venea la dânsul cineva fără îmbrăcăminte, el se dezbrăca de haina sa şi o dădea aceluia, iar el şedea dezbrăcat.

Acestea le făcea de multe ori, nu numai vara, dar şi iarna. Iar stareţul, nevoind a-l lăsa astfel, îl îmbrăca cu haina, ca să nu moară de frig. Iar el, lovindu-se în piept,

plângea, zicând: ***"Vai, mie, ticălosul, cum sfinţii patruzeci de mucenici au răbdat pentru Hristos în iezer gerul şi gheaţă, iar eu nu mă învrednicesc ca de acest ger să mă îngheţ? Cum voi scăpa de veşnica scrâşnire a dinţilor şi cum voi câştiga împărtăşirea cu sfinţii?"*** Astfel, se tânguia de aceasta foarte mult.

Iar stareţul, mâhnindu-se, îi zicea: "Ce mai voieşti să mai faci tu, Simeoane? Tu ai numai un cuget, adică să te ucizi pe tine singur!"

După o vreme oarecare, Simeon şi-a găsit o muncire ca aceasta: A stat pe picioarele sale un an întreg, până ce i-au putrezit coapsele şi pulpele, astfel că ieşea mare putoare din dânsul. Părintele Ioan a chemat un doctor, vrând să tămăduiască rănile lui Simeon. Dar, Simeon, zâmbind, a zis: ***"Viu este Domnul meu, că nu se va atinge de mine mâna şi ajutorul omenesc".*** Atunci Domnul fără de veste i-a dat sănătate; astfel că s-a sculat întreg cu amândouă picioarele şi cu coapsele, ne mai având nici urmă de răni. Pentru aceasta, dând mulţumire lui Dumnezeu, a stat în genunchi multă vreme.

Venind praznicul Sfintelor Rusalii, în ziua dinaintea praznicului, fericitul Simeon a zis către cuviosul Ioan: "Părinte, cine este vrednic să primească în limbi de foc pe Sfântul Duh, precum l-au primit Sfinţii apostoli?"

Grăit-a lui stareţul: "Nu căuta lucrurile cele mai înalte decât tine şi nu cerceta pe cele neştiute, ci ceea ce-ţi este poruncit, aceea să gândeşti".

Pruncul zise: "Scris este, voia celor ce se tem de El o va face Domnul şi rugăciunea lor va auzi şi îi va mântui".

Zicând acestea, şi-a ridicat ochii în sus şi s-a rugat din toată inima, zicând: ***"Doamne, cel ce ai trimis Sfântul Tău Duh peste sfinţii Tăi ucenici şi apostoli, trimite şi peste mine darul cel din bunătatea Ta şi mă învredniceşte ca să învăţ poruncile Tale, pentru că eşti puternic a-ţi săvârşi lauda din gura pruncilor şi să grăiesc cuvintele vieţii veşnice".***

Astfel rugându-se el, îndată Duhul Sfânt S-a pogorât din cer peste dânsul ca o lumină aprinsă. Atunci inima lui s-a umplut de înţelepciune şi de înţelegere şi grăia multe din dumnezeiasca Scriptură; şi nimic nu putea să se împotrivească înţelepciunii duhului, care petrecea în dânsul. El spunea nu numai cu gura, ci şi în scris, cuvinte folositoare de suflet pentru viaţa monahicească, pentru pocăinţă, despre întruparea lui Hristos şi despre judecata ce va să fie.

El tâlcuia multe lucruri neînţelese din Sfânta Scriptură; iar stareţul se minuna foarte mult de un dar ca acela al lui Dumnezeu, care era în pruncul cel tânăr şi zicea: Asupra acestui prunc s-a împlinit ceea ce a scris David: "Cuvântul Domnului l-a aprins pe el...". Acum am cunoscut că acest prunc face lucruri minunate, nu mai puţin, mi se pare, decât apostolii. Şi toţi monahii se minunau şi au început a se teme de el, înspăimântându-se de învăţătura lui şi de minunile ce se făceau de dânsul.

Unii din monahii aceia, au văzut în vedenia visului, trei cămări cu câte trei scaune şi trei cununi erau pe scaune. Şi întrebând ei: "Cui este gătită slava aceea ce se vede?" S-a auzit un glas zicând: "Pruncului Simeon!"

Fericitul Simeon, strălucind ca soarele prin viaţa cea îngerească, îşi îndrepta cugetul său de la cele pământeşti spre cele cereşti. El a voit ca prin stâlp mai înalt să se apropie de cer; deci, i s-a zidit un alt stâlp, care avea patruzeci de trepte. Când fericitul Simeon voia să urce stâlpul acela, arhiepiscopul Antiohiei şi episcopul Seleuciei, auzind de acestea, au venit în mănăstirea aceea cu clerul lor. Deci, aprinzând lumânări, au luat cu bună cucernicie pe dumnezeiescul prunc Simeon şi l-au dus mai întâi în biserică, apoi în Sfântul Altar, unde l-au hirotonit diacon. După aceea l-a urcat cu psalmi şi cu cântări pe stâlpul cel mai înalt. ***Sfântul Simeon a stat pe acel stâlp opt ani.***

Deci, stând el acolo pe stâlpul cel mai înalt, arăta viaţă mai presus de fire, asemănându-se heruvimilor, astfel că neîncetat prea mărea pe Dumnezeu. Dar, ca să nu se laude tot trupul înaintea lui Dumnezeu cu voinţa Lui, a ridicat satana asupra lui un greu război trupesc, şi astfel, voia să-l spurce prin nălucirea visului. Iar el, împotrivindu-se ispitei, nu şi-a dat somn ochilor săi, ci se ruga lui Dumnezeu cu multe lacrimi, ca să-i fie ajutător împotriva vrăjmaşului, care s-a sculat asupra lui şi să-l umbrească în ziua războiului. El a văzut un bărbat luminos, cinstit şi cărunt, pogorându-se de sus, îmbrăcat cu veşminte preoţeşti, având în mâini un potir cu dumnezeieştile Taine ale Preacuratului Trup şi Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos, şi s-a umplut văzduhul de negrăita bună mirosire. Deci, apropiindu-se de dânsul bărbatul acela ce se vedea luminos, l-a împărtăşit cu Sfintele Taine şi i-a zis: "Îmbărbătează-te şi să se întărească inima ta, că de acum nu te vor mai supăra nălucirile din vis! Dar numai păzeşte-te cu dinadinsul de gândurile tale şi nădăjduieşte spre Dumnezeu! Sfântul Simeon, umplându-se de prea multa bucurie şi de negrăita dulceaţă din vedenia aceea, lăuda pe Domnul. Apoi se păzea de gândurile care năvăleau, precum şi de vorbirile omeneşti; de vreme ce în toate zilele petrecea închis până la al nouălea ceas, nevoind să vorbească cu nimeni, decât cu Unul Dumnezeu.

Sosind fericitul sfârşit al părintelui stareţ Ioan stâlpnicul, pe care Sfântul Simeon l-a văzut mai înainte, a trimis la dânsul, zicând: "Nu te mâhni, părinte, dacă vei auzi de ziua ducerii tale, căci această datorie este pentru toţi oamenii de obşte. Eu am cunoscut că astăzi te cheamă Hristos la odihnă ca, după osteneli, să te odihneşti cu sfinţii. Deci, o, părinte, să-mi dai mie binecuvântarea lui Avraam, să-ţi aduci aminte de mine când vei merge să te închini Scaunului slavei Preasfintei şi celei de o Fiinţă Treimi şi să te rogi pentru noi, ca şi noi, biruind lumea, să câştigăm cereasca împărăţie şi să ne vedem acolo unul cu altul!".

Ioan, auzind aceasta, nu s-a îndoit, nici s-a înspăimântat cu mintea, ca cel ce era gata de moarte, deşi era sănătos cu trupul, neavând nici o boală. Apoi a grăit lui Simeon prin trimisul său: "Fiul meu să te binecuvânteze pe tine Dumnezeul părinţilor noştri, pe care L-ai căutat şi Unul Născut Fiul Tatălui pe care L-ai iubit şi făcătorul de viaţă Duh, pe Care l-ai dorit. O dumnezeire a Preasfintei Treimi să-ţi fie ţie întărire şi apărare! Acela să te povăţuiască şi să te mângâie. Cei ce te vor binecuvânta, vor fi binecuvântaţi, iar cei ce te vor blestema, vor fi blestemaţi. Dumnezeu să-ţi adauge cinstea, deoarece tu pe mine, duhovnicescul tău părinte, m-ai cinstit ca pe un părinte trupesc. Să afle dar şi milă de la Domnul, maica ta cea fericită, care mi-a slujit mult".

Deci, fraţii care stăteau înaintea stareţului, auzind cuvintele ce le grăia, s-au înfricoşat.

Apoi l-au întrebat: "Ce porunceşti, părinte, pentru tânărul Simeon? Stareţul răspunse: "Voiesc ca toţi să fie următori asemenea lui Simeon în dragostea cea învăpăiată a inimii lui către Dumnezeu. Să se învrednicească de ajutorul rugăciunilor acestuia, care este vas ales al lui Dumnezeu, mare şi cinstit".

Părintele Ioan, învăţând pe fraţi şi rugându-se pentru ei, s-a făcut ca şi cum ar voi să se odihnească puţin şi a adormit ca şi cuprins de un somn dulce. Astfel şi-a dat fericitul sfârşit, nefiind bolnav cu trupul şi aflându-se totdeauna pe lângă Sfinţii Părinţi.

După moartea cuviosului stareţ, Sfântul Simeon s-a dedat spre mai multe osteneli. Iar rânduiala vieţii lui era astfel: De dimineaţă până la al nouălea ceas se ruga, după al noulea ceas se îndeletnicea cu citirea şi scrierea cărţilor până la apusul soarelui; iar după apusul soarelui începea rugăciunea şi astfel petrecea toată noaptea fără de somn, până în zori de ziuă. Când se lumina de ziuă, poruncea somnului, ca unui rob, să se apropie puţin de el; astfel, dormitând foarte puţin,

iarăşi se scula şi îşi începea obişnuita pravilă. În vremea rugăciunii ţinea în mâna dreaptă tămâie, care fără să fi fost cărbuni de foc, ieşea din ea fum de tămâie.

Odată, se auzea în văzduh popor mult, cântând împreună cu el şi zicând Aliluia; iar aceia erau Sfinţii îngeri. El adeseori petrecea multe zile şi nopţi fără somn. Odată n-a dormit deloc treizeci de zile şi treizeci de nopţi, rugând pe Dumnezeu, ca să ia somnul cu totul de la el; însă Dumnezeu i-a zis: "Se cuvine ţie să dormi ca să-ţi odihneşti puţin trupul".

Dar, diavolul, nesuferind să vadă o nevoinţă ca aceea a lui Simeon, iarăşi s-a înarmat contra lui cu toate cetele sale şi se silea să-l îngrozească cu diferite năluciri; fiindcă uneori se închipuiau în balauri şi în felurite fiare, şi astfel se repezeau să-l muşte. Alteori diavolul se prefăcea într-o pasăre neobişnuită, care avea faţă de prunc şi cădea către faţa lui, iar alteori se arăta în mulţime de oaste, venind contra lui cu chiot mare ca la război, vrând să-l surpe jos şi astfel să-l răstoarne la pământ împreună cu stâlpul lui.

Odată, au izbit cu o piatră mare în stâlp, încât era cât pe ce să cadă; dar puterea lui Dumnezeu cea nevăzută l-a sprijinit şi l-a îndreptat. Odată, i s-a arătat diavolul ca o fată de arap, neagră şi fără de ruşine, care se sârguia să cuprindă cu mâinile lui grumajii sfântului, şi-i zicea: "Încă odată mă voi lupta cu tine şi de mă vei birui, mă voi duce de aici". Toate năluciri le şi arătările acelea drăceşti, sfântul le gonea cu rugăciunea şi cu semnul Sfintei Cruci. ***El a văzut o vedenie dumnezeiască foarte minunată: I se părea că vedea cerul deschis şi pe Domnul nostru Iisus Hristos înconjurat de negrăită strălucire, ca o văpaie de foc; iar Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil stăteau împrejurul lui, unul în partea dreaptă iar altul în stânga, şi sub picioarele lor un nor roşiatic.*** Sfântul Simeon, văzând aceasta, s-a închinat Domnului său şi, întinzând mâinile spre El, s-a rugat ca, după buna sa credinţă, să-i dea lui să aducă roduri bune duhovniceşti. Deci, Domnul a binecuvântat pe Simeon de trei ori, cu semnul dumnezeieştilor Sale degete. Simeon, privind în jos, a văzut pe faţa pământului o mulţime mare de diavoli în multe feluri de chipuri: Unii ca vierii şi alţii ca şi caprele de turmă; şi i-a dat lui Domnul putere peste acei diavoli ca să-i izgonească. Iar ca întărire a acelei puteri, Sfântul Simeon s-a pogorât de la Domnul, având în mâinile lui un toiag de finic; şi îndată toată mulţimea văzută a diavolilor a fugit din faţa lui Simeon şi s-a făcut nevăzută.

Deci, sfântul avea putere să izgonească toate duhurile cele viclene din oamenii care se duceau la el; şi astfel îi tămăduia de tot felul de boli şi învia morţii.

***

Odată, un om căruia îi murise fiul, venise la stâlpul sfântului şi striga cu lacrimi, rugându-se să-l miluiască şi să se roage lui Dumnezeu pentru fiul său cel mort. Sfântul, săvârşindu-şi rugăciunea sa, a zis acelui om: ***"Mergi în numele Domnului, că fiul tău este viu!"*** Omul acela, crezând cuvintele sfântului, s-a dus la casa sa şi şi-a găsit fiul înviat din morţi. Deci, luându-l, l-a adus la sfântul cu negrăită bucurie şi a dat pentru aceasta mulţumire lui Dumnezeu şi plăcutului Său.

După aceasta, Sfântul Simeon iarăşi a văzut pe Domnul Dumnezeul nostru, Căruia îi stăteau înainte cetele îngereşti, dintre care cei dinainte ţineau o cunună împărătească împodobită cu pietre scumpe, în al cărei vârf era o cruce care strălucea ca fulgerul; iar sfinţii îngeri voiau să încoroneze în împărăţie cu acea cruce pe Simeon. Apoi Sfântul Simeon le-a zis: ***"Să nu luaţi de la mine această haină de păr, în care m-am îmbrăcat pentru Hristos".***

Iar îngerii i-au zis: "Pentru aceea să ai cununa cea pregătită ţie în împărăţia lui Hristos şi să te îmbraci ca şi cu o porfiră cu darul Sfântului Duh; şi astfel vei împărăţi cu sfinţii în împărăţia cea fără de sfârşit".

Deci, fericitul Simeon, căutând spre Domnul, a zis: ***"Doamne, Ziditorule al tuturor, de vreme ce pe mine nevrednicul binevoieşti să mă învredniceşti slavei sfinţilor Tai în împărăţia Ta, atunci mă rog bunătăţii Tale, dă-mi ca de acum înainte să nu mă mai împărtăşesc de hrana omenească cea pământească".*** Şi a auzit pe Domnul învoindu-se împreună la cererea lui şi îndată sfinţii îngeri, apropiindu-se, au pus peste pustnicească lui haină de păr, o haină împărătească prea luminată şi i-a încoronat capul cu cunună şi au cântat cu glas mare, zicând: "Slăvit şi prea mărit este Hristos Dumnezeu, Împăratul cerului şi al pământului; deci, să fie lăudat Simeon, robul Lui".

După o vedenie ca aceea, sfântul Simeon n-a mai gustat deloc hrană pământească până la sfârşitul său, de vreme ce se hrănea cu hrana cea cerească care i se aducea de îngeri.

În ce fel şi cât de multe minuni a făcut Sfântul Simeon şi cât de minunate au fost faptele lui, se află scris pe larg în cartea vieţii lui. Dar aici se pomenesc puţine din minunile lui cele multe, nelungind cuvântul, ca să nu se supere cel ce citeşte şi cel ce ascultă, voi povesti câteva din ele:

Odată i s-au descoperit Sfântului Simeon toate răutăţile ce erau să năvălească asupra cetăţii Antiohiei şi asupra părţilor celor dimprejurul ei; pentru că a văzut pe un

înger, ţinând o sabie în mână şi zburând prin văzduh pe deasupra cetăţii. Deci, sfântul a strigat către Dumnezeu, rugându-se pentru cetate din toată inima. El a stat înaintea Domnului, ca oarecând Moise, rugându-l să-şi întoarcă mânia Sa de la poporul Său.

Domnul i-a zis: "Iată, strigarea păcatelor acestei cetăţi s-a suit înaintea Mea, mânia şi iuţimea Mea am pornit-o asupra ei; deci, o voi pierde pentru păcatele ei, trimiţând foc, sabie şi moarte. Aceia m-au întărâtat în păgânătăţile lor; iar Eu o voi da în robia străinilor".

Sfântul a spus aceasta vedenie unor cucernici bărbaţi, care veneau la el din cetate şi-i îndemna pe toţi spre pocăinţă.
Deci, netrecând multă vreme, Dumnezeu a ridicat pe bătrânul Hosroie, împăratul Persiei. Acesta a fost moş lui Hosroie, cel mai tânăr, care a luat din Ierusalim lemnul cel de viaţă făcător al Sfintei Cruci. Deci, a venit Hosroie cu putere persană şi haldeiască şi a bătut cu război mare cetatea Antiohiei. Fericitul Simeon, stând pe stâlp, era acoperit de Dumnezeu şi apărat de barbarii ce năvăliseră spre acea parte. Deci, sfântul se ruga Domnului, ca să-Şi întoarcă mânia Sa de la acea cetate şi să nu o dea în mâinile vrăjmaşilor; dar n-a putut să îmblânzească şi să potolească dreapta mânie a lui Dumnezeu.

Şi iarăşi s-a făcut o vedenie. În acea vedenie, a văzut că stă înaintea sa o cruce prea luminoasă, iar lângă ea doi îngeri, având în mâini arcuri încordate şi săgeţi gătite spre săgetare; iar acei îngeri au grăit către dânsul, zicând: "Iată, crucea aceasta ţi-a trimis-o ţie Domnul spre arătare şi ca semn de pace, că nu vei cădea sub mânia lui Dumnezeu, care a năvălit asupra acestei cetăţi; iar săgeţile sunt gătite spre gonirea vrăjmaşilor celor ce se apropie de locul tău, de vreme ce noi suntem puşi să te păzim".

Iarăşi a văzut Simeon în vedenie o cetate luată şi în mijlocul ei se auzeau vrăjmaşi, strigare, plângere şi răcnete mari. Acolo se vedea că unii erau tăiaţi de sabie, alţii duşi în robie, iar alţii fugeau, aruncându-se după zidurile cetăţii. Între cei ce fugeau se vedeau şi doi monahi din mănăstirea lui, care se temeau de năvălirea păgânilor; astfel ei au lăsat mănăstirea şi muntele şi au fugit din cetate. Pe când fugeau din cetate împreună cu alt popor, i-a văzut sfântul cum au fost ajunşi şi prinşi de barbari. Unul a fost ucis cu sabia, iar altul a fost dus în robie. Acestea toate ce s-au văzut de Sfântul Simeon s-au împlinit după puţine zile. Pentru că cetatea Antiohia s-a luat, pustiindu-se cu sabie şi foc şi mult popor a fost dus în robie. Mulţi au scăpat însă cu rugăciunile Sfântului Simeon din acea cumplită primejdie; deoarece barbarii intrând în cetate cu multă putere, poporul a deschis alte porţi dinspre

miazănoapte şi miazăzi, ce nu erau păzite de barbari, şi au fugit pe acolo, iar alţii au fugit aruncându-se după ziduri.

Deci, mult popor a fugit la munte şi în pustie şi s-au păzit cu milostivirea lui Dumnezeu, afară de cei doi monahi pomeniţi mai sus.

Vrăjmaşii veneau şi la muntele pe care era mănăstirea şi stâlpul lui Simeon, dar se întorceau deşerţi, pentru că muntele era acoperit, precum oarecând era acoperit muntele Sinai de negură şi de nor, încât nu vedeau stâlpul şi mănăstirea. Alţii erau întorşi şi îngroziţi de puterea cea nevăzută şi astfel fugeau înapoi cu spaimă, ca şi cum ar fi fost goniţi de o mulţime de ostaşi înarmaţi. Deoarece rugăciunea sfântului era armă înfricoşată şi de nebiruit potrivnicilor, şi nici unul din cei ce au fost cu sfântul în munte n-a pătimit ceva rău de năvălirea barbarilor, afară de cei doi fraţi, care au fugit în cetate de frică.

După plecarea barbarilor, mulţi răniţi veneau la sfântul, şi tuturor le dădea tămăduiri. Iar pe cei ce erau duşi în robie, sfântul i-a izbăvit din legături şi din robie şi cu rugăciunile lui i-a eliberat.

Câţi îşi aduceau numai aminte de numele sfântului, fiind în robie, îndată le cădeau legăturile şi obezile; astfel umblau prin mijlocul barbarilor, ca cum ar fi nevăzuţi şi veneau în ţara lor fără nici o împiedicare. Aşa şi fratele cel mai sus pomenit, al cărui tovarăş a căzut de sabie, a ieşit de la robie cu un ostaş oarecare, ce zicea: "Când ne-am adus aminte de părintele Simeon şi cu lacrimi am chemat numele lui, îndată legăturile ce erau pe noi s-au dezlegat singure şi au căzut; iar noi am trecut prin mijlocul barbarilor şi nimeni dintre ei nu ne-au întrebat sau să ne fi împiedicat pe noi.

***

Un bătrân oarecare, orb de ochi, şedea mai înainte de năvălirea barbarilor sub un munte lângă cale, cerând milostenie de la cei ce treceau. Năvălind fără de veste barbarii, unul din ei l-a lovit cu sabia peste grumaz, însă nu i-a tăiat capul, ci i-a făcut numai o rană de moarte; astfel bătrânul acela se tăvălea prin sângele său, având puţină nădejde de viaţă. Văzând aceasta Sfântul Simeon cu ochii săi înaintevăzători a chemat pe oarecare din fraţi şi i-a trimis să-l ia şi să-l aducă la dânsul pe acel bătrân. Deci, aceia, ducându-se, l-au luat pe o rogojină şi l-au adus înaintea stâlpului. Sfântul, luând ţărână de la pământ şi amestecând-o cu apă sfinţită, a poruncit să o lipească de rana bătrânului, zicând: ***"În numele lui Emanuel, aşează-te, capule, la locul tău şi te întăreşte".*** Şi îndată, cu acest cuvânt, s-a lipit capul bătrânului la loc şi s-a unit cu vinele lui, s-a întărit şi s-a

tămăduit acea rana înfricoşată, astfel că bătrânul a început a vorbi. Ochii lui cei orbi s-au deschis şi toţi cei ce priveau la acea minune s-au înspăimântat şi au slăvit pe Dumnezeu.

După câţiva ani, cuviosul Simeon, supărându-se de neodihnă, de vreme ce venea la dânsul din toate părţile mulţime de popor fără de număr, aducându-şi bolnavii, tulburându-i liniştea lui, s-a gândit să lase acel stâlp pe care stătuse opt ani şi să se mute aiurea, în alt loc mai liniştit. De acolo nu era departe un alt munte înalt cu totul şi pustiu, de vreme ce nu era în dânsul nici apă şi nimeni din oameni nu s-a suit acolo, fiindcă nu era uşor de suit. Acel loc era locuinţa numai balaurilor, fiarelor cu patru picioare şi târâtoarelor celor otrăvitoare. ***În acel munte se gândea Sfântul Simeon să se mute. Pe când se gândea el la acestea, i S-a arătat Domnul cu o mulţime de sfinţi îngeri, pogorându-Se din cer prin nor luminos spre acel munte şi grăind către dânsul: "Grăbeşte-te, Simeoane, de te suie pe acest munte minunat; căci aşa se va numi acest munte de acum. Aici, pe dânsul, şi mai mult voi minuna darul Meu în tine!" Şi îndată cu acel glas i s-a arătat sfântului pe acel munte, un deal înalt şi o piatră, pe care stăteau picioarele Domnului. Deci, s-a luminat ca soarele de slava Domnului, acel aşternut al picioarelor. Pe acea piatră i s-a poruncit de Domnul lui Simeon să stea.***

După acea vedenie, cuviosul, chemând pe fraţi, le-a spus bunăvoirea Domnului ca să se mute la alt munte. Deci, rânduindu-le egumen pe un bărbat bătrân şi iscusit, s-a pogorât de acolo şi s-a dus în muntele cel minunat, petrecându-l fraţii cu lacrimi. Apropiindu-se de dealul cel arătat lui, a stat şi s-a rugat mult lui Dumnezeu.

Pe când săvârşea rugăciunea, s-a auzit glas de o mulţime de îngeri, strigând "Amin". Deci, sfântul a poruncit ucenicilor săi ca să pună o cruce de piatră în acel loc, spre aducere aminte a glasului îngeresc ce s-a auzit acolo. Deci, căutând spre înălţimea muntelui, l-a văzut pe acela strălucit de slava lui Dumnezeu şi, suindu-se cu bucurie pe acea piatră, a văzut pe Domnul în vedenie chemându-l în acel loc. ***Fericitul Simeon avea pe atunci douăzeci de ani de la naşterea sa. Dar nici acolo n-a avut odihna de cei ce veneau, căci a doua zi poporul, venind la mănăstirea lui cea dintâi şi negăsindu-l, a ridicat plângere mare.***

Deci, aflând poporul că s-a mutat Sfântul în alt munte, s-a dus la dânsul cu sârguinţă, aducând împreună şi pe bolnavii lor, pe care văzându-i cuviosul, s-a mâhnit, deoarece nici acolo nu-l lăsa pe el să stea singur cu Dumnezeu. Cuviosul Simeon, văzând lacrimile lor, i s-a făcut milă şi, punându-şi mâinile pe fiecare bolnav, cu chemarea numelui Domnului, i-a tămăduit şi i-a trimis acasă sănătoşi.

***

În muntele acela se afla un leu, care a întâmpinat pe un om ce venea la sfânt. Şi s-a repezit la el, voind să-l omoare şi să-l mănânce. Iar omul, neputând să scape de acea fiară, a strigat către dânsa, zicând: "Pentru Simeon, robul lui Dumnezeu nu mă omorî." Şi îndată, leul, auzind de numele lui Simeon, s-a îmblânzit şi, nefăcând nici un rău omului, s-a întors la culcuşul său.

Omul, venind la sfântul, i-a spus ceea ce i se întâmplase. Deci, temându-se ceilalţi, care auzeau aceasta, au rugat pe sfânt să gonească fiara din muntele acela, ca să nu le fie frică celor ce vin la dânsul. Cuviosul, chemând pe ucenicul său, Anastasie, din care a izgonit şapte diavoli, i-a zis: "Du-te la peştera leului şi zi-i fiarei: "În numele Domnului, îţi zice Simeon, robul lui Hristos, să te duci din muntele acesta, că de acum nu-ţi va mai fi locuinţa aici, de vreme ce îngrozeşti pe fraţii care vin aici"". Ducându-se Anastasie şi găsind pe leu în culcuşul său i-a spus cuvintele cuviosului, vorbind ca la un om înţelegător. Iar leul, împlinind porunca, s-a dus de acolo în alte locuri depărtate şi pustii, ne mai vătămând pe nimeni din cei ce întâmpina în cale.

În acea vreme, în partea aceea, cu voia lui Dumnezeu se înmulţiseră multe feluri de boli între oameni, încât mulţi mureau. Sfântul, cunoscând mânia lui Dumnezeu asupra poporului, se ruga Domnului cu lacrimi, ca să miluiască pe poporul Său şi să-şi întoarcă de la dânşii mânia Sa cea dreaptă. Deci, s-a auzit către dânsul un glas de la Domnul, zicând: "Pentru ce te doare inima de poporul acesta; oare tu îi iubeşti mai mult decât mine? Dar de vreme ce s-au înmulţit fărădelegile lor, apoi este trebuinţă şi de pedepsire; însă, ca să nu te mâhnesc, îţi dau putere să tămăduieşti toate bolile dintr-înşii". Aceasta a zis Domnul robului Său, Simeon. Iar poporul cel atins de boli, chema, după Dumnezeu, numele sfântului Simeon plăcutul Lui. Mulţi îl vedeau în vedenie cercetând casele lor, umbrindu-le cu crucea, dând tămăduiri celor bolnavi şi, deşteptându-se din vedenii, simţea sănătatea, uşurându-se de toate bolile lor.

Chemarea numelui Sfântului Simeon între ei se făcea astfel: Aprindeau în casele lor candelele pline cu untdelemn, tămâiau cu tămâie şi se ruga zicând: "Hristoase Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile robului tău Simeon, cel ce este în muntele cel minunat, miluieşte-ne pe noi".

Astfel câştigau ei mila Domnului. Iar unii dintre ei care nu aveau untdelemn destul, aceia turnau puţin untdelemn în candelă şi o aprindea, şi ardea nestinsă candela lor până la a treia sau a patra zi, ca şi cum ar fi fost untdelemn destul. Astfel,

untdelemnul nu se împuţina din candele lor, prin chemarea numelui Sfântului Simeon.

Într-una din zile s-a descoperit Cuviosului Simeon că sfârşitul din această lume al Preasfinţitului Efrem, arhiepiscopul Antiohiei, este aproape. Deci, chemând pe fraţi, le-a spus de aceasta şi le-a poruncit să se roage lui Dumnezeu, că are să cadă un mare stâlp al Bisericii. Aceia ziceau: "Noi am auzit că arhiepiscopul este sănătos". Într-altă zi, vineri după cântarea Utreniei, chemând pe fraţi, a zis către ei cu umilinţă: "Efrem, arhiereul lui Dumnezeu, a murit în această noapte, de vreme ce am văzut sufletul lui ridicându-se la cer de sfinţii îngeri, şi fiind aproape de mine, m-a sărutat şi mi-a zis: "Mă rog ţie, pomeneşte-mă şi pe mine în rugăciunile tale cele către Domnul".

Acestea le spunea cuviosul cu lacrimi şi zicea: "Vai Antiohiei, că nu mai are pe Efrem! Vai cetăţii aceleia, căreia i s-a luat Sfântul Efrem!" Deci, după moartea fericitului Efrem, a luat scaunul, Domnin, care venise de la Constantinopol şi care era nemilostiv către cei săraci. Cuviosul Simeon, aflând de acest lucru, i-a proorocit pedeapsa lui Dumnezeu. Deci, nu după multă vreme, Domnin, căzând în boală, într-atât i s-au zbârcit mâinile şi picioarele, încât nu putea nici să umble, nici să lucreze, ci era purtat de alţii de colo până dincolo, ca un buştean.

Sfântului i s-a mai descoperit şi despre cutremurul ce avea să se întâmple în Antiohia, mai înfricoşat decât cel dintâi. El, vestind aceasta celor ce veneau la dânsul, plângea şi se ruga lui Dumnezeu ca Să-şi întoarcă mânia. În aceeaşi zi, seara, s-a clătinat pământul de cutremur mare şi au căzut zidurile cetăţii, iar zidirile cele înalte şi frumoase s-au amestecat cu pământul, încât s-a înspăimântat tot poporul de frică mare, de vreme ce mulţi au fost ucişi de zidirile cele căzute. Ceilalţi toţi, bătrânii şi tinerii, au alergat la plăcutul lui Dumnezeu din muntele minunat, rugându-l cu multe lacrimi ca, prin rugăciunile lui cele primite de Dumnezeu, să potolească mânia Lui.

Deci, rugându-se sfântul cu osârdie mare, a încetat cutremurul şi a văzut cerul deschis dinspre răsărit, ieşind de acolo o lumină negrăită, însemnând prin aceasta milostivirea lui Dumnezeu ce se arăta poporului, care se pocăieşte.

După aceasta, cu porunca lui Dumnezeu, Cuviosul Simeon a zidit o mănăstire în Muntele minunat. El a făgăduit acelea cu mâinile oamenilor tămăduiţi de dânsul, al căror număr era foarte mare. A cerut apă destulă pentru trebuinţa mănăstirii şi pentru cei ce veneau; iar grâul în hambare, cu rugăciunea lui, atâta l-a înmulţit cu îndestulare, încât timp de trei ani nu s-a împuţinat, deşi se lua mult în toate zilele,

pentru facerea pâinii trebuincioase mulţimii oamenilor, cei care veneau de pretutindeni.

El a zidit un alt stâlp nou pe care, Însuşi Domnul, a venit cu sfinţii îngerii şi a sfinţit stâlpul acela. Apoi dreptul s-a suit pe dânsul cu multă bucurie şi a stat acolo până la fericitul său sfârşit. În anul al treizeci şi treilea al vârstei sale, cu porunca lui Dumnezeu ce i s-a descoperit, s-a îndemnat să primească hirotonia preoţiei, pe care mai înainte n-o voia nicidecum.

Deci, a venit la dânsul, după porunca Domnului, Dionisie, episcopul Seletkiei, şi l-a hirotonit preot. Aşadar, Sfântul Simeon fiind sfinţit, săvârşea cu credinţă dumnezeieştile Taine, slujind lui Dumnezeu fără de prihană, ca un înger. El avea adeseori minunate vedenii şi descoperiri dumnezeieşti; deci, spunea şi cele ce aveau să fie mai înainte. El vedea cele ce erau mai departe, ca şi cum ar fi de faţă şi privea mai departe lucrurile cele ascunse ale oamenilor. Făcea minuni nenumărate pe pământ şi pe mare, se arăta în vedenii, pe cei orbi i-a luminat, leproşii i-a curăţit, pe cei şchiopi i-a îndreptat, dracii din nenumăraţi oameni i-a gonit, gurile fiarelor le-a astupat, toate rănile şi toate bolile le-a tămăduit, înviind şi pe unii morţi. Astfel s-a împlinit în el cuvântul lui Hristos: ***Cel ce crede în mine, va face lucrurile pe care Eu le fac.*** Deci, cu adevărat era Dumnezeu în Sfântul Simeon, minunatul Său rob, precum arată deosebita carte în care este scrisă pe larg viaţa cu minunile lui cele multe.

Simeon, petrecând toţi anii vieţii sale şaptezeci şi cinci şi văzându-şi mai înainte mutarea către Domnul, a chemat pe ucenicii săi şi, cunoscându-i că aveau multă dorinţă, dar se ruşinau să-l întrebe, fiind cucernici, cum a trăit atâţia ani, nemâncând ca om nicidecum vreo mâncare omenească. Atunci le-a arătat toate acelea în ceasul cel de pe urmă, ca un părinte iubitor de fii, ca să-i întărească şi mai bine către nevoinţele cele duhovniceşti şi ca să aibă nădejde către Dumnezeu.

Deci, a zis către dânşii: ***"Fraţilor şi fiii mei, eu am câştigat multe şi mari faceri de bine de la Stăpânul meu, precum ştiţi. În toate acestea m-am învrednicit de un mare dar de la milostivirea Lui, pe care voi nu-l ştiţi; deci, voiesc, să vi-l arăt. Sunt mulţi ani de când am rugat bunătatea lui Dumnezeu, ca să mă izbăvească de bucatele cele stricăcioase. Dar cum voi povesti mila şi bunătatea Ta, Hristoase, Care ai făcut-o cu mine, nevrednicul robul Tău! Am văzut că a venit din văzduh un bărbat luminat, îmbrăcat în haină şi podoabă preoţească, care ţinea în mâini un vas dumnezeiesc. Din acel vas scotea mâncare cu un cleşte şi îmi dădea de trei ori, însă nu ştiu ce mâncare era; numai atât ştiu, că era dulce la gust, albă şi negrăită la vedere. Din acel ceas până în ziua de astăzi a venit***

acel bărbat minunat în toate duminicile, după dumnezeiasca Liturghie şi îmi dădea acea dumnezeiască împărtăşire; astfel că îmi potolea foamea până în Duminica cealaltă şi nicidecum nu flămânzeam. Numai aceasta am avut-o ascunsă de voi, fiilor; iar pe toate celelalte le ştiţi, ca cei ce sunteţi părtaşi ai nevoinţelor mele duhovniceşti. Deci, vă las vouă predaniile şi canonul meu şi cer de la voi această răsplătire: Să păziţi acest amanet al meu întreg şi nesmintit, ca şi cum m-aţi vedea pe mine. Să petreceţi în fapte bune, precum petreceaţi când eram cu voi, lucru care se va arăta în ziua cea mare a răsplătirii, când veţi dobândi fiecare după lucrurile voastre".

Cuviosul Simeon, poruncind acestea ucenicilor săi, dorea ca să le păzească neclintite şi să afle odihna veşnică în Împărăţia Cerului. El le-a mai vorbit şi alte multe vrednice de pomenire, astfel că în ziua de 24 mai, s-a dus către Hristos, Cel dorit de el, ca să se sălăşluiască în bunătăţile cele nespuse şi negrăite, pe care le-a gătit lui şi tuturor celor ce Îl iubesc şi Îi păzesc poruncile Lui cele mântuitoare. Iar cinstitele şi vrednicele lui moaşte au rămas acolo în sfântul său staul, din Muntele cel minunat, unde a săvârşit nevoinţele lui cele minunate. Ucenicii lui au acele sfinte moaşte ca o vistierie de minuni, care niciodată nu se deşartă. Cu cât se deşartă, cu atât se umple şi sporesc vindecările, nu numai ale trupului, dar şi ale sufletului, întru Iisus Hristos Domnul nostru, Căruia I se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea în vecii vecilor. Amin.

Sfântul Simeon din Muntele minunat - drumul spre sfințenie

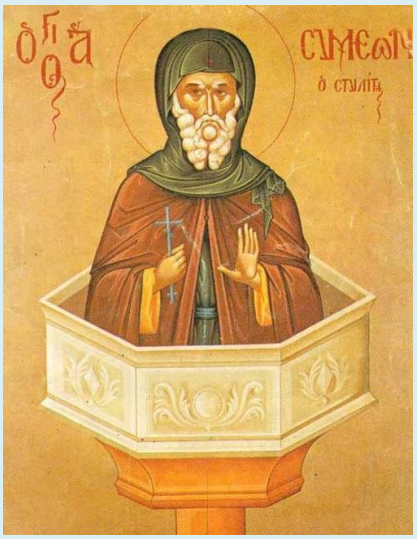

Retras pe un munte încă de la vârsta de 6 ani, Sfântul Simeon a petrecut în nevoință până la bătrânețe, fiind hrănit de către îngeri și povățuit de Însuși Domnul. Capul Sfântului Simeon se găsește spre închinare la Mănăstirea Neamț.

***

Născut în Antiohia Siriei prin rugăciune, s-a suit în munte încă de când avea șase ani, obișnuindu-se cu rugăciunea și nevoințele. Era povățuit de Însuși Domnul, prin îngerii Săi și prin vedeniile pe care le îngăduia, fiind hrănit până la moarte nu cu mâncare, ci cu hrană îngerească.

După șase ani petrecuți pe munte, Sfântul Simeon a intrat în mănăstire, iar apoi a petrecut alți 18 ani pe un stâlp. Apoi, mergând la Muntele minunat, a mai stat acolo 10 ani, iar ultimii 45 i-a trăit pe un stâlp mai mic.

Ajuns la vârsta de 85 de ani, sufletul său a mers în pace la Domnul, luând cunună pentru toată dăruirea lui.

Capul Sfântului Simeon se găsește spre închinare la Mănăstirea Neamț.

Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Simeon din Muntele cel minunat

În această lună (mai), în ziua a douăzeci şi patra, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Simeon din Muntele cel minunat.

Acest cuvios a trăit în zilele bătrânului Iustin, şi a fost născut în Antiohia Siriei, din tatăl Ioan, care era din Edesa şi din maica Marta, fiind crescut în aceeaşi cetate a Antiohiei. Iar cele de aci înainte toate lucrurile minunate se spune că unele s-au întâmplat, iar altele au fost făcute de el, mai presus de om.

Zămislirea lui din pântece s-a făcut prin rugăciune. Şi făcându-se de şase ani, el a defăimat toate cele de jos, s-a suit la munte şi îndată s-a obişnuit şi s-a deprins cu petrecerea cea grea şi cu răbdarea. Şi avea adesea dumnezeieşti vedenii şi îngereşti arătări, care-I îndreptau spre cele ce trebuia a face, îl învăţau cu deosebirea între cele bune şi intre cele rele, adică cele bune să aleagă şi de cele rele să fugă. Şi înfrângând cele ale trupului şi hrănindu-se nu cu omenească hrană, ci cu nemuritoare ce i se da de la cer, aşa a petrecut până la ieşirea din trup.

Acestea şi nespusa mulţime a minunilor, le arată mai pe larg istoria lui; ***atâta numai este vrednic să însemnăm, că lăsând lumea din tânără vârstă, s-a dăruit pe sine mânăstirii, la care a fost pogorât din munte, în care locuise şase ani mai înainte; iar de acolo suindu-se pe stâlp, a stat acolo ani optsprezece. Apoi mergând la Muntele minunat a petrecut zece ani, la un loc înalt de pietre seci. Şi suindu-se pe stâlpul cel mic a petrecut patruzeci şi cinci de ani, de i s-a făcut toată vremea vieţii lui ani şaptezeci şi cinci. Şi dintru aceştia şaptezeci şi nouă i-a***

săvârşit cu lupta şi răbdarea cea mai presus de firea omenească, şi adormind a fost mutat spre mărirea şi aşezarea îngerilor.

Sinaxar - Sfântul cuvios Simeon cel din Muntele minunat - 24 mai

Simeon cel tânăr, stâlpnicul de la Muntele minunat este un părinte al Bisericii a cărui viață o imită creștinii contemporani lui. Mare făcător de minuni, ascet deosebit de aspru și învățător al creștinilor Simeon a rămas în amintirea noastră ca un model al dedicării vieții lui Dumnezeu.

Bunicii dinspre tată al Sfântului Simeon, înstăriți negustori de parfumuri proveneau din zona Edessei și s-au mutat împreună cu fiul lor Ioan, în Antiohia. Aici Ioan se va căsători cu Marta, femeie cu viață aleasă care va fi și ea trecută în rândul Sfinților. Ioan și Marta au avut un fiu, pe Simeon.

La vârsta de 5 ani, Simeon și-a pierdut tatăl într-un cutremur. Prin rânduială de sus a fost îndemnat să intre în mănăstire.

În apropierea Muntelui ce străjuia Antiohia era un vestit părinte duhovnicesc Ioan, arhimandrit și stâlpnic. Aceasta însemna că forma sa de nevoință era izolarea în vârful unei coloane înalte unde își petrecea zilele stând în rugăciune neîncetate.

La vârsta de 7 ani Simeon a urcat și el pe un stâlp, alături de Ioan. Deși copil încă, era cunoscut de către monahi ca un aspru ascet cu darul profeției și al tămăduirii. Pentru vrednicia sa a coborât de pe stâlp și a fost hirotonit diacon de către episcopul Seleuciei după care a urcat iarăși pentru următorii 8 ani. Fiind foarte căutat de

lume, pentru liniștea sa a mers într-o zona izolată în munte, zona care se va numi după aceea Muntele minunat.

Monahii care l-au urmat se nevoiau în jurul său și în timp au construit acolo un așezământ monastic. Pentru că episcopii propuneau să fie hirotonit, iar Simeon nu voia, o descoperire dumnezeiască l-a îndemnat să accepte hirotonia în preot la vârsta de 33 de ani. A fost hirotonit de către episcopul Dionisie al Seleuciei.

Sunt nenumărate profețiile sale ce s-au împlinit. A prevestit cucerirea Antiohiei de către Cosroe al Persiei, a prevestit multe calamități naturale și a profețit soarta împăraților bizantini contemporani lui.

Sfântul Simeon a fost un mare tămăduitor, a vindecat-o pe fiica împăratului Iustin și pe împăratul însuși, chiar și pe soția copistului, celebrului istoric Evagrie, fapt consemnat în istoria sa bisericească și prin mijlocirile sale un bun prieten a lui Simeon, monahul Conon a fost înviat.

Viața sa minunată și plină de har ne rămâne și nouă celor ce o pomenim astăzi ca un model de viețuire și dedicare creștină.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Simeon cel din Muntele minunat

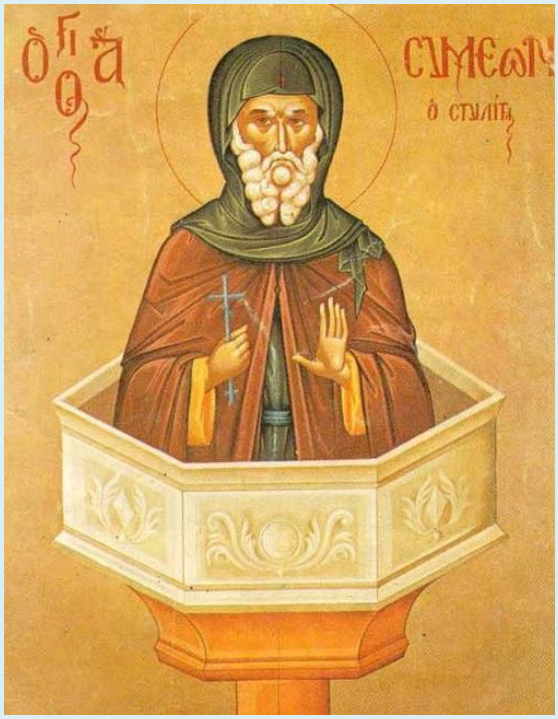

Sfântul Simeon (†592) s-a născut în Antiohia Siriei şi a trăit pe vremea împăratului Iustinian (527-565). Încă de la şase ani, după ce tatăl său a murit în timpul unui cutremur, a mers cu binecuvântarea mamei sale, Sfânta Marta, în Seleucia, ca ucenic al unui pustnic virtuos, Ioan de la muntele Pilasa. Acolo a început a se deprinde cu viaţa călugărească cea grea şi cu răbdarea.

Deseori avea dumnezeieşti arătări, care-l îndemnau să facă faptele cele bune şi de cele rele să fugă. Tânărul Simeon, urmând părintelui său, se trudea în priveghere necontenită, în rugăciune stăruitoare şi post neîntrerupt. Şi se arăta atât de blând, încât şi fiarele sălbatice veneau la el fără teamă şi îl urmau ca nişte mieluşei. Pentru aceasta, Dumnezeu l-a învrednicit cu puterea tămăduirii bolilor.

Deoarece nu se mai putea odihni din cauză că era prea solicitat de poporul care venea la el să ceară sfaturi şi să se vindece de boli, a primit poruncă să meargă la Muntele minunat, într-un loc cu pietre seci.

Acolo, a ridicat o mănăstire cu ajutorul celor tămăduiţi de el, apoi, fiind hirotonit preot, după Sfânta Liturghie primea de la un înger pâine cerească, din care gustând de trei ori, nu mai avea nevoie de nici o altă hrană pământească.

În anul 526, dorind să-şi biruiască toate pornirile trupului, a ales să se urce în vârful unui stâlp, unde a stat sub cerul liber, şi iarna, şi vara, timp de 66 de ani, neputând să doarmă, ci doar aţipind puţin şi rugându-se neîncetat.

Sfântul Simeon a trecut la Domnul la vârsta de 85 de ani. Moaştele sale au fost aduse mai târziu în Imperiul Bizantin, iar astăzi, cinstitul său cap se află la Mănăstirea Neamţ.

Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Sfântul cuvios Simeon cel din Muntele minunat

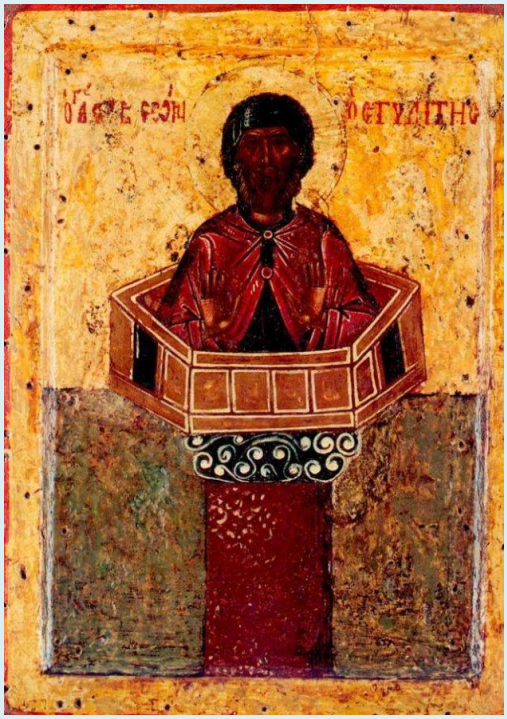

Acest sfânt cuvios s-a născut în Antiohia Siriei în anul 521. Încă de la şase ani, după ce tatăl său, Ioan, a murit în timpul unui cutremur, cu binecuvântarea mamei sale, Sfânta Marta (pomenită la 4 iulie), a mers în Seleucia, pustnicind în muntele Pilasa.

Descoperind pe vârful muntelui o mănăstire al cărei egumen era stâlpnic, cu numele Ioan, a deprins de la el pravila vieţii de stâlpnic.

Şi, nădăjduind tânărul Simeon să urmeze părintelui său, se trudea în priveghere necontenită, în rugăciune stăruitoare şi în post neîntrerupt. Şi se arăta atât de blând încât şi fiarele cele sălbatice veneau la el, fără teamă, şi îl urmau, ca nişte mieluşei.

Acolo a început a se deprinde cu viaţa călugărească cea grea şi cu răbdarea. Deseori, avea dumnezeieşti arătări, care-l îndemnau să facă faptele cele bune şi de cele rele să fugă. Pentru aceasta, Dumnezeu l-a învrednicit cu puterea tămăduirii bolilor.

Fiindu-i tulburată liniştea, de vreme ce mult popor venea la el, a primit poruncă să meargă la Muntele minunat, într-un loc înalt şi stâncos, unde a zidit o mănăstire, cu ajutorul celor tămăduiţi, şi acolo vieţuia în linişte.

Şi, fiind sfinţit preot, în fiecare duminică, după Sfânta Liturghie, primea de la înger pâine cerească, din care gustând de trei ori, nu mai avea nevoie de nici o altă hrană pământească.

La Muntele minunat a continuat să ducă o viaţă aspră, urcându-se în vârful unui stâlp. Şi stătea în picioare sau rezemat de îngrăditura ce şi-o făcuse în jurul său, sub cerul liber, şi iarna, şi vara. Şi a trăit în această luptă şi răbdare, peste firea omenească, vreme de 66 de ani, neputând să doarmă, ci doar aţipind puţin şi rugându-se fără odihnă.

Pentru viaţa lui plină de sfinţenie, a fost cinstit de toţi creştinii ortodocşi. El a trecut la cele veşnice, în vârstă de 71 de ani, în 24 mai 592.

El trebuie deosebit de celălalt Sfânt Simeon, tot stâlpnic, pomenit la 1 septembrie, care a trăit mai înainte, între anii 388-459, şi a cărui mănăstire se află aproape de Alep (astăzi în Siria).

Sfântul cuvios Simeon a alcătuit mai multe scrieri: scrisori şi cuvinte duhovniceşti, tropare şi rugăciuni, din care o parte s-au păstrat până astăzi. Mănăstirea sa, aflată nu departe de Antiohia (astăzi în Turcia), locuită mai ales de călugări georgieni, şi-a continuat existenţa, în ciuda deselor năvăliri ale păgânilor, până în veacul al XIII-lea.

Moaştele sale au fost aduse mai târziu în Imperiul bizantin, iar cinstitul său cap a ajuns în Moldova, fiind aşezat în Mănăstirea Neamţ de Sfântul voievod Ştefan cel mare (1457-1504).

Pentru rugăciunile cuviosului Simeon, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului cuviosului părintelui nostru Simeon, stâlpnicul din Muntele minunat

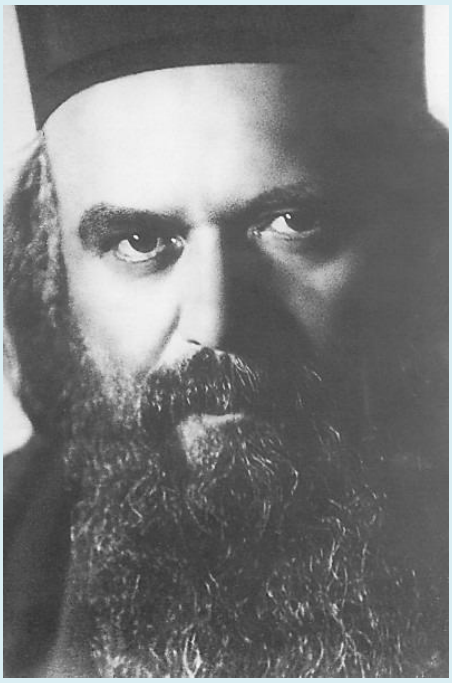

Acest minunat sfânt s-a născut la Antiohia la anul 522, în timpul domniei împăratului Iustin cel bătrân. Tatăl lui a pierit într-un cutremur, iar el a rămas singur cu maica lui Marta.

În vârstă de şase ani fiind, el a intrat în pustie la un părinte îmbunătăţit pe nume Ioan, sub a cărui grijă s-a dat celor mai aspre nevoinţe de postiri, privegheri şi rugăciune, spre uimirea tuturor celor care îl vedeau. Stând tare împotriva celor mai cumplite ispitiri diavoleşti, el a luat mângâiere şi har mare de la Domnul nostru şi de la îngerii Lui.

Stăpânul Hristos însuşi a venit la el în forma unui tânăr prea frumos. După această vedenie, marea dragoste de Hristos a început să ardă în inima lui Simeon. El a petrecut mulţi ani pe stâlp rugându-se lui Dumnezeu şi cântând psalmi.

Sub călăuzirea lui Dumnezeu, el s-a retras într-un munte numit *Minunat* de către însuşi Domnul. Din cauza numelui acestui munte, Simeon s-a numit şi el „cel din Muntele minunat."

Din cauza marii lui iubiri faţă de Dumnezeu, lui i s-au dăruit de către El daruri duhovniceşti mari şi minunate, cu care vindeca cele mai cumplite boli, îmblânzea fiarele sălbatice, vedea la mari depărtări de loc şi pătrundea în inimile oamenilor.

El, ieşindu-şi din trup, a suit la ceruri şi a grăit cu îngerii; el a înspăimântat şi a scos afară demonii; el a prorocit; uneori trecea fără somn şi câte treizeci de zile; iar alteori trăia chiar şi mai mult decât atât fără hrană, căci primea hrană cerească din mâinile îngerilor, întru el s-au împlinit deplin cuvintele Domnului: ***Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu şi mai mari decât acestea va face (Ioan 14: 12).***

La anul Domnului 596, în vârstă fiind de şaptezeci şi cinci de ani, Sfântul Simeon s-a înfăţişat înaintea Stăpânului, spre a se bucura veşnic de vederea feţei lui Dumnezeu împreună cu îngerii.

Cântare de laudă la Sfântul Simeon, stâlpnicul din Muntele minunat

Să-l slăvim pe Sfântul Simeon cel din Muntele minunat,
Căci el este slava Celui Preaînalt!

Cu rugăciunea, postirea şi de toată noaptea priveghere
El viaţa şi-a sfinţit şi s-a umplut de har,
De har din harul Duhului lui Dumnezeu.

Stăpânul cu har truda lui a răsplătit din belşug,
Cu har peste har în fapte şi cuvânt -
Cu har curăţitor de diavoli
Şi de boli vindecător,
Cu har al străvederii adevărului tuturor inimilor,
Al străvederii tainelor din ceruri şi din oameni.

Din vârsta copilăriei şi până la al vieţii capăt
El o jertfă a fost, plăcută şi binemiresmată.

Inima lui altar sfânt a fost
Al Domnului Dumnezeului Celui Viu,
Sanctuar de lumină al Duhului Sfânt.

Mintea lui puternic se ridica până la cele de sus,

Unde lucrurile credinţei aievea se văd.
Voia lui nebiruită către bine pleca,
Puternic întărită în Legea lui Dumnezeu.

Bogăţiile toate şi împărăţiile, ce sunt?
Scânteie fugară, ce se aprinde şi stinge!
întreaga lume, pe lângă sfinţenia unui om, ce este?
O repede pieire, iar sfântul este veşnic.

De vreun sfânt nu naşte, lumea-i ca şi smochinul
Cel neroditor,
De nici un folos, mort şi inutil!

Să-l slăvim pe Sfântul Simeon cel din Muntele minunat,
Căci el este slava Celui Preaînalt!

Cugetare

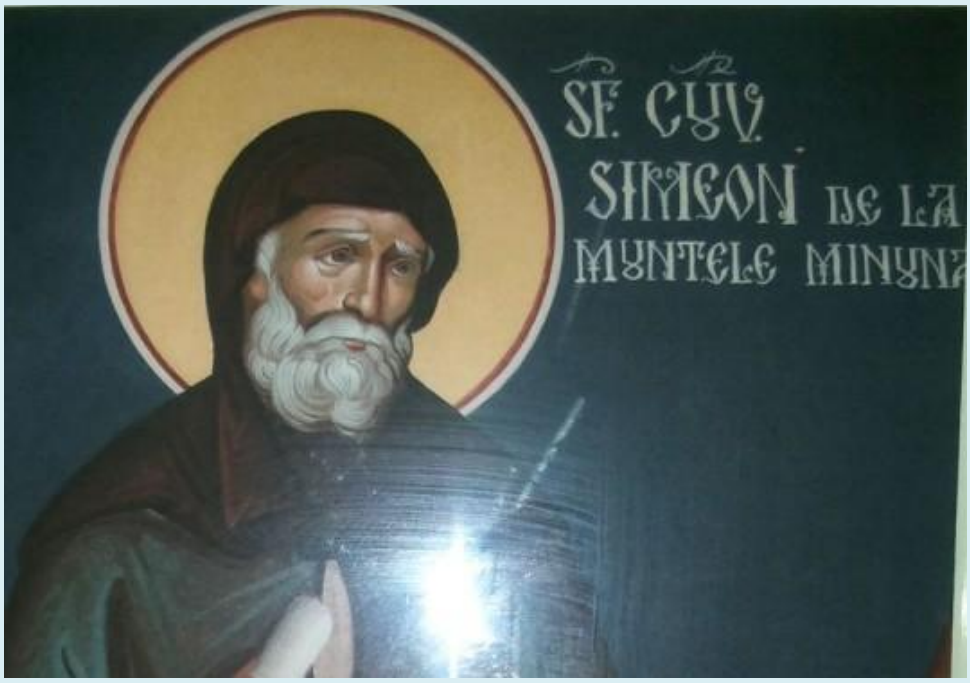

Sfântul apostol Pavel a zis: ***Toate sunt curate pentru cei curaţi (Tit 1: 15).***

Hrana omului nu poate fi necurată prin sine, deşi există feluri de hrană care stârnesc în om gânduri şi dorinţe necurate.

Minunatul Sfânt Simeon, stâlpnicul s-a gândit la aceste lucruri într-o convorbire cu bătrânul Ioan.

Bătrânul Ioan a zis: „Omul nu poate ca să facă hrana şi băutura necurate, căci Domnul zice în Sfânta Scriptură: Toate vi le-am dat ca şi iarba verde (Facerea 9: 3).

La acestea Sfântul Simeon a zis: „Chiar dacă omul nu poate să facă necurată hrana sau băutura, totuşi ele pot da naştere în el la gânduri necurate care întunecă mintea; ele pot da rădăcină patimilor, care prind a se îngrăşa, prefăcându-1 pe omul cel duhovnicesc întru unul trupesc şi ţintuindu-i gândurile de poftele cele materialnice."

Oare nu este curată apa norilor ce curge prin ploaie? Dar când cade prea multă ploaie, lanurile putrezesc. Tot aşa, mâncărurile tari şi grase pot aduce destrămarea fiinţei duhovniceşti şi morale a omului.

Viaţa şi petrecerea cuviosului părintelui nostru Simeon, cel din Muntele minunat

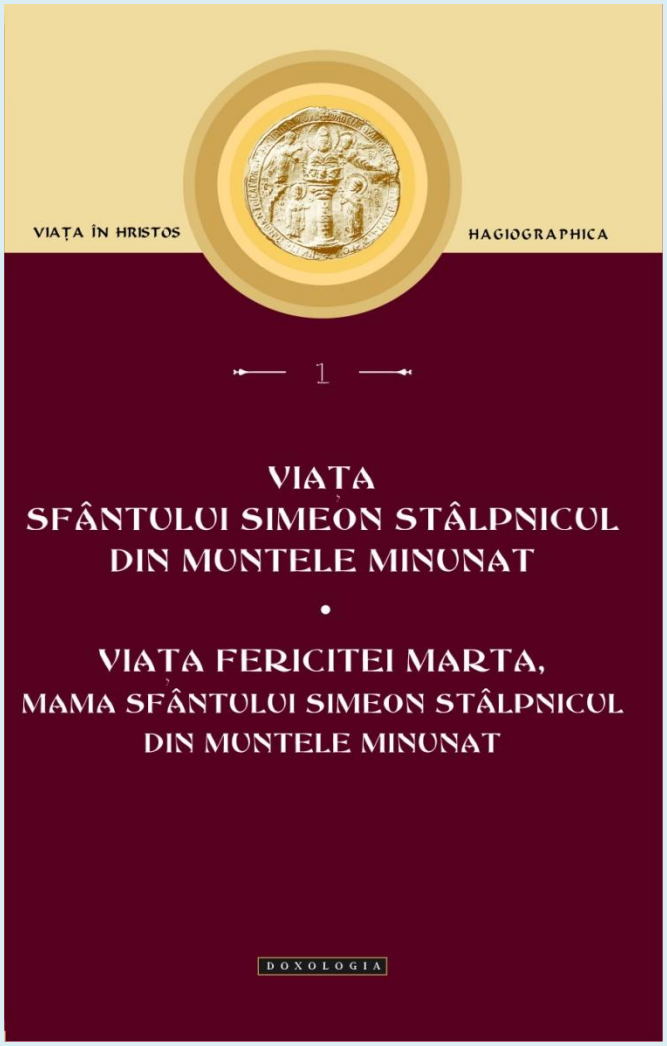

Sfântul Simeon din Muntele minunat (extrase):

Prolog

Binecuvântat este Dumnezeu Cel ce voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină, Cel ce cu iubire de oameni a cercetat şi neamul nostru cel în multe feluri bolnav şi i-a dăruit cel mai bun doctor patimilor sufletului şi trupului, pe Simeon cel prea sfânt, cel numit din Muntele cel minunat, care şi-a purtat lupta ascetică pe stâlp, ale cărui viaţă şi minuni, fiind la număr mai multe decât nisipul mării, cine va putea să le povestească sau să le aducă în amintire? Căci timpul, cel ce acoperă multe, le-a făcut pe acestea să fie uitate, fiindcă nimeni nu s-a ostenit într-atât, nici n-a primit atâta sârguinţă, încât să transmită în scris

toată petrecerea lui îngerească pe pământ. Aşadar, preluând toate câte am putut păstra de la cei ce ne-au precedat şi fiind învredniciţi şi noi a vedea unele dintre acestea cu proprii ochi, am socotit necesar să le scriem acum şi să vestim vouă, iubitorilor de Dumnezeu, spre slava lui Iisus Hristos Domnul nostru şi Fiul lui Dumnezeu, pe cel sfinţit şi ales încă din pântecele maicii lui, pe cuviosul Lui, şi spre folosul vostru, al celor ce citiţi, cărora pururea credinţa vi se va socoti ca dreptate, potrivit cu ceea ce s-a scris: „Şi a crezut Avraam lui Dumnezeu şi i s-a socotit lui ca dreptate" [*Rom. 4, 3.*].

Dar, întăriţi de Dumnezeu, vom începe istorisirea noastră mai de sus, amintind mai întâi de părinţii lui iubitori de Dumnezeu şi istorisind amănunţit cum aceştia au fost învredniciţi prin bunăvoirea lui Dumnezeu să aducă la lumină pe acest mare sfânt, îndată după aceea vom prezenta limpede despre el pe fiecare dintre faptele care au ajuns până la noi arătând, pentru folosul cititorilor, dispoziţia lui iubitoare de Dumnezeu şi râvna, chemându-L în ajutor pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu, cel ce a zis: „Eu sunt adevărul" [*În. 14, 6.*].

Dar pe bună dreptate vom dispreţui o expresie adecvată frumuseţii, fiindcă nu este deloc acesta scopul nostru. Mai întâi de toate vom pune grija adevărului care biruieşte toate. Căci cuvintele adevărului sunt cele mai plăcute, fiindcă sunt pline de har. Nici nu este nevoie de podoaba meşteşugită a ritorilor sau de o limbă care să poată face mici pe cele mari şi la cele mici să adauge mărime. Căci cuvântul adevărului, zice-se, este simplu. Aşadar, pe Însuşi Iisus Hristos, Dumnezeul nostru cel adevărat, şi harul dăruit de El celor ce nădăjduiesc în El, precum am spus, chemându-L cumva mai simplu şi întru adevăr (căci El Însuşi este adevărul), vom relata cele despre subiectul ce ne stă înainte, încât voi, iubitorii de Hristos, care ascultaţi cu credinţă, mai vârtos să vă puneţi nădejdea în Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, Cel care cu adevărat binevoieşte întru cei ce nădăjduiesc în El, dăruindu-ne nouă toate cu îmbelşugare, mai cu prisosinţă decât cerem noi sau gândim.

Cu puţini ani mai înainte, un bărbat cu numele Ioan care provenea din metropola Edessei, încă de vârstă tânără, a venit în marea cetate a Antiohiei împreună cu prea cinstiţii lui părinţi, care, îndeletnicindu-se cu meşteşugul aromatelor, îşi câştigau cele necesare traiului. Acolo, aşadar, avându-şi petrecerea, au vorbit cu părinţii unei fecioare pe nume Marta, ca să o unească pe aceasta în comuniunea nunţii cu Ioan despre care am vorbit mai sus, care părinţi, fiind bucuroşi de acest lucru, i-au făcut cunoscut fecioarei ceea ce li s-a spus. Dar ea a refuzat cu totul aceasta, fiindcă dorea să se nevoiască în feciorie, auzind Sfintele Scripturi, ca trupurile fecioarelor să se înfăţişeze curate Domnului. Aşadar, făcându-se presiune asupra ei

din partea părinţilor ei şi luând ea în minte porunca Domnului care zice: „Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta” [*Ies. 20, 12.*] şi că nu este potrivit, nici cuviincios să te împotriveşti tare propriilor părinţi, încredinţându-se pe ea lui Dumnezeu, aleargă la cinstita Biserică a Sfântului slăvitului Prooroc, Înainte Mergătorul şi Botezătorul Ioan, cea dinaintea porţilor Theopolei [*Acesta era un alt nume al cetăţii Antiohia.*] şi, după ce a vărsat multe lacrimi, se roagă sfinţeniei lui să fie învrednicită de la Dumnezeu de încredinţarea ei cu privire la ceea ce-i stătea înainte, încredinţare pe care dobândind-o cu rugăciunile Botezătorului, s-a supus voii părinţilor ei şi se căsătoreşte cu bărbatul pomenit mai sus, petrecând cu el în chip cuvios şi iubitor de Dumnezeu. Şi îndeletnicindu-se cu postiri şi cu dormitul pe jos, l-a schimbat şi pe bărbatul ei la voia ei, care a devenit foarte cuvios şi cinstitor de Dumnezeu.

Aşadar, trecând timpul, acea prea cinstită femeie, văzând podoaba fecioriei ei dezlegată şi văzându-se pe sine plecată în lume prin căsătorie, aleargă la preacuvioasa biserică despre care am scris mai înainte, a Sfântului Ioan, proorocul, Înainte mergătorul şi Botezătorul Domnului, ca să îi dăruiască ei de la Dumnezeu un prunc, pentru rugăciunile sfântului, spre slujirea bunătăţii Stăpânului nostru Iisus Hristos şi a rămas destulă vreme în prea cinstita biserică, rugându-se cu lacrimi pentru aceasta, fără să guste fie pâine, fie apă, sau altceva, şi şezând la podea, îşi împlinea somnul cel după fire. ***Astfel petrecând de ceva vreme, într-o noapte, cu proprii ochi, ca să zic aşa, vede pe Sfântul şi preaslăvitul Înainte Mergător, Ioan bucurându-se şi zicându-i: „Îndrăzneşte, femeie, şi te roagă, căci a fost primită rugăciunea ta şi acesta va fi ţie semn, luând această bună mireasmă, îndată ridică-te şi tămâiază casa şi ea îţi va fi de ajuns până la o vreme”.***

Dar ea, înfricoşându-se foarte, s-a trezit şi vede în mâna ei o sferă mare de lemn mirositor şi ridicându-se o pune pe ea pe altarul Sfântului şi a vărsat multe lacrimi. Şi luând căţuia a umplut toată casa de bună mireasmă, încât cei ce se împărtăşeau de ea nu ştiau să distingă ce mireasmă era aceea. Aşadar, a cheltuit toată sfera aceea, până în această zi, lăsând o mică parte pe care a legat-o de crucea pe care o ţinea la ea. Când s-a împlinit ziua, a şezut iarăşi în slăvită biserica aceea şi trezindu-se ziua următoare din somn, a aflat iarăşi cantitatea aceea plină de bună mireasmă precum i se dăduse ei şi mai înainte de către sfântul, şi a făcut iarăşi la fel, umplând casa de bună mireasmă.

Trecând câtva timp de la această minune, iarăşi i-a stat înainte Sfântul cel slăvit al Domnului, Înainte Mergătorul şi Botezătorul Ioan, zicând către dânsa: „Ridică-te degrab, femeie, şi du-te în cămara ta şi în binecuvântare însoţindu-te cu bărbatul tău, îndată vei zămisli fiu şi îi vei pune numele lui Simeon. De carne

sau vin sau altceva gătit prin meşteşug omenesc nu se va împărtăşi. Dă-i lui spre hrană numai din sânul drept, iar de cel stâng nu se va atinge, căci pruncul este de partea cea de-a dreapta. Pâine şi miere şi sare îi vei da lui drept hrană. Trebuie cu toată frica să fie păzit ca vas sfânt, comoară de preţ. Căci acesta va fi slujitor Domnului Dumnezeului nostru. Când va împlini doi ani va primi Sfântul botez în această biserică. Ce trebuie să fie cu el va spune pruncul după Sfântul botez, venind harul peste el."

Trezindu-se femeia din somn înfricoşată foarte şi tremurând din toate mădularele şi plecându-se, s-a dus în casa ei care era înlăuntrul porţii Antiohiei numită Dandalică. Şi îl află pe prea cinstitul ei soţ citind istorisirea aflării cinstitului cap al sfântului, slăvitului prooroc Înainte Mergătorul şi botezătorul Ioan şi aşezându-se lângă el, asculta lectura. Când s-a terminat istorisirea, a început să se tânguiască şi să verse lacrimi. Bărbatul a întrebat-o ce a putut să i se întâmple. Dar ea nu i-a răspuns, nici nu a zis ceva către el din cele arătate sau spuse ei. Şi culcându-se cu soţul ei, îndată a luat în pântece după cuvântul Sfântului slăvitului prooroc Înainte Mergător şi Botezător Ioan şi din ceasul acela s-a păzit pe sine cu toată frica. Iar cunoştinţelor şi celor ce se apropiau de ea şi în primul rând soţului ei, le spunea că va naşte sigur un prunc de parte bărbătească şi că îl va numi pe el Simeon. Timpul trecând, a născut prea cinstită femeia aceea, fără să simtă nici o durere. Când s-au împlinit patruzeci de zile, a dus maica pruncul în Biserica Sfântului, slăvitului prooroc Înainte Mergătorul şi Botezătorul Ioan, la cel care i-a binevestit cele despre Simeon, aducându-l pe el prinos lui Hristos, adevăratul Dumnezeul nostru.

După puţine zile i-a trecut prin minte gând mamei copilului să-i dea spre împărtăşire de hrană şi sânul stâng. Căci i s-a spus ei, cum am arătat mai înainte, să-i dea lui numai sânul drept. Şi păzind ceasul în care trebuia să alăpteze copilul, i-a dat lui sânul stâng. Dar nici nu s-a atins de el, ci atât cât îi era cu putinţă se întorcea plângând. Aceasta făcea mama lui aproape în fiecare zi şi pruncul refuza mereu să se împărtăşească din el. În aceeaşi noapte sânul ei stâng s-a subţiat atât, încât a devenit ca al unui bărbat, în timp ce sânul drept a rămas neschimbat. Umplându-se de uimire şi de frică, îşi arăta sânul femeilor care se apropiau de ea şi le povestea toate câte i se arătaseră ei şi cum i-a trecut prin minte gândul de a-i da sânul stâng.

Când a împlinit doi ani, pruncul a fost botezat în Biserica preacurată a Sfântului Înainte Mergător şi Botezător Ioan. Şi ieşind din Sfânta cristelniţă, după ce a fost chemat numele lui Simeon, după cuvântul sfântului, slăvitului prooroc Înainte Mergător şi Botezător Ioan, îndată a început să zică cu glas limpede timp de şapte zile acestea: „Am tată şi nu am tată, am mamă şi nu am mamă",

însemnând prin aceasta lepădarea lui de toate cele pământeşti, suişul şi înaintarea lui către cele cereşti şi duhovniceşti.

Din acea clipă, ori de câte ori se întâmpla ca cinstita lui maică să se împărtăşească de carnea jertfitorului, niciodată nu îl convingea pe prunc să guste din laptele ei, ci rămânea toată ziua fără să se împărtăşească de hrană. Fiindcă acest lucru se întâmpla adeseori a cunoscut mama lui pricina şi de atunci s-a abţinut să se mai împărtăşească de carnea jertfitorului. Când a fost în stare de a se împărtăşi de hrană tare, i-a adus mama lui miere cu pâine şi îi dădea lui spre hrană şi apă drept băutură.

De căldura băii nu putea să se apropie, ci ori de câte ori mama lui încerca să îl aducă la baie, mai înainte de a se apropia de căldura băii, pruncul rămânea fără glas, încât de aici maica lui a cunoscut că era voia lui Dumnezeu aceasta şi se abţinea să-l mai aducă la băi.

Când a împlinit vârsta de cinci ani, s-a întâmplat că cetatea Antiohiei a căzut sub un cutremur şi a fost prins tatăl lui sub o dărâmătură şi şi-a încheiat acolo viaţa. S-a surpat şi casa în care locuiseră cinstiţii părinţi ai copilului până în temelii. S-a întâmplat atunci că mama pruncului plecase la rugăciune, iar pruncul din iconomia lui Dumnezeu se afla în Biserica Sfântului Slăvitului Întâi Mucenic Ştefan care era lângă cetatea Antiohiei. Când a avut loc dărâmarea bisericii Sfântului Ştefan, copilul rătăcea prin cetate, iar mama lui nu putea să ştie de el din pricina confuziei dărâmăturii. Dar, găsindu-l o femeie temătoare de Dumnezeu, cunoştinţă a părinţilor lui, şi recunoscând copilul, l-a aşezat pe el pe umeri şi a plecat aproape de muntele ce se afla în preajma Antiohiei.

După ce au trecut şapte zile şi maica lui neştiind nimic de el, ci, crezând că pruncul a fost prins de dărâmătură, i s-a arătat ei Sfântul slăvitul Ioan, Proorocul şi Botezătorul, descoperindu-i limpede locul în care era pruncul. Iar ea plecând, l-a găsit pe el în munte la acea femeie, care i-a povestit mamei cum copilul a refuzat să se înfrupte din ceva, afară numai de pâine şi apă şi aceasta de două ori în răstimpul celor şapte zile. Şi luând maica pruncul şi mulţumind Domnului, a plecat la Biserica Sfântului prooroc şi Înainte Mergător şi Botezător Ioan şi acolo rugându-se şi mulţumind iarăşi Domnului s-au întors în cetate.

Dar fiindcă este necesar să scriem toate spre folosul celor ce ascultă cu credinţă şi să nu ascundem nimic din cele cuvenite, pe bună dreptate am socotit că este bine să vă arătăm vouă, iubiţilor, această dumnezeiască descoperire. Căci cea între sfinţii noştri, maica şi doamna Marta, din care, precum am zis, s-a născut Simeon, robul

lui Dumnezeu, fiind temătoare de Dumnezeu, umbla în căile dreptăţii şi îl creştea pe acesta cu înţelepciune şi în dragostea de Dumnezeu, potrivit cu cele spuse şi arătate ei.

Într-una din zile, aşadar, gândindu-se întru sine la cele spuse ei despre copil şi se întreba ce va deveni, adormind, s-a văzut pe sine înaripată şi ca ridicată la înălţime, ţinând pruncul şi aducându-l în dar Domnului şi zicând acestea către copil ca în timpul profetului Simeon: „Îmi doream să văd urcuşul tău dumnezeiesc, o, fiule, pentru ca Domnul să slobozească pe roaba Lui în pace că am aflat har între femei, ca să dau Celui Preaînalt truda chinurilor mele de naştere". Aşadar, acestea văzându-le, le păstra pe toate în inima ei.

După acestea s-a întâmplat să meargă pruncul în acel loc numit Heruvim şi a binevoit Dumnezeu, Care l-a hărăzit pe el din pântecele maicii sale spre slujirea Lui să îi arate lui desfătarea viitoarelor bunătăţi. Şi vede cu ochii pe vechiul zid al cetăţii, cel numit Heruvim, pe Domnul nostru Iisus Hristos şi poporul dreptilor veniţi împreună cu El. Şi cine poate povesti slăvita aceea şi plină de înfricoşare venire? Nemitarnică judecată stătea înainte şi cartea vieţii deschisă în mâinile Domnului, Raiul înălţându-se de la răsărit până la norii cerului, iar la apus clocotind iezerul de foc. A venit duhul care îl însoţea şi arătând cu degetul, a grăit către copil zicându-i: „Ascultă, copile, şi pricepe cuvintele vieţii. Primeşte viaţa plăcută lui Dumnezeu, crezând sfatului celor arătate ţie. Înviere neînchipuită va fi, pentru adevărul care va fi, veselia dreptilor Domnului, Care împărăteşte, stă de faţă, Scriptura a mărturisit viaţa cea fără de sfârşit, Raiul desfătărilor dăinuie, iar văpaia veşnicei osânde, iată, străluceşte. Mergi aşadar pe cale, după ce vei fi ales binele, ca să te slobozeşti din atâtea chinuri ale întunericului şi ca să dobândeşti făgăduinţa bunătăţilor nepovestite cele gătite celor ce Îl iubesc pe Domnul". După ce i s-a arătat lui această vedenie mai presus de minte, s-a înţelepţit copilul cu dumnezeiască pricepere şi cu înţelepciunea Domnului şi cunoştinţa dumnezeieştilor descoperiri era cu el.

Trecând puţine zile, vede copilul cu proprii ochi un bărbat îmbrăcat în haine albe ca zăpada, zicându-i lui: „Urmează-mă oriunde voi merge". Şi îndată a urmat umbrei celui ce i s-a arătat şi a mers împreună cu el. Şi l-a dus pe el în ţinutul tiberin, ţară care era sub cetatea vecină cu Seleucia, într-un loc în care era un sat numit Pila. Şi în pustietatea muntelui petrecea pruncul singur-singurel, ca un miel în mijlocul fiarelor, noaptea şi ziua văzând în jurul lui o lumină negrăită şi călăuzit fiind de bărbatul înveşmântat în alb ce i se arătase lui, şi care-i dădea cele de trebuinţă. A petrecut astfel în munte câteva zile, nefiind văzut de nici un om, ci călăuzit întru toate de cel ce i se arătase lui.

După acestea urcă pe coasta muntelui şi găseşte o mică mănăstire unde era un bărbat evlavios, pe nume Ioan care şedea pe un stâlp. Erau împreună cu el şi alţi monahi. Acest iubitor de Dumnezeu, Ioan, mai înainte de a urca pruncul în mănăstire, a văzut felurite descoperiri cu privire la el: uneori îl vedea pe prunc purtând veşmânt alb, şezând pe un car şi adus la mănăstire, alteori pe acelaşi copil înaripat şi urcând în zbor la mănăstire, alteori pe acelaşi prunc pe un stâlp luminos umblând în văzduh şi apropiindu-se de mănăstire şi iarăşi vedea pe un înger arătându-i lui copilul şi zicând către el: „prin acesta te vei mântui”. Şi povestea acestea monahilor care petreceau împreună cu el.

Când copilul a ajuns la mănăstire singur, era cu adevărat străină privelişte şi vrednică de milă. ***Cine nu s-ar uimi văzând un copil de şase ani, umblând prin asemenea munţi, neavând nici o călăuză văzută? Era tot roşu la faţă, cu ochi frumoşi, potrivit cu cele scrise, şi cu un chip plin de bună cuviinţă, vorbind limpede, gata fiind să vorbească, având răspunsuri plăcute, cuvânt cu pricepere multă şi desăvârşită înţelepciune, fiindcă era plin de harul dumnezeiesc, pentru aceea şi vorbea cuvinte dumnezeieşti.*** Pe acesta văzându-l bărbatul acela iubitor de Dumnezeu, foarte bucuros fiind şi amintindu-şi descoperirile lui, a luat pruncul şi l-a îmbrăţişat şi cu lacrimi mulţumea Stăpânului Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, Care pururea dăruieşte cu îmbelşugare toate tuturor oamenilor şi Care întinde înaintea tuturor darurile sale.

A rămas aşadar, alesul lui Dumnezeu, Simeon, în această mănăstire timp de şapte zile separat şi netulburat de nimeni, nesuferind nici de hrană să se împărtăşească, încât arhimandritul Ioan era în uimire văzând vieţuirea copilului. Copilul înainta în pricepere şi în înţelepciune, prelungindu-şi nevoinţa, şi se înfrupta când la trei zile, când la şapte şi zece zile din puţine cereale înmuiate, bând puţină apă.

Iar Domnul, Cel ce l-a sfinţit pe robul lui cel ales încă din pântecele maicii sale a binevoit a-i da în gând copilului care era de şapte ani să ceară să i se facă un stâlp în apropierea celui al cuviosului Ioan. Şi după ce s-a făcut aceasta, îndată a stat pe el, având ca adăpost un cerdăcuţ cioplit din lemn de nuc.

I s-a arătat lui în această stare un prunc frumos la chip, stând aproape de el şi a cunoscut Simeon că Domnul este şi luând îndrăznire a zis: „Doamne, cum Te-au răstignit iudeii?” Şi întinzându-Şi mâinile Domnul în chipul crucii i-a arătat lui zicând: „Aşa M-au răstignit, Eu binevoind, dar tu întăreşte-te şi îmbărbătează-te”. Şi atunci nu a priceput pentru ce i-a spus lui aceasta, dar a cunoscut mai pe urmă că pentru starea pe stâlp şi pentru răbdare a rânduit să-i arate chipul crucii şi să spună către el acestea. De atunci aşadar, slujitorul lui Dumnezeu a

uitat de trupul său şi a primit a duce viaţă îngerească, uitând cele din urmă şi tinzând către cele dinainte [Filip. 3, 14.], născocindu-şi luişi zi după zi noi şi aspre nevoinţe.

Cânta bătrânul la rugăciunile de noapte treizeci de psalmi, iar copilul cânta uneori cincizeci, alteori optzeci, dar de cele mai multe ori, priveghind făcea toată psaltirea, iar toată ziua slăvea pe Dumnezeu prin tăcere. Pentru aceea bătrânul cuprins fiind de multă frică, folosindu-se de cuvinte, zicea către el, cruţându-l, cum i se părea: *„Încetează, fiule, această râvnă mai presus de om, căci nu ne îngădui nouă nici puţin să ne odihnim. Îţi este de ajuns, fiule, că din fragedă pruncie te-ai răstignit împreună cu Hristos. Înfruptă-te, cum şi pe mine mă vezi, fiindcă mâncarea şi băutura nu întinează pe om. Căci spune Dumnezeu că: «toate vi le-am dat vouă să le mâncaţi ca şi iarba verde»[Fc. 9, 3.]. Şi priveghează cum mă vezi pe mine, ca să poţi purta şi să nu deznădăjduieşti”.*

Zicea şi copilul: ***„Pe nimeni nu spurcă mâncarea, dar mişcă gânduri spurcate, tulbură şi îngroaşă şi face materialnică mintea cea mai subţire. Căci este scris că cei din ceasul întâi şi cei din ceasul al unsprezecelea s-au învoit să se nevoiască în via Domnului şi să se ostenească şi să poarte greutatea şi arşiţa zilei, luându-şi plata. Căci suntem împreună-lucrătorii lui Dumnezeu, câmpul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu, spunând cuvintele înţelepciunii Lui şi petrecând în dumnezeieşti cântări şi nu suntem răpiţi de beţia somnului demonilor, nici nu suntem moleşiţi de odihna trupului. Căci scris este: «Gura mea am deschis şi am tras duh, că poruncile Tale am dorit»[Ps. 118, 134.]. Pentru dragostea Domnului nu te osândi pe sineţi pentru smerenia mea, căci eu am nevoie de asemenea înfrânare a trupului”.***

Dar Domnul Care vindecă toată boala şi toată neputinţa, Care a dat şi dă aceeaşi putere sfinţilor Lui şi Care zice: „Întru numele meu tămăduiţi pe cei neputincioşi, scoateţi afară pe demoni” [*Cf. Mt. 10, 8*], a pecetluit biruinţa copilului asupra demonului şi i-a poruncit să aibă în minte cuvântul acela fără prihană care zice: „Îndrăzniţi, Eu am biruit lumea” [*În. 16, 33.*]. Şi atunci a fost luminat de Duhul Sfânt pruncul şi i s-au arătat lui toate împărăţiile diavolului şi închipuirile lui într-o clipă, petrecerea aceluia în locul lui şi ca o diademă pe capul lui, a văzut taberele demonilor stând lângă el, aur şi mărgăritare şi pietre preţioase ca lutul grămădite pentru linguşirea plăcerilor, fluiere şi naiuri şi felurite organe muzicale şi păcatul ca o fiică fiind împreună cu cei ademeniţi înşelător. Acolo a văzut pe duhul curviei şi al uitării şi al trândăviei şi duhul iubirii de argint căscându-se, ca să înghită lumea şi să acopere toate şi îndemnau pe copil spre păcatul cel fără de ruşine şi

pierzător. Iar el chemând pe Hristos şi pecetluindu-se cu semnul Sfintei cruci dintr-odată a risipit închipuirea lor şi a fost mutat de acolo de Duhul Sfânt.

Plin de credinţă fiind robul lui Dumnezeu, Simeon, aţintindu-şi ochii, a văzut biserica Domnului şi slava lui Dumnezeu strălucea peste ea. Şi a fost trimis unul din patriarhi către el având în mâini mir plin de bună mireasmă şi pecetluindu-l l-a uns pe el, zicând: „Prin acest mir alungă pe demoni, încingându-ţi mijlocul cu putere de sus, taie miile lor şi nimiceşte zecile de mii şi dacă încearcă să te vatăme, îndrăzneşte, că nu este cel ce poate să-ţi facă rău. Întăreşte-te şi îmbărbătează-te, crezând peceţii Celui ce te-a făcut, Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Acestea au fost începuturile nevoinţei lui, pe care nu le ignora bătrânul acela care îl iubea pe copil cu inima lui Hristos. Căci îl vedea pe el înaintând în multe chipuri în înţelepciune şi în har. Iar copilul se veselea întru Duhul Sfânt.

În vremea aceea, schimbându-i-se dinţii prunciei, îi arăta bătrânului şi celorlalţi şi toţi slăveau pe Dumnezeu care a arătat de la o asemenea vârstă un asemenea luminător.

***

Un om bolnav de rinichi care trecea mereu pe la mănăstire şi văzând petrecerea îngerească a slujitorului lui Dumnezeu şi convins fiind în cuget din pronia lui Dumnezeu că, dacă pruncul va voi, îl va face Dumnezeu sănătos, a venit la bătrân rugându-l pe el să-i ceară copilului să se roage pentru el ca să-l slobozească din boala aceea îndelungată şi neîndreptată. Căci nu putea să se îndrepte de spate nicidecum, ci se chinuia cu neîncetate dureri. A poruncit bătrânul bărbatului să se apropie de locul unde era robul lui Dumnezeu, Simeon, şi îl îndeamnă apoi bătrânul să se roage pentru el şi să se atingă de el, iar el îngreunat fiind de aceasta, zise: ***„Pentru ce, părinte, pui pe umerii mei o asemenea povară, care sunt păcătos şi în sărăcie din pricina lenevirii şi nepurtării mele de grijă? Desăvârşiţi fiind întru toate, nu spre folos voiţi a impune unui prunc o asemenea minune. Cum ar fi cu putinţă să fie aceasta prin mine?”.*** Dar fiind convins cu greu de bătrân şi de cei ce stăteau lângă el neîncetat, şi-a pus mâna lui şi chemând numele lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a zis: ***„Eu păcătosul te pecetluiesc cu pecetea lui Hristos, fie celui ce suferă după credinţa voastră”.*** Şi îndată a fost vindecat omul şi a plecat sănătos, slăvind pe Dumnezeu şi vestind minunile Lui.

***

Când a venit cineva, gol fiind, văzându-l s-a dezbrăcat de haina lui şi i-a dat-o lui şi şedea gol. Adeseori, şi iarna făcea acelaşi lucru şi rămânea gol, acoperit de harul

dumnezeiesc. Şi îi zicea lui bătrânul: „Ia aminte la tine, copile, luând un veşmânt, îmbracă-te din pricina şerpilor. Iar copilul răspundea: ***„Domnul este ajutorul meu şi nu mă voi teme de rele” [Cf. Ps. 117, 6.].*** Iar bătrânul îl tulbura pe el iarăşi ca să îmbrace stihar. Iar sfântul, robul lui Dumnezeu, Simeon, aducându-şi aminte de luptele pentru credinţă ale Sfinţilor patruzeci de mucenici care au răbdat în lacul cel îngheţat o noapte întreagă şi fericită nevoinţa aceea şi care au arătat atâta răbdare îşi bătea faţa şi pieptul zicând: ***„Vai mie, ce voi face, auzind plângerea şi scrâşnirea dinţilor şi ameninţarea viermelui celui fără de moarte, şi că încă de aici viermii mănâncă trupul, iar dincolo viermele va nimici pe osândiţi.”*** Acestea zicându-le cu lacrimi multe ridica mâinile şi pleca genunchii, tânguindu-se cu lacrimi toată noaptea. Dar zicea bătrânul descurajat şi biruit de marile osteneli ale copilului: „Aceasta ţi-a mai rămas, copile, să iei sabia şi să te distrugi pe tine”. Iar copilul răspundea: ***„Vameşul întru aceasta se îndreptăţeşte şi Domnul zice: „Privegheaţi şi vă rugaţi, ca să nu intraţi în ispită” Mt. 26, 41.].***

După acestea, altă nevoinţă a primit alesul lui Dumnezeu şi a sta în picioare timp de un an de zile. Au putrezit coapsele sale şi încheieturile şi putrezind s-au unit şi s-au făcut una. Căci se gândea şi zicea către Hristos că: „Pentru numele Tău cel sfânt, mi-am disprețuit picioarele mele, devenind putred, ca să cunoască satana că sunt neclintit, stând ferm pe stânca credinţei întru Tine”. Atunci aflând de la duhoare de această nevoinţă fraţii, împreună cu bătrânul, s-au uimit şi trimiţând bătrânul, au adus un doctor, ca să-l îngrijească, zicea. Iar copilul văzând a râs zicând: ***„Viu este Domnul meu că nu se va atinge de mine ajutorul oamenilor întru cele prin care eu m-am predat lui Dumnezeu.”*** Genunchii erau mâncaţi pentru faptul că era prunc şi foarte gingaş la trup. Iar Domnul slavei cercetându-l, l-a tămăduit pe robul său de rana picioarelor lui, şi ridicându-se copilul a stat drept. Căci s-a gândit că pentru mulţumire să stea o vreme în genunchi ceea ce a şi împlinit.

Când ziua Cincizecimii a strălucit a zis copilul: ***„Cine este oare vrednic să primească Duhul lui Dumnezeu cel prea sfânt aşa cum s-a arătat şi cum i-a umplut pe sfinţii Lui apostoli când le-a împărţit lor limbi ca de foc?”***

Şi zice către el bătrânul: „Nu căuta cele ce sunt mai presus de tine şi pe cele mai grele decât tine nu le cerceta. La cele ce ţi-au fost poruncite ţie, la acestea cugetă”. Zise şi copilul: ***„Voia celor ce se tem de El o va face Domnul şi rugăciunea lor o va auzi şi îi va mântui pe ei”.*** Şi acestea zicându-le s-a rugat, zicând: ***„Doamne, Cel ce ai trimis Duhul Tău cel Sfânt peste ucenicii Tăi, trimite şi asupra mea darul harului cel de la Tine. Înţelepteste-mă şi voi învăţa poruncile Tale că din gura pruncilor şi a celor ce sug ai săvârşit laudă, ca să spun cuvintele vieţii***

veşnice spre iertarea păcatelor, Amin”. După ce s-a rugat acestea dintr-odată a coborât Duhul Sfânt al lui Dumnezeu ca o flacără peste inima lui precum s-a rugat şi l-a umplut pe el de înţelepciune şi pricepere. Şi a fost învrednicit de asemenea har, încât nimeni nu-i putea sta împotrivă, potrivit cu ceea ce s-a scris, din pricina înţelepciunii şi a duhului cu care vorbea.

A alcătuit cuvinte despre monahi şi despre pocăinţa mirenilor şi despre Întruparea Domnului nostru Iisus Hristos şi despre viitoarea judecată şi despre nădejde, tâlcuind lămurit cele ascunse multora.

Iar bătrânul, încredinţat a zis: „Cu acesta se împlineşte ceea ce s-a scris: «Cuvântul Domnului l-a aprins pe el [*Ps. 104, 19.*]» căci acum am cunoscut că minunate lucrări va face copilul acesta, precum şi apostolii”.

De atunci s-au umplut monahii de frica lui Dumnezeu, iar unii dintre ei avură vedenie şi au văzut trei abside şi trei tronuri şi trei cununi puse pe tronuri şi întrebând a cui este slava arătată lor, au auzit un glas care zicea: „A lui Simeon, copilul este”. Iar copilul strălucea ca soarele, plin fiind de dumnezeieştile harisme şi de îngerească petrecere, era cu totul lepădat de cele pământeşti şi la cer îşi făcea suişurile inimii.

Şi a poruncit să i se facă lui stâlp de patruzeci de picioare, plinind ceea ce s-a spus în Evanghelie de către Domnul: „Nimeni aprinzând făclie nu o pune sub obroc, ci în sfeşnic şi luminează tuturor celor din casă” [*Mt. 5, 15.*]. Căci cu adevărat era sfeşnic al Duhului Sfânt. Şi după ce s-a făcut aceasta, când era gata să urce pe ea, a venit Preasfinţitul Arhiepiscop al Antiohiei şi Preacuviosul Episcop al Seleuciei şi cu cuvenita cinste, cu lumânări aprinse şi fiind multă strălucire, cu rugăciuni şi cântări l-au dus pe el în Sfântul altar şi l-au hirotonit diacon. Fiecare dintre clericii care se aflau acolo au alergat să îl poarte pe el, ca să aibă parte de binecuvântarea lui. Aşadar, în rugăciuni şi cântări duhovniceşti punându-l pe stâlp, au plecat în pace. Şi a stat pe el opt ani. Iar bătrânul se îndurera că nu-i mai vedea faţa în trup, şi a făcut cu el legământ, încât să fie între ei nedespărţită unire duhovnicească. Luptând foarte tare şi mai presus de mintea omenească, robul lui Dumnezeu, Simeon, a dobândit multă blândeţe într-o asemenea stare şi lacrimi curgând ca dintr-un izvor din multă străpungere. Căci cine nu s-ar minuna cercare primind a unei asemenea blândeţi? Cine nu se zdrobea la inimă auzindu-l plângând ziua şi noaptea. Căci acestea imitau pe Heruvimi şi pe serafimi, cu buze fără de tăcere slăvind cu frică pe Dumnezeu.
Din ziua aceea încă şi mai mult plângea robul lui Dumnezeu Simeon, punea pocăinţă şi a acoperit de tot adăpostul cu un acoperământ de piele, neavând

fereastră, oprindu-se, atât cât îi era cu putinţă, de la lumina însăşi. Se ruga mereu, cântând neîncetat până la ceasul al nouălea şi după ceasul al nouălea dădea glas pentru rugăciunea tămâierii, zicând:„Slavă lui Dumnezeu şi noi toţi Îl binecuvântăm pe El în veci”. Apoi stătea la rugăciune de la apusul soarelui până în zori, apoi aproape că rămânea suspendat tinzând mâna stângă sus, iar cu dreapta, ca o piatră neînsufleţită îşi lovea pieptul udând cu lacrimi stiharul de păr. Nu dădea deloc somn ochilor lui. În fiecare noapte şi ziua cânta cei o sută cincizeci de psalmi şi toate cântările şi îşi rânduia citirea zicând şi psalmodiind stihurile şi apoi zicea din atotvirtuoasa Înţelepciune a lui Solomon şi de şapte ori Sfânta Evanghelie şi cuvântul de învăţătură a credincioşilor şi rugăciunea epiclezei „Tatăl nostru care eşti în ceruri”, şi ţinând tămâia în mâna dreaptă o aducea înainte lui Dumnezeu şi fără foc urca fum de bună mireasmă. Se auzea ca o mulţime cântând şi psalmodiind împreună cu el aliluia şi la sfârşit slăvea pe Dumnezeu printr-o cântare plină de străpungere, zicând: ***„Să stea îngerii Tăi, Doamne al puterilor, în linie de bătaie împrejurul celor ce se tem de tine şi care trimit Ţie cântare de biruinţă, neîncetat slăvindu-Te pe Tine cu glasuri sfinte, Iisuse Hristoase, fiule al lui Dumnezeu celui viu”.*** Aşa făcea în fiecare zi şi noapte. Iar când răsărea soarele, facându-şi rugăciunea zicea: ***„Cu pace împreună ne vom culca şi vom adormi, că Tu, Doamne, întru nădejde ne-ai aşezat”***

Într-una din zile a venit la el mulţime de oameni având diferite patimi şi rugându-se pentru fiecare din ei îi slobozea de boală care îi stăpânea şi de demon, încât duhurile urlau izgonite fiind din oameni. Fiindcă faima lui şi a minunilor săvârşite prin el se răspândise pretutindeni şi fiindcă veneau la el mulţimi multe, a binecuvântat toiege şi le-a dat ucenicilor lui, pe care să le pună pe cei stăpâniţi de orice patimă, zicând: „Aşa zice copilul lui Dumnezeu, Simeon „ieşiţi duhuri necurate din făpturile lui Dumnezeu” şi îndată ieşeau cele drăceşti din picioare, din mâini, din auz, şi din toate celelalte simţuri, în timp ce toţi vedeau binefacerile celor tămăduiţi. Fiecare toiag lucra până la trei oameni şi dacă nu se atingea iar de ele fericitul şi dacă nu le binecuvânta, nu mai lucra nimic toiagul. Aceasta se întâmpla potrivit cu dumnezeiasca iconomie, ca să nu fie stăpâniţi fraţii de vreun cuget al înălţării. Şi astfel se făcea că mulţime nesfârşită se tămăduia şi toţi dădeau slavă lui Dumnezeu că a ridicat Dumnezeu profet sfânt şi a cercetat spre bine pe poporul Său, dăruind credincioşilor spre mântuire pe dreptul Simeon.

Era deoarece vreme multă mulţime de felurite fiare în toată ţara, încât mulţi bărbaţi şi femei erau înghiţiţi de ele şi copiii erau răpiţi din case. Pentru aceea, fiind oamenii tulburaţi chiar de la porţile oraşului, umblau pe drumuri împreună şi asemenea şi la muncile lor se însoţeau unii cu alţii. Au urcat pentru aceasta toţi din ţinutul acela rugându-se la Sfântul Simeon, iar el i-a chemat pe toţi învăţându-i cu

îndemnuri şi zicând: ***„Fraţii mei, ne învaţă pe noi pe toţi Sfântul Apostol Pavel, zicând că pentru aceea vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării, din pricina unor lucruri ca acelea care sunt adulterele, curviile, mărturiile mincinoase, clevetiri, gândurile rele, hule, tulburări şi zarve celor răi, jurăminte ca să-L întărâte pe Cel nevăzut şi pe Cel neatins, pentru că aşa ar trebui să fie cuvântul nostru da, da şi nu, nu. Ştiind aşadar şi crezând că în chip umblă tot omul şi că umbră care trece este viaţa noastră şi că prin faptele noastre rele suntem expuşi mâniei lui Dumnezeu, nu întristaţi Duhul cel Sfânt întru Care suntem pecetluiţi până în ziua izbăvirii, ci să avem arvunirile nădejdii vieţii veşnice. Căci vrea Tatăl îndurărilor să vadă pocăinţa noastră, a fiilor risipitori, cei ce ne-am depărtat de El, ca să ne întoarcem la el prin jertfa curată a Fiului Unul născut, Domnul şi Dumnezeul nostru şi Mântuitorul Iisus Hristos, prin Care luăm iertare de păcate noi, cei ce în fiecare zi păcătuim, şi Care va fi tuturor ca întotdeauna milostiv şi izbăvitor pentru negrăita Lui iubire de oameni şi primind râvna rugăciunii voastre şi a cererii prin smerenia mea, a robului Lui, va certa fiarele pădurii şi va pune capăt năvălirii şi festinului lor. Plângerea voastră în bucurie se va întoarce plecând fără frică în următorul an şi cu nimic vătămaţi de ele. Binecuvântaţi, aşadar, ca într-un glas Sfânta Treime cea de o fiinţă, închinată şi de viaţă făcătoare”.*** Acestea auzindu-le toţi laolaltă au dat slavă lui Dumnezeu şi au fost izgonite fiarele sălbatice din acel ceas din ţară şi au vieţuit oamenii de atunci fără frică.

***

Atunci unii dintre oştenii care au fugit de la faţa barbarilor acelora au ajuns la robul cel sfânt al lui Dumnezeu. Iar unul dintre ei era rănit târându-şi piciorul care şchiopăta din coastă şi care se chinuia cumplit de durere. Când l-a văzut pe copilul lui Dumnezeu cel sfânt, i s-a închinat lui. Iar sfântul luând o ramură de palmier date lui de Dumnezeu a dat-o unuia dintre ucenicii lui, poruncindu-i să pecetluiască prin ea coasta celui suferind în numele Fiului lui Dumnezeu celui viu, zicând: „Fii sănătos, prin puterea Celui ce S-a răstignit pentru noi.” Şi îndată i s-a întărit coapsa lui şi a stat sănătos şi împreună cu el toţi au slăvit pe Dumnezeu.

Au venit în munte perşii şi au ajuns aproape de locul în care era robul lui Dumnezeu. A zis tuturor să stea în rugăciune încordată şi el însuşi plecând genunchii şi lipindu-şi fruntea de stâlp se ruga lui Dumnezeu să alunge pe perşi. Şi îndată au căzut pe spate cu caii lor şi zdrobindu-se au plecat de acolo. Văzând aceasta ucenicii lui slăveau pe Dumnezeu şi pe sfântul Lui rob Simeon.

Iarăşi într-altă zi alţi perşi au urcat în munte şi s-a rugat robul lui Dumnezeu şi a zis: ***„Doamne, Cel ce ai acoperit Muntele Sinai cu întuneric pe vremea***

slujitorului Tău Moise, acoperă-ne şi pe noi cu harul Tău, şi întunecă ochii nelegiuiţilor acestora." Şi îndată s-a pogorât ceaţă din nor şi trecând aceia nu au văzut pe nimeni. Şi s-a făcut faţa sfântului ca o faţă de înger şi venind unul dintre ucenicii lui dimineaţă a văzut şi s-a spăimântat foarte, că era sfântul slăvit prin harul Duhului Sfânt. Mulţime de bună mireasmă a mirurilor şi tămâierilor era în jurul lui de la slava care îl păzea pe el încât se minunau ucenicii şi slăveau pe Dumnezeu.

Văzând multă distragere/ împrăştiere şi tulburare care-i veneau de la poporul care alerga la el şi amintindu-şi de cuvântul Apostolului care zicea: „Nu cumva altora propovăduind, eu însumi să mă fac netrebnic" [I Cor. 9, 27.], a voit, potrivit cu pronia lui, Dumnezeu să părăsească locul în care era şi să locuiască în muntele cel mare învecinat. Dar era un munte fără apă, inaccesibil oamenilor, sălbatic foarte plin de fiare cu patru picioare şi şerpi veninoşi, neavând deloc vreo cărare bătătorită, pe care l-a străbătut pe când era prunc, călăuzit de Duhul Sfânt. ***Amintindu-şi, aşadar, de proorocul Ilie în muntele Carmelului, petrecând în cojoc şi de Înainte Mergătorul Ioan care zicea: „Eu sunt glasul Celui ce strigă în pustie", dar şi mai mult decât aceştia de Însuşi Domnul priveghind pe Muntele Măslinilor a grăbit şi el să imite pe cetăţeanul pustiei. Voind el acestea, a văzut pe Mântuitorul Hristos, Fiul lui Dumnezeu pogorându-Se în acel munte cu oştire de îngeri nenumăraţi şi un nor luminos acoperind jur împrejur vârful muntelui şi s-a făcut un glas zicând: „Grăbeşte Simeon şi nu te teme, suie-te pe muntele acesta minunat, căci aşa va fi numit de acum, după numele Meu, fiindcă Eu l-am sfinţit pe el, încă şi mai minunat voi face numele tău întru el, căci Eu sunt cu tine". Şi pe când vorbea cu el i-a arătat lui o stâncă pe care a stat Domnul, ca să stea pe ea sfântul şi a văzut pe ea piedestalul lui Dumnezeu strălucind ca soarele şi a slăvit muntele acela. Şi acestea sunt tainele vedeniei.***

Chemând toată obştea fraţilor şi povestindu-le acestea toate, a pus pe un bătrân păzitor mănăstirii şi rugându-se peste ei rugăciunea stăpânească şi prin ea încredinţându-i lui Dumnezeu şi coborându-se de pe stâlp, la porunca dumnezeiescului har şi călăuzit de el, şi sărutând cele sfinte s-a grăbit să ajungă în Muntele cel minunat. Era acolo un măgar fără şea, pe care nu urcase nimeni niciodată. Pe acest măgar şezând robul lui Dumnezeu a urcat pe muntele numit minunat, ucenicii lui fiind împreună cu el.

***

Era unul în mănăstire având piciorul olog şi când toţi veneau la mănăstire la sfântul şi dobândeau tămăduire, acela aştepta îndelung, ţinut până în ceasul acela. Milostivindu-se de el, sfântul a zis: ***„Aduceţi-l pe olog, ca să nu-l las pe el aici***

aşa”. Ei l-au adus şi pecetluindu-i piciorul şi rugându-se l-a vindecat pe el şi îndată a stat drept şi alerga, slăvind pe Dumnezeu şi tinzând mâinile la cer.
Apropiindu-se robul lui Dumnezeu de vârful muntelui, la mică distanţă, coborându-se, şi-a plecat genunchii şi s-a rugat şi plinindu-şi rugăciunea a auzit glasul oştirii îngerilor zicând Amin în acest loc şi au pus o cruce mare de piatră. Aţintindu-şi ochii, Sfântul a văzut slava lui Dumnezeu strălucind pe vârful muntelui şi a cunoscut că acesta era locul arătat lui şi, veselindu-se cu duhul, s-a dus cu râvnă la el.

Iar măgarul acela nu a mai primit pe nimeni să şadă pe el, ci, fiind pogorât de fraţi în mănăstire, a murit după a treia zi.

Iar Sfântul Simeon a locuit în muntele cel minunat după porunca Domnului pe stâncă în adăpostul lui acoperit cu piele. Avea douăzeci de ani. Iar a doua zi, mulţime multă a urcat în mănăstirea de mai înainte şi neaflându-l pe el, auzind că este în munte, au urcat acolo la el, ducând pe bolnavii lor stăpâniţi de felurite pătimiri, strigând cu plângere mare. Şi văzând mulţimea s-a întristat, fiindcă şi acolo urcând nu l-au lăsat să se însingureze. Dar văzând zdrobirea lor şi jalea lor s-a milostivit de ei şi punându-şi mâinile pe fiecare din ei, i-a slobozit sănătoşi slăvind pe Dumnezeu.

***

Un bărbat de la hotarele cu perşii, având demon cumplit a aflat milă de la Dumnezeu. Căci a fost trimis îngerul Domnului şi i-a zis lui: „Du-te la robul lui Dumnezeu, Simeon, acesta îşi are sălaşul în Antiohia cea mare, lângă mare într-o mănăstire în munte. Prin el îţi va fi ţie tămăduire de la Domnul”. Venind bărbatul la sfântul i-a descoperit acestea. Iar sfântul chemând pe Fiul lui Dumnezeu a certat demonul să iasă din el. Iar demonul se tânguia cu putere, zicând: „Lasă-mă şi voi ieşi, căci ştiu cine eşti şi pe Cel ce lucrează întru tine, Fiul lui Dumnezeu”. Acestea strigându-le demonul vede împreună cu bărbatul ce pătimea o cunună strălucind ca aurul şi având mulţime de mărgăritare pe capul sfântului şi o cruce strălucind în cunună ca lumina soarelui şi oştirile cereşti înconjurându-l pe el. Şi neputând suferi diavolul arderea care venea din cele ce vedea a ieşit urlând, neîndrăznind încă să se mai apropie de suferind. Şi a plecat omul în patria lui, mulţumind lui Dumnezeu prin sfântul lui rob şi vestind tuturor minunile Lui pe care le-a văzut.

***

Cineva cu numele Vigilius, care era slugă a fericitului Patriarh Efrem, a fost paralizat la tot trupul. Acesta, zăcând de trei ani în biserică şi suferind multă îngrijire de la doctori, n-a izbutit nimic, ci a ajuns mai rău, iar la urmă a

deznădăjduit. Auzind de minunile sfântului rob al lui Dumnezeu, Simeon, săvârşite prin cuvânt şi putere, închiriind un dobitoc şi legat fiind de el a venit cu credinţă şi s-a aruncat înaintea lui. A zis către el robul lui Dumnezeu: ***„Dacă tu crezi că Fiul lui Dumnezeu poate prin smerenia noastră să te vindece, ridică-te îndată şi umblă”.*** Iar el strigând cu glas mare, a zis: „Cred, doamne, că Fiul lui Dumnezeu te-a sfinţit pe tine şi eşti sfânt, putând prin darul Lui să mă vindeci pe mine”. Acestea zicându-le şi multe altele asemenea, îndată s-a făcut sănătos în tot trupul şi sculându-se sărea şi umbla, închinându-se lui, bucurându-se şi rugându-se şi tinzându-şi mâinile către cer, a coborât spre baia numită Tiberinon şi, spălându-se, iarăşi urcă alergând. A făcut aşa în continuu până la şapte ori coborând şi urcând în fiecare zi. Or, distanţa de la panta muntelui până la baia aceea este de trei mile. În cele din urmă, fiind el binecuvântat şi întorcându-se în cetate l-au văzut pe el toţi şi s-au umplut de uimire pentru străina minune a tămăduirii ce i s-a întâmplat lui.

***

Unui frate dintre ucenicii fericitului Simeon, cu numele Ioan, i s-a dat prin rugăciunea sfântului duhul înţelepciunii ca lui Betaleel [*Ies. 31, 3-5.*], ca să sculpteze felurit capitelurile coloanelor bisericii construite de sfântul şi închinată numelui Sfintei şi de viaţă făcătoarei Treimi. Căci a zis învăţătorului: „Pune, părinte, sfântă mâna ta pe inima mea şi voi începe să cioplesc după cum îmi va da mie Duhul care este întru tine”. Dar era bărbatul acesta înţelept în cuvânt, dar total neiscusit în arta sculpturii în piatră, numai prin credinţă a aflat harul. Şi începând să sculpteze capitelurile coloanei le-a terminat. Căci era osârduitor în ascultarea sfântului şi având inimă zdrobită, căuta să afle virtuţile lui şi minunile lui, uimit fiind de înţelepciunea şi Duhul în Care vorbea. Prin lucrarea şi cuvântul acestuia păzea poruncile curat, îmbrăţişându-le pe acestea din adâncul inimii şi închinându-se în Duhul.

Pe acesta Domnul vrând să îl ia la sine ca pe un bun, i-a descoperit robului Lui despre adormirea lui şi în noaptea aceea, pe când toţi cântau rugăciunile de noapte, a întrebat Simeon pe Domnul, zicând: „Doamne, oare l-ai scris pe el în cartea vieţii?” Şi a zis Domnul: „L-am scris nu numai pe acesta, ci pe toţi ucenicii tăi pe care i-ai trimis mai înainte şi îi vei trimite după acestea şi i-am rânduit pe ei în cartea vieţii”.

Pentru aceste slăvite fapte, s-a închinat Simeon Domnului şi când au terminat ei psalmodia a zis în auzul tuturor: ***„Frate Ioane, pace ţie, Domnul te-a chemat pe tine”.*** Iar acela îndată îmbrăţişându-l cu bucurie şi cu plângere şi sărutând cojocul de piele al sfântului s-a schimbat la faţă şi a zis: „Părinte, în mâinile Tale îmi pun duhul meu şi duhul Tău cel bun mă va călăuzi la pământul dreptăţii”[*Ps. 142, 10.*].

Acestea zicându-le, peste două zile a adormit şi a fost mare plângere pentru el, toţi fraţii venind la el cu jale, s-au tânguit foarte pentru el.

***

Dar fiindcă se cuvine să nu ascundem de voi, iubitorii de Hristos, şi această străină minune întâmplată prin sfântul lui Dumnezeu slujitor, vă vom face vouă vădită şi pe aceasta. Rămânând foarte puţin grâu în grânarul mănăstirii, fraţii adunaţi în parte, în număr de treizeci şi patru, pe care i-a vindecat de diferite răni şi patimi, ne mai putând suporta strâmtorarea şi întristarea din munte, au adus lui rugăminţi, zicând toţi într-un glas: „Îngăduie-ne nouă să luăm provizii din prinoasele aduse, ca să avem spre hrană pâine din belşug pentru împuţinarea noastră, ca să fim fiii tăi întru răbdare şi vei primi împreună cu celelalte fapte bune ale tale şi plată desăvârşită pentru noi şi cunună, căci prin tine nădăjduim să se mântuiască sufletele noastre şi în mâinile tale ne-am încredinţat".

După ce au spus acestea, a poruncit ca toţi să se adune, având încinse mantiile lor şi să stea înaintea lui. Şi venind ei la el, a mustrat cu multă blândeţe necredinţa lor şi împuţinarea sufletului lor, zicând: ***„Oare nu vă gândiţi la faptele Domnului că sunt minunate? Nici nu vă amintiţi cum din cinci pâini a săturat pe cei cinci mii, când ucenicii erau nemulţumiţi şi cereau, când a venit seara, să slobozească mulţimile din pricina pustietăţii locului şi a lipsei de pâine? Căci luând cele cinci pâini găsite, privind către cer, le-a binecuvântat pe ele şi, frângând, le-a dat prin mâinile ucenicilor celor cinci mii de bărbaţi, precum se spune, săturându-i, de la care au luat doisprezece coşuri pline cu firimituri care au prisosit celor ce au mâncat. Cum iarăşi, altă dată i-a întrebat pe ei Domnul: „Câte pâini aveţi?" şi răspunzând ei „Şapte", binecuvântându-le, a săturat patru mii de bărbaţi fără femei şi copii. Şi acum Acelaşi este Domnul, Acelaşi ieri şi astăzi şi în veci, şi cercetând, va vedea şi nu va trece cu vederea răbdarea voastră. Căci este puternic şi vrea într-un fel oarecare să vă înmulţească vouă grâul, dacă veţi răbda cu mulţumire, iar dacă necrezând, nu veţi lua aminte la cele spuse de mine, iată, patru cărări sunt deschise în pustia aceasta, pe care vreţi să vă duceţi, duceţi-vă. Căci eu sunt neagonisitor şi crezând lui Hristos, nu mă voi ruga omului pentru oarece trebuinţe trupeşti. Căci s-au lărgit milele îndurărilor Sale, ca să nu-i părăsească pe robii Lui. „Pe cei flămânzi i-a umplut de bunătăţi [Lc. 1, 53. Ps. 106, 9.] şi nu este lipsă celor ce se tem de El [Ps. 33, 10.]".***

Auzind acestea de la el şi mai multe decât acestea spuse mustrător către ei, s-au temut foarte, umplându-li-se inimile de bucurie şi ochii de lacrimi. Şi punând metanie, au plecat. Şi chemându-l sfântul pe fratele Antonios de la grânar, i-a poruncit lui să adune toate boabele de grâu rămase în grânar şi să i le aducă. Şi el plecând şi adunându-le, le-a dat în mâinile lui şi arătându-le pe acestea la cer lui

Dumnezeu a zis: ***„Doamne Iisuse Hristoase, Cel ce prin milele îndurărilor Tale ai binecuvântat cele cinci pâini şi ai săturat pe cei cinci mii, binecuvântează şi înmulţeşte grâul acesta spre slava şi mulţumirea numelui Tău. Şi tămâind l-a dat fratelui, zicând: „Ducându-te, tămâiază grânarul şi împrăştie acolo boabele acestea de grâu şi închizând uşile, pleacă.”*** Iar acela a făcut aşa. Şi a doua zi, în puterea nopţii, a poruncit fratelui să se ducă şi să vadă grânarul. Şi ducându-se acela a găsit grânarul, prin binecuvântarea lui Dumnezeu plin ochi cu grâu şi alergând cuprins de frică, a vestit sfântului minunea întâmplată. Atunci porunceşte robul lui Dumnezeu să fie aduse făclii şi a tămâiat şi a zis că toţi să plece genunchii şi să se roage îndelung şi a plecat şi el genunchii lipindu-şi fruntea de stâlp şi închinându-se Domnului şi mulţumind, zicea împreună cu ei rugăciunea domnească, „Tatăl nostru carele eşti în ceruri”. Şi aşa în toată sâmbăta poruncea să se tămâieze, dându-le lor porunci să facă pâine multă şi să o dea fraţilor care veneau şi celorlalţi şi nu pridideau fraţii toată noaptea şi ziua să facă pâini şi să le împartă. Căci era a vedea mulţime nesfârşită de popor acoperind cea mai mare parte a muntelui. Pentru trei ani au folosit grâul acela şi nu s-a cheltuit. Căci slujitorul lui Dumnezeu, Simeon, imita în toate bunătatea şi milostivirea propriului Stăpân.

***

Iarăşi i-au adus lui un om mut. Dar era el şi paralitic, fiind din religia păgânilor. Pocăindu-se şi crezând în Domnul nostru Iisus Hristos, s-a făcut sănătos cu rugăciunile sfântului şi a plecat slăvindu-L pe Dumnezeu.

Dar avea el şi un copil bolnav şi luându-l pe el împreună cu mama lui, l-a adus la sfântul. Dar s-a întâmplat să moară copilul pe cale şi, după ce s-a întâmplat aceasta, se întorceau la casa lor. Dar pe când mergeau ei, cugeta el în sinea lui şi zicea: „Cel ce m-a vindecat pe mine puternic este să învieze şi pe fiul meu”. Şi îndată au plecat la sfântul având cu ei şi pe fiul lor mort. Dar când să intre pe poarta mănăstirii, un magistrianos antiohian îi împiedica pe ei să ducă mortul la sfânt, zicând către ei cele scrise la Iov: „Domnul a dat, Domnul a luat, cum a vrut Domnul aşa a şi fost fie numele Domnului binecuvântat în veci” [*Iov, 1, 21*.]. „Chiar dacă credem că Domnul voia celor ce se tem de El o va face, dar sufletul nimeni nu poate să îl slobozească”.

Auzind slujitorul lui Dumnezeu despre aceasta şi văzând necredinţa aceluia, a zâmbit şi a zis: ***„Pe Tine Te slăvim, Hristoase, şi la Tine am îndrăznit să scăpăm, Cel ce înviezi pe morţi, Cel ce ai zis: „Cel ce crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu şi mai mari decât acestea va face” [În. 14, 12.].”*** Acestea zicând a poruncit să fie pus în faţă trupul copilului, şi plecând sfântul genunchii, s-

a rugat şi cu glas încrezător a chemat pe cel mort, zicând: ***„Cel ce a chemat pe Lazăr cel de patru zile mort şi îngropat, te cheamă pe tine prin mine robul Lui”.*** Şi îndată, în văzul tuturor, a înviat mortul. Şi i-a cuprins frica şi uimirea pe toţi cei ce au văzut o asemenea minune şi au slăvit pe Dumnezeu Cel ce dă un asemenea har şi putere sfinţilor Lui.

(extras din cartea Viaţa Sfântului Simeon, cel din Muntele minunat, traducere de Laura Enache, în curs de apariţie la Editura Doxologia)

Sfântul cuvios Simeon cel din Muntele minunat (24 mai), un mare nevoitor de la şase ani

Iar împlinirea bunei plăceri să-ţi fie rugăciunea cu vărsarea lacrimilor şi psalmodia să aibă străpungere. Cuvintele şi fapta, ca şi cum ar fi ale îngerilor care stau de faţă, să se acorde într-o singură voie de a plăcea lui Dumnezeu.

***

Într-una din zile a cerut copilul de la unul dintre cei care veniseră la el să-i aducă lui funie groasă care i-a şi fost adusă, şi luând-o şi-a înfăşurat-o strâns pe tot trupul. Trecu astfel o vreme încât carnea a fost cheltuită până la coaste din pricina strânsorii şi a durităţii funiei şi sângele curgea şiroaie şi-l făcea să se lipească de stiharul său de păr. Răbda însă cu râvnă, dispreţuind asemenea dureri. Miros greu ajungea până la bătrân şi la fraţii care se apropiau, şi se întrebau pe bună dreptate de unde este o asemenea duhoare, şi îl întrebau şi pe el despre aceasta. Iar el cu greu găsea răspuns, dând felurite pretexte.

Într-una din zile, unul dintre monahi care era de strajă, se plecă pe fereastră şi îl văzu pe robul lui Dumnezeu primejduindu-se din pricina multelor sângiuri. Aflând aceasta bătrânul şi indignându-se, l-a silit să scoată funia puţin câte puţin. După ce a fost scoasă, pruncului nici nu-i păsa. Şi l-a certat pe el bătrânul să nu mai arate atâta cruzime şi neomenie. Dar el a continuat să facă aceasta nu o dată sau de două ori, ci adeseori, înfăşurând sfoara încă şi mai strâns pe trup. Căci se smerea pe sine, pururea plângând şi amintindu-şi de judecată.

Acestea văzându-le monahii se sminteau în inima lor, necunoscând nimic duhovnicesc. Căci erau ascunse de ei asemenea mijloace ale leacurilor mântuitoare.

Aşadar, au întrebat fraţii pe cuvios să le spună despre mântuire. Iar el iarăşi răspunzându-le prin Duhul Sfânt care era în el, a zis: „Părinţi şi fraţi, ascultaţi-mi răspunsul şi nimeni să nu râdă de nepriceperea mea.

- ✓ *Lauda monahului este înfrânarea ca să se potolească patimile trupului.*
- ✓ *Lauda monahului este a cânta psalmi şi a se ruga neîncetat.*
- ✓ *Lauda monahului este dragostea, care este Dumnezeul nostru.*
- ✓ *Lauda monahului este ascultarea faptelor bune cu inimă smerită că întru aceasta Domnul a biruit moartea, făcându-Se ascultător până la moarte, şi încă moarte pe cruce, pentru ca şi noi, fraţilor, să ne omorâm patimile şi poftele trupului.*
- ✓ *Lauda monahului este a plânge întru mărturisirea inimii şi a se ruga către Domnul precum vameşul, a-şi bate pieptul şi faţa, ca să nimicească duhul ui-tării şi mândria.*
- ✓ *Lauda monahului este a petrece în blândeţe şi linişte, a avea glasul măsurat şi cuvântul cu bună rânduială.*
- ✓ *Lauda monahului este a nu se jura deloc, decât numai pentru adevăr sau pentru iertăciune.*
- ✓ *Lauda monahului este a face milostenie din cele ale lui.*
- ✓ *Lauda monahului să nu clevetească, să sufere împreună cu fraţii aflaţi în necaz.*
- ✓ *Lauda monahului este să spele picioarele fraţilor şi să zică: „Binecuvântaţi”.*
- ✓ *Lauda monahului este să biruiască mândria şi să nu fie ruşinat înaintea nimănui.*
- ✓ *Lauda monahului să se smerească pe sine şi să se socotească a fi ultimul dintre toţi şi să fugă de smintelile uneltite ale iubirii de argint.*
- ✓ *Lauda monahului este iubirea de fraţi curată faţă de toţi, ca faţă de Mântuitorul Hristos Însuşi, mici şi mari, săraci şi bogaţi, şi iubirea de străini şi slujirea nefăţarnică.*

Dacă va căuta monahul la faţa celor mari ai lumii acesteia, iar pe săracul care vine la el cerându-i pâine îl va lepăda, nu va avea unul ca acesta îndrăznire să intre în cămara de nuntă a Mirelui celui nestricăcios, fiindcă stăpânit de dormitarea nemi-lostivirii, a rămas întunecat şi nepregătit şi străin de iubirea aceea şi de fapta bună, stingându-i-se candela lui [Mt. 25, 8.].

Căci milostenia îi miluieşte pe cei milostivi, judecaţi pentru alte păcate. Milostenia este mărturia mărturisirii pentru Hristos care primeşte la Sine pe cel ce miluieşte pe săraci şi Care zice: „Cel ce face unuia dintre aceştia prea mici Mie Îmi face” [Mt.

25, 40.]. Iar cel care nu se îndură cu milostivire de fratele său l-a tăgăduit pe Fiul lui Dumnezeu împreună cu saducheii care nu cunoşteau puterea Învierii Lui.

Nu prefera pe cel înveşmântat în aur care ascunde cu vicleşug pe demonul care zicea Fiului lui Dumnezeu: „Acestea toate Ţi le voi da Ţie dacă vei cădea şi Te vei închina mie" [Mt. 4, 9.]. Să nu care cumva prin închipuirea lumii să insulţi pe Hristos, Cel ce a venit în sărăcia săracului şi Care nu avea unde să-şi plece capul, că ale Lui sunt cerurile şi pământul.

Avraam pentru aceasta a aflat har, primindu-L pe Dumnezeu împreună cu cei doi îngeri, care erau socotiţi străini şi pribegi şi Lot întru acestea s-a făcut minunat.
În bogat şi în sărac, caută-L pe Dumnezeu, căci El este Creatorul şi Stăpânul tuturor, dându-i fiecăruia precum a voit.

Nu pregeta să speli picioarele sfinţilor, căci despre aceştia fericitul Pavel a arătat zicând: „Dacă a spălat picioarele sfinţilor" [1 Tim. 5, 10.]. Pentru aceea primiţi cu blândeţe pe bogaţi şi pe săraci, şi pe săraci ca pe bogaţi, pe toţi oamenii văzându-i ca pe unul şi plinind nevoia fiecăruia din cele ce vă prisosesc, cu mulţumire către Dumnezeu prin lucrarea dragostei.

- ✓ *Lauda monahului este neagoniseala. Iar dacă agoniseşte ceva, să nu fie pentru el însuşi.*
- ✓ *Lauda monahului, înfrânarea trupului şi a sufletului. Dacă vreun cuget al necurăţiei se strecoară în ceva din ale voastre, fraţilor, cu plângeri şi mărturisiri aşa să strige:* ***„Doamne Iisuse Hristoase, Fiule al lui Dumnezeu, Cuvinte fără de moarte, Cel ce nu îi ruşinezi pe cei ce cred întru Tine, Părinte al Iubirii de oameni, Dumnezeul milelor şi a toată mângâierea, Cel ce eşti mai înainte de veci şi acum în bunătate şi rămâi până în veac, izgoneşte de la mine, robul Tău cugetele ce mă tulbură. Căci Tu ştii, Cunoscătorule al inimilor, Cel ce vezi cele ascunse ale inimii mele, că sunt fără de voie. Iartă-mi mie, Stăpâne, şi să nu-mi fie mie aceasta spre adăugirea păcatelor, ci fii mie milostiv, trimite harul Tău de la sfântul tron al slavei Tale peste sufletul meu, ticălosul, şi umbreşte-mă pe mine, robul Tău. Înţelepteşte-mă şi voi învăţa poruncile Tale şi voi fi viu, doctore al sufletelor şi al trupurilor, Cel ce singur eşti fără de păcat, slăvite Doamne, că binecuvântat şi lăudat eşti întru toţi sfinţii Tăi în vecii vecilor. Amin.***

Aşa să fie rugăciunile voastre curate şi cererile, fraţilor, şi certaţi-l pe diavolul, zicând: „Mergi înapoia mea satano, că Domnul este zid tare, mână şi acoperământ puternic, tărie şi pază întru Duhul Sfânt, ajutor şi mântuire a credincioşilor.

Şi apoi adăugând, ziceţi: „Doamne, îţi mulţumim Ţie, Te binecuvântăm pe Tine, Doamne, Te slăvim pe Tine”. Binecuvântaţi pe Dumnezeu şi întoarceţi-vă de la gândurile spurcate. Căutaţi pacea şi sfinţenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul [Evr. 12, 14.]. Prin atacul lor, demonii aprind războiul, având drept armă săturarea pântecelui. Iar Domnul nostru, ajutorul nostru fiind, ne asigură biruinţa şi va lovi pe diavol şi pe demonii lui. Nici nu ascunde de noi trofeul Lui de biruinţă. „Căci gândurile lui nu ne sunt necunoscute” [II Cor. 2, 11.].

Dacă cineva dintre voi este tulburat spre poftă, să înţeleagă cine îl atrage spre ea. Dacă cineva se aprinde, să cunoască cine a aprins focul. Să cugete la tăierea unui asemenea rău din rădăcină. Nicidecum să nu-i dea păşune, şi ca un bun şi viteaz luptător deosebeşte [duhurile], cercetând nestricăciunea legii poruncilor şi alungă de la tine lucrarea păcatului.

Întru poruncile Lui cugetă pururea şi fii cu bun cuget stăpânului tău, pentru ca sporirea ta în toate să fie vădită tuturor în a te lăuda în Domnul şi să spui ceea ce este scris: „De nu mă vor stăpâni, fără prihană voi şi mă voi curăţi de păcat mare şi vor bineplăcea cuvintele gurii mele” [Ps. 18, 14-15.].

Iar împlinirea bunei plăceri să-ţi fie rugăciunea cu vărsarea lacrimilor şi psalmodia să aibă străpungere. Cuvintele şi fapta, ca şi cum ar fi ale îngerilor care stau de faţă, să se acorde într-o singură voie de a plăcea lui Dumnezeu. Cel ce are două haine să dea celui ce nu are.

Să postească monahul nu mai puţin de ceasul al nouălea, dar când posteşte să nu fie mâhnit precum făţarnicii. Cel ce nu mănâncă să nu judece pe cel ce mănâncă, şi cel ce mănâncă să nu dispreţuiască pe cel ce nu mănâncă. Mâncând, pune pază gurii tale. De pe tavă să nu iei nimic încât să duci la gura fratelui tău şi nu cumva pentru mâncăruri să strici lucrarea lui Dumnezeu.

Întâlnind un frate străin, îndată pune metanie şi zi: „Blagosloveşte, cum mergem?” Apoi vei da loc liniştei. Zideşte-l prin citirea canonului şi al Scripturii şi întăreşte-l pe el prin vieţile şi petrecerile părinţilor şi îndeamnă-l să primească dragostea ca pâine tare a vieţii. Nu îi vei spune lui „mănâncă”, ci „fă dragoste, ca să nu te afli slab mâncând legume [Rom. 14, 2.]”.

Când vorbeşti nu fi plin de slavă deşartă, ci slăveşte-te prin păzirea poruncilor. Fără sfătuire, nimic să nu faci. Smereşte-te pe tine în simplitatea inimii, nu fi făţarnic, fii iubitor de săraci pentru propria ta sărăcie. Nu te însoţi cu fratele la lucru stricător de suflet.

Ia aminte la tine însuţi încercând toate, dar reţinând ceea ce este bun [I Tes. 5, 21.]. Să nu fii cu două feţe. Căci cei ce vă tulbură pe voi vor primi pedeapsă, iar cei ce tăinuiesc spre vătămare au parte la călcarea de lege. Cuvântul adevărului să-l ai în inimă curată şi fă-te bineplăcut mulţumind lui Dumnezeu. În orice se întâmplă binecuvântează pe Domnul.

Dacă ţi-e sete la masă, nu vei zice: „dă-mi să beau", ci cu degetul fă un semn celui ce slujeşte nevoilor să-ţi dea ţie în linişte. Dacă îţi vine flegmă, nu vei scuipa înaintea ta ca să sminteşti pe fraţi, ci ridicându-te, spune: „Blagosloviţi, părinţi, iertaţi" şi ieşind împlineşte-ţi nevoia, apoi revenind în linişte şi aşezându-te la masă, mănâncă după nevoie, fără să te suceşti încoace şi-ncolo şi apoi, ridicându-te împreună cu fraţii, mulţumeşte lui Dumnezeu.

- ✓ *Lauda monahului este să nu bea vin, iar dacă bea pentru slăbiciunea trupului să ia puţin şi să nu întreacă măsura, căci vinul mult vecinătate cu demonii este şi în arşiţa lui aprinde trupul, aduce somn greu şi face mintea mai zăbavnică şi face întreg vasul trupului sălaş demonilor, încât să spună ce nu trebuie şi să facă ce nu se cuvine.*

Iar dacă ţi se întâmplă să te îmbolnăveşti ai doctor pe Dumnezeu. Dacă se întâmplă ca fratele să cadă în vreo suferinţă şi de la aceasta să-i vină lui miros urât, să nu te scârbeşti să te atingi de el, ci slujeşte-i lui, aşa cum robul slujeşte stăpânului, întinde-i aşternutul şi întreabă de ce are nevoie şi pentru împrejurările de mai înainte, nu îl mâhni pe el, mai bine zis, pe Duhul Sfânt. Oblojeşte-i rana şi rabdă până ce îl va cerceta Domnul şi îl va ridica pe cel muncit şi nu-i fă reproşuri, nici nu te înălţa ca şi cum ai face ceva mare, ca să nu fii smerit până la iadul cel mai de jos. Căci acestea sunt lauda şi cununa monahului.

Ca astfel obştea fraţilor să ia binecuvântare de la Hristos Dumnezeul nostru Care zice: „Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu de moşteniţi Împărăţia cea gătită vouă de la întemeierea lumii, căci flămând am fost şi Mi-aţi dat să mănânc, însetat am fost şi Mi-aţi dat să beau, străin am fost şi M-aţi primit. Gol am fost şi M-aţi îmbrăcat, bolnav am fost şi M-aţi cercetat, în temniţă am fost şi aţi venit la Mine" [Mt. 25, 34-36.], „întrucât aţi făcut unuia dintre aceşti fraţi ai Mei prea mici, Mie Mi-aţi făcut" [Mt. 25, 40.], „cine are urechi de auzit să audă" [Lc. 8, 8.] a zis Domnul Căruia fie slava în vecii vecilor Amin.

Acestea auzindu-le s-au minunat. Iar bătrânul uimit de învăţătura lui zicea: „Eu cele pe care le-am învăţat, le-am uitat, dar acesta nou David este, prin puterea înţelepciunii Domnului". Căci am văzut astăzi în somn venind o putere cerească

ţinând în mâna dreaptă un fagure de miere şi zicând: „Am venit să împlinesc în acest copil comuniunea dragostei mele, ca să-l întăresc pe el”.

Şi iarăşi un alt bătrân care stătea a întrebat dacă sunt aici porumbei şi după ce toţi l-au asigurat că nu se află nici unul din aceştia, a zis bătrânul că a văzut străină şi uimitoare minune. Căci zicea: „Când vorbeaţi voi, am văzut un porumbel luminos intrând pe fereastra copilului şi iarăsi ieşind”.

(extras din cartea Sfântul Simeon, cel din Muntele minunat, Omilii, traducere de Laura Enache, în curs de apariţie la Editura Doxologia)

Sfântul cuvios Simeon din Muntele minunat - Învăţături duhovniceşti

Să ne stăpânim patimile prin cugetul evlavios - Cuvânt al Sfântului cuvios Simeon, cel din Muntele minunat, la doar şase ani

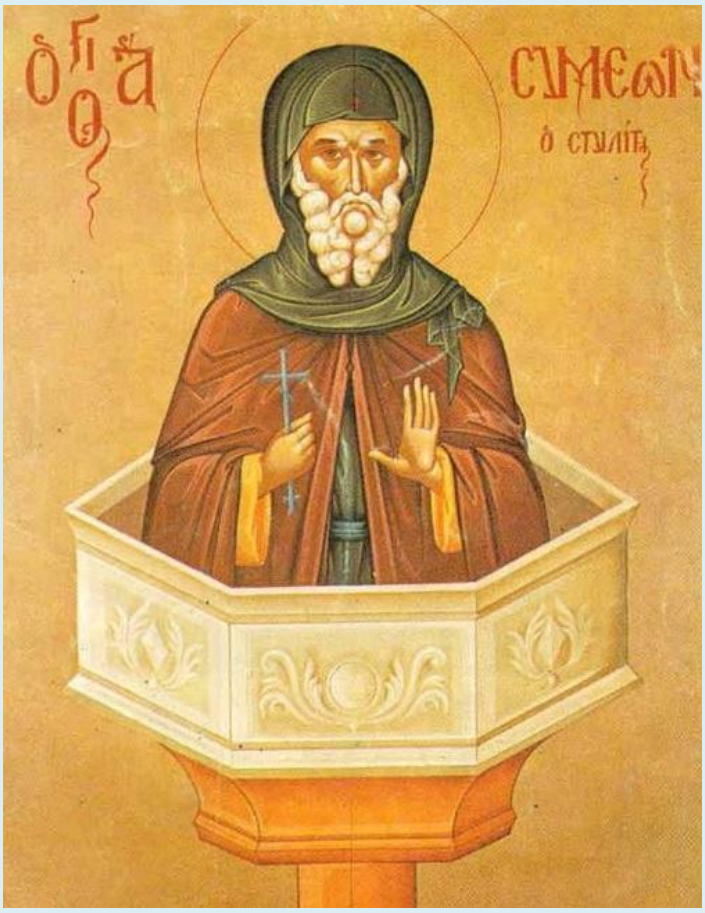

Dumnezeu, creându-l la început pe om, a pus în el drept vizitiu mintea conducătoare, ca un judecător al întregului car, cercând toate gândurile bune şi rele care se nasc în noi.

***

Zicea copilul bătrânului şi monahilor că: „Stăpânitor patimilor este cugetul evlavios şi este legat de trup aşa cum o moară menţine adunate vânturile care o mişcă şi este menţinută de ele, la fel şi trupul şi patimile mişcate în trup apar stăpânite de cugetul evlavios. Căci Dumnezeu, creându-l la început pe om, a pus în el drept vizitiu mintea conducătoare, ca un judecător al întregului car, cercând toate gândurile bune şi rele care se nasc în noi. Căci nimeni nu este atât de fără de minte încât să ignore cele de folos, ci cunoaştem că cei ce fac cele rele nu vor scăpa de judecata viitoare. Căci dacă poftele plăcerilor ne biruie şi noi suntem robiţi de ele şi nu luptăm mai degrabă cu bărbăţie împotriva momelilor lor, ne aflăm călcători ai propriilor făgăduinţe şi pe bună dreptate vom fi osândiţi.

Căci nimeni dintre noi nu poate să nu dorească căci această aplecare spre poftă este naturală în noi, dar a nu cădea în plăcere din pricina cugetului evlavios care stăpâneşte şi din frica de judecată, ţine de alegerea noastră liberă. Asemenea şi mânia, prin acelaşi cuget, putem să o potolim. Lăcomia pântecelui şi toate dezmierdările ce se nasc din ea putem să o înfrânăm prin rugăciune şi postiri aspre.

Lăcomia, nu numai să o respingem ca fiind interzisă, ci să o şi urâm. Acest lucru mărturisindu-l mai înainte dumnezeiasca lege zice: „Nu vei pofti femeia aproapelui tău, nici ogorul lui, nici robul lui, nici roaba lui, nici toate câte sunt ale lui" [Deuteronom 5, 20.], învăţându-ne pe noi prin acestea nici să fim biruiţi de pofta de femeie, nici de slava deşartă sau făţărnicie, nici să fim stăpâniţi de mânie, nici să fim robiţi de lăcomia pântecelui sau iubirea de arginţi sau de alte pofte rele. Ci Domnul pentru aceasta a arătat două căi, una strâmtă, care duce la viaţă pe cei ce umblă pe ea şi care se străduiesc să vieţuiască bine în această viaţă, şi una largă, ce duce la pierzanie pe cei care dispreţuiesc virtuţile pentru aceea îndeamnă: „Ceea ce vă spun vouă în întuneric, spuneţi la lumină. Căci faptul de a cugeta şi a face cele rele poartă chipul întunericului, condamnându-i pe cei ce au păcătuit, iar a alege binele şi dreptatea printr-o aplecare/dispoziţie bună, conduce la viitoarea, veşnica lumină.

Să ne stăpânim, aşadar, patimile prin cugetul evlavios şi să ne întoarcem de la orice poftă rea şi iubitoare de păcat, râvnind vieţile sfinţilor, ostenelile şi slava cea gătită lor şi nepovestita făgăduinţă, pentru care suntem datori să priveghem şi să ne rugăm pururea, liberi, fraţilor, prin libertatea lui Hristos, Dumnezeul nostru, Care ne va păzi pe noi, pe toţi spre slava măreţiei Lui, Amin.

Acestea le-a spus bătrânului şi monahilor.

A zis bătrânul: „Nu acesta vorbeşte unele ca acestea, ci Preasfântul Duh părintesc şi desăvârşitor, căci scris este: „din gura pruncilor şi a celor ce sug ai săvârşit laudă" [Matei 21, 6.].

(Sfântul Simeon, cel din Muntele minunat, Omilii, traducere de Laura Enache, în curs de apariţie la Editura Doxologia)

Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat - Starea sufletului după moarte

traducere Laura Enache

Cuvântul 22 - Despre ieșirea sufletului din trup și despre puterile inteligibile ale răutății și despre laudele îngerilor către Dumnezeu și despre cei ce se află în păcate

1. Este de ajuns mărturia Sfântului Pavel ca să înfățișeze cât de dureroasă este ieșirea sufletului din trup, pe care obișnuia să o numească ziua cea rea. Dar fiindcă dragostea ne îndeamnă în chip foarte necesar și pentru tot folosul și siguranța, ridicându-vă pe voi de la cuvinte la război, vă vom încredința cununa biruinței celei nemuritoare. Căci zice astfel: „Întăriți-vă în Domnul și întru puterea tăriei Lui, îmbrăcați-vă cu toate armele lui Dumnezeu ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului. Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpâ-nitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în văz-duhuri. Pentru aceea luați toate armele lui Dumnezeu ca să puteți sta împotrivă în ziua cea rea”[Efes. 6, 10-13.]. Căci strâmtorarea ieșirii din trup este arătată ca fiind ziua cea rea. Sufletul este prins și tras afară din trup, așa cum ai scoate cărbunii din vatră. Atunci se înspăimântă sufletul ieșind împreună cu îngerii care sunt împreună cu el în văzduh, cu diavolul și cu demonii care sunt împreună cu el, ca un amarnic vameș care împiedică sufletele păcătoșilor să fie trecute fără vătămare de îngerii luminii spre măreția cerurilor.

2. Iată taină mare vă spun vouă. Știu eu un om în neamul acesta [Neam aici este folosit și cu sensul de generație.] care este convins că acum puțini sunt cei care își încredințează sufletele lor în mâinile îngerilor, căci s-a înmulțit fărădelegea și nedreptatea din pricina răcirii iubirii, și demonii sunt cei care le iau pe acestea. Pentru aceea se și folosesc de chinuri fără milă împotriva lor cu o cumplită judecată, la desprinderea de corturile a nenumărați oameni. Și acest om virtuos vedea cum demonii scoteau afară sufletele din trupuri, până ce urcau până la pleoapele ochilor și, atunci vorbind aspru cu ei (cu demonii), în puterea Duhului Sfânt, întinzând mâna peste sufletul strâmtorat de mare nevoie, îndată aceia înfricoșându-se îl lăsau și plecau. Și sufletul se întorcea la starea trupului.

Acestea le vedea petrecându-se în fiecare zi din răutatea demonilor, și se ruga în sinea lui și suspinând și întristându-se, deplângea omeneasca deșertăciune. Și apoi strigând, precum Moise, din inimă către Dumnezeu, întrebând să afle ceva despre lucrul acesta. Și i s-a descoperit lui prin Duhul Sfânt că în vremurile prezente, dintre mii de suflete abia câte unul se găsește care ajunge în mâinile îngerilor, pe care îngerii cu laude, drept fiind și fără de pată, îl iau cu cinste și cu cântări, luptând împotriva puterilor vrăjmașe, precum este scris.

3. Luat fiind sufletul și urcând din puterea acestei vămuiri (adică rătăcire) îngerii, din bunătatea care le stă în fire, pătimesc împreună cu el și se întristează când demonii îl înconjoară, încercând să vadă ce va fi la sfârșit și sperând să vadă ceva dintr-ale lor strălucind în suflet. Căci diavolul cere socoteală și dă lămurire îngerilor izbăvitori despre păcatele sufletului, că de ce a ajuns în răspunderea lui. Și când încearcă astfel să-l smulgă din mâinile îngerilor, sufletul, biruit fiind prin vestirea faptelor lui rele, prădat, este dat în puterea stăpânitorilor întunericului care îl împiedică să urce spre cele mai de sus ale văzduhului, neavând nici un semn al virtuții ca merinde pentru mântuire. Că diavolul șade înălțat în văzduh ca un judecător o învață însuși dumnezeiescul apostol, zicând: „potrivit stăpânitorului puterii văzduhului, a duhului care lucrea-ză acum în fiii neascultării”[Efes. 2, 2.]. Căci însuși apostolul o spune ca unul care a încercat aceasta prin experiență prin faptul că a fost răpit, fie în trup, fie în afara trupului, până la al treilea cer [II Cor. 12, 2.] și văzând în văzduh pe cel ce luptă sufletele a istorisit acestea.

4. Căci în fața ușilor stau diferitele puteri ale duhurilor răutății în raport cu poftele fiecăruia. Căci cercetează duhul curviei, dacă află pricină de stricăciune spre duhoare în suflet. Asemenea și duhul uitării cercetează, dacă vreodată, îngreunându-și inima datorită beției sau mâncării, a uitat ca să nu-și mai aducă aminte de legea și poruncile lui Dumnezeu. Cere socoteală și duhul uciderii prin trădare, dacă vreodată s-a spurcat cu sângiuri, iar duhul iubirii de argint îl cerce-

tează pe el dacă a răpit vreodată ceva de la cineva sau nu a făcut milă, vine la judecată și duhul clevetirii, dacă vreodată s-a aprins să clevetească în mod mincinos pe cineva cu nedreptate, și toate celelalte mii de duhuri ale puterii întunericului cer socoteală înaintea ușilor intrării în ceruri.

Acestea văzându-le cineva cu limpezime le-a istorisit și că nu erau stând în văz-duhuri închipuiri ale duhurilor, ci însuși diavolul aștepta venirea sufletelor omenești. Și văzând ceva și auzind, așa se năpustea asupra lor, însoțindu-le, și înfricoșarea lui asupra lor, până ce se izbăveau, era mare, potrivit cu ceea ce s-a scris: „Domnul înalță pe cei blânzi și smerește pe cei păcătoși până la pământ, cântați Domnului în mărturisire, cântați Dumnezeului nostru în alăută" [Ps. 146, 6-7.]. Alăută se socotește organul trupului. Și va da în ceasul acela trupul ca sfânt și cele dinlăuntru vor da slavă în binecuvântările mărturisirii lui Dumne-zeu. Ca să fie amintită răbdarea care este în truda trupului, potrivit cuvântului Lui cel sfânt pe care El Însuși l-a spus: „Întru răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre" [Lc. 21, 19.], căci Însuși Hristos este nădejdea învierii lor, Dumnezeul tuturor celor ce sunt vii întru El, binecuvântat în veci [Rom. 9, 5.]. Căci vor fi împreună cu Însuși Domnul, rămânând pururea în trupuri nestri-căcioase. Fiindcă cinstea și slava în veci este a Însuși Împăratului veacurilor, Celui nestricăcios, nevăzut, singurului Dumnezeu înțelept. Căci Îl vor vedea pe El atunci cei drepți după slava cea dată lor și nepovestita făgăduință.

5. Pentru aceasta sfinții îngeri, îmbrățișându-l, ca niște prieteni, mângâie cu mângâiere mare un asemenea suflet curat care iese și îl încurajează să fie fără frică. Iar asupra sufletului care a trăit în fapte rele se aduce din timp în timp ca un vuiet. Că și asupra lui Iov s-a întâmplat astfel. Căci diavolul întrebând, a răsunat un vuiet de sus [Iov, 1, 19.] și cerând și luând putere a trimis înainte și a pierdut tot ce avea. Iar la sfârșit el însuși a venit să ispitească sufletul lui, neavând putere să îl piardă pe el. Iar când văd un suflet vinovat de răutățile lor se bucură, când acesta este condamnat, de pierzania lui. Iar în cazul sufletelor sfinților și drepților sunt în amărăciune și plânsete, văzând împreună cu ele corul puterilor cerești care se bucură de faptele bune de Dumnezeu cinstite, când are loc ieșirea din trup. Căci se pot auzi mii de zeci de mii, ca dintr-un singur trup, într-un glas, răsunând către el: Nu te teme, suflete, slujitorii tăi suntem, căci îngerii înșiși se bucură slujind sfinților ca lui Dumnezeu. Ceea ce sfântul apostol spune limpede: „că sunt duhuri slujitoare, trimise ca să slujească celor ce vor fi moștenitorii mântuirii" [Evr. 1, 14.].

6. Iar în ziua ieșirii, dacă sufletul este desăvârșit, va fi lui ceea ce este scris: „Duhul tău cel bun mă va povățui la pământul dreptății" adică la pășunile Raiului,

arătându-i lui toate. Și acolo Domnul i se va arăta lui tainic. Cum i-a spus și tâlharului că astăzi vei fi cu Mine în Rai. Căci strigă și sufletul: „Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta” și aude neprihănitul glas: „Împărăția Cerurilor înlăuntrul vostru este” [Lc. 17, 21.]. Aproape este cuvântul făgăduinței lui și dăruiește sufletului întreaga Împărăție, zicând cu-vântul acela profetic: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine, nu te rătăci, că Eu sunt Dumnezeul tău și te întăresc” [Is. 41. 10.]. Acestea le aude până la a treia zi a Învierii Mântuitorului și atunci se înalță la ceruri. Iar acolo îl întâmpină vameși răi, piedicile demonilor în tot văzduhul, iar sufletul luptându-se cu ei, fulgerând ca o văpaie, așa trece cântând și zicând: „Domnul este luminarea mea și Mântuitorul meu de cine mă voi teme, Domnul este apărătorul vieții mele de cine mă voi înfricoșa” și după ce îi biruiește pe ei și trece de toate puterile stăpânitorilor întunericului, având cununa din florile Raiului, îl întâmpină pe el popoare și neamuri, mulțimea îngerilor și arhanghelilor.

7. Și așa până la patruzeci de zile este înălțat de-a lungul și de-a latul cerurilor potrivit Înălțării Domnului și se închină Tatălui și Fiului și Duhului Sfânt. Tatălui și Fiului Li se închină, dar Duhul Sfânt stă în fața lui mijlocind, fiindcă Se numește Mângâietor, și iarăși vede pe Duhul Sfânt șezând împreună cu Tatăl și pe Fiul șezând de-a dreapta Duhului, ca arhiereu, mijlocind și El pentru el. Și iarăși vede pe Fiul șezând și pe Duhul cel Sfânt în slavă. Și că Tatăl cel dintâi cuprinde grumazul sufletului și sărutându-l îi vestește lui neîntristarea, pentru că este și se numește Tată a toată mângâierea, și atunci îl slăvește pe el, dându-i lui arvunile cu mână tare și cu braț înalt, punându-i pe cap diadema cununii slavei celei neveștejite în Duhul vieții, fulgerând înaintea îngerilor că are această arvună a vieții veșnice și a Împărăției Cerurilor și a desfătării Raiului. Pe acestea toate le arată sfinților îngeri care saltă dănțuind împreună cu sufletul pentru judecata cuvântului și vor da laudă și închinăciune Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, slavoslovind în aliluia.

8. Acestea sunt spuse nemincinos de către mine, fiindcă și Însuși Domnul mărturisește mie despre acestea în Sfintele Lui Evanghelii, zicând: „multă bucurie se face în ceruri pentru mântuirea drepților, după cum arată și Fericirile Lui, zicând: „Fericiți cei săraci cu Duhul că a lor este Împărăția Cerurilor” [Mt. 5, 3.], iubiții mei să ne sârguim să înfățișăm Domnului trupurile noastre sfinte spre cinstea sufletului prin slavă și nestricăciune, ca iarăși să le luăm pe acestea de la Domnul. Și potrivit Sfântului prooroc Daniel, la trâmbița venirii Domnului ridicându-ne din țărâna pământului, vom fi albiți și străluciți, ca strălucirea tăriei cerului, lepădând întinăciunea fărădelegilor și materialitatea stricăciunii. Așadar, să nu ni se pară a ne sfârși viața noastră în cugetul trupului, căci trup și sânge stricăcios nu moștenește Împărăția Cerurilor.

Cum stricăciunea stăpânește asupra nestricăciunii? Trupul stricăcios al păcătoșilor, iar trupul cel curat este plin de nestricăciune, este sfânt și locaș vieții. Multe sunt relele trupului pe care Domnul numindu-le poveri greu de purtat iarăși cheamă cu compătimire prin pocăință „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine că sunt blând și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre” [Mt. 11, 28.].

9. Este de ajuns ca o atât de mare mângâiere a lui Dumnezeu să cheme sufletele noastre și să ne îndrepte la jugul cel mai bun al Domnului, care este nevoința aspră și rugăciunea, prin care trebuie să avem asemănare cu El pentru a fi și noi neagonisitori, înfrânați, curați și mai presus de plăceri. Și nici să nu avem deloc cugetul trupului și să nu ne înălțăm pe noi înșine în ochii noștri, ci să ținem nemânierea și purtările blândeții, fără slavă deșartă, fără sminteală, fără furtișaguri, fără lăcomia pântecelui, și în libertate, cu toată cuviosia și buna cuviință, ca unii care în fiecare zi murim, ca să trăim o viață asemenea îngerilor.

Nu vă înrăiți, fraților în necazuri, nici nu socotiți mare intervalul de timp pentru nevoință până la plecarea de aici, ci gândiți-vă că vremelnică este lupta prin necazurile trupului, știind că mai mare este, din înălțime în înălțime, intervalul veșnic nesfârșit al veșnicei vieți. Ca unii care avem să rămânem cu Domnul pururea prin nădejde. Și să nu socotească fiecare că este departe sălașul lui, plecând într-un loc mai apropiat. La fel și Domnul ne îndeamnă să avem fără șovăire înaintea ochilor pe cele cerești, și întrebat fiind de noi să ne spună despre Tatăl, ca unor prieteni și concetățeni ai Lui, ne răspunde că Împărăția Cerurilor înlăuntrul nostru este. Așadar Însuși Tatălui împreună cu Unul Născut Fiul și cu Duhul Sfânt se cuvine slava în vecii vecilor. [Amin].

(Din Omiliile duhovnicești ale Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, în curs de apariție la Editura „Doxologia”)

Sufletul care îşi aminteşte de moarte îşi ancorează corabia trupului la ţărmul cel liniştit al poruncilor

Dar cum ne va fi nouă frică [de Dumnezeu], dacă nu cugetăm la moarte şi nu ne cutremurăm de judecată, pentru că sufletul care îşi aminteşte de moarte îşi ancorează corabia trupului la ţărmul cel liniştit al poruncilor şi rămâne neclintit de valurile poftelor şi se bucură de seninătate.

Sunt patru vrăjmaşi care merg înaintea oricărei întinăciuni a demonului:

- *înşelarea,*
- *uitarea,*
- *trândăvia şi*
- *pofta cea rea.*

Căci, după înşelarea celor văzute stricăcioase, se strecoară uitarea, iar slujitoarea uitării este trândăvia, iar cel mai bun sfătuitor al trândăviei este pofta cea rea spre toate. Din acestea răsare un alt rău, iubirea de argint şi odată cu ea, lăcomia pântecelui, din care se aprinde curvia. Iar acesteia îi urmează pe bună dreptate focul cel nestins unde este plângerea şi scrâşnirea dinţilor, în locul vremelnicei bucurii şi desfătări.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Dorind frumusețea Mirelui Celui fără de moarte, Viața și cuvinte de folos, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 65)

Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat - Cuvinte ascetice

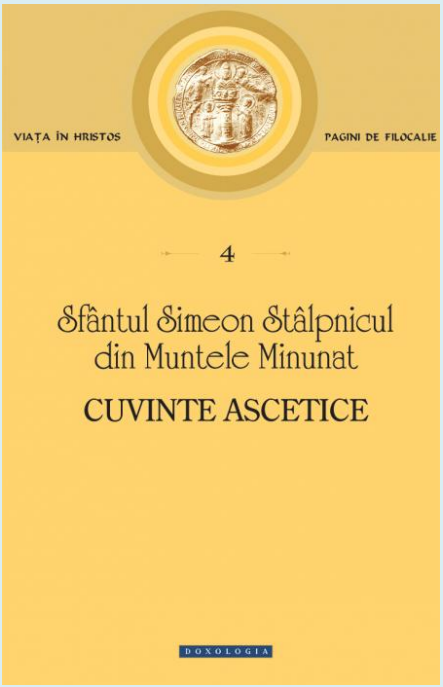

Dumnezeu revarsă din belşug bogăţii asupra celor ce-L iubesc pe El

Fraţii mei iubiţi, mari şi negrăite sunt bunătăţile sfinţilor, covârşind orice minte şi cuvânt, căci ei sunt moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori ai lui Hristos. Căci le-a gătit lor Stăpânul slava Ierusalimului celui de sus, sălaşurile cerurilor cele nestricăcioase şi celelalte bunătăţi care sunt greu de tâlcuit şi greu de povestit celor de pe pământ. Nici nu le-a primit pe acestea auzul, nici nu le-a bănuit

sau văzut duhul. Asupra acestora aplecându-se drepţii şi moştenind prin testament făgăduinţele cele bune, suspinând, plâng cu amar, nesuferind să vadă o aşa de mare slavă a bunătăţilor celor gătite lor, căindu-se şi numai dacă ar grăi ceva către aproapele sau s-ar folosi de ceva dintre cele de pe pământ, fiindcă Dumnezeu revarsă din belşug bogăţii asupra celor ce-L iubesc pe El, bun fiind şi bine făcând celor buni, după cum însuşi îmi mărturiseşte mie, zicând: „Fericiţi cei milostivi că aceia se vor milui".

De aceea şi eu cer îndurările Tale, Hristoase, căci Tu eşti Făcătorul meu şi Născătorul vieţii. Învredniceşte-mă şi pe mine să fiu între oile Tale pentru ca, cerând binecuvântarea de la Tine, Păstorul, să aflu numele meu întru Tine, Cartea vieţii noastre, pentru ca barbarii înşelării şi ai puterii întunericului, văzând înscrierea mea în cartea vieţii, să nu mă ucidă cu pierzania întunericului şi a focului pentru întinăciunea păcatelor mele, ci să fie ruşinaţi în mărturisirea mea înaintea lor pentru Tine, Hristoase, lauda mea. „Domnul este ajutorul meu şi Mântuitorul meu, de cine mă voi teme? Domnul este apărătorul vieţii mele, de cine mă voi înfricoşa? Când se vor apropia de mine cei ce îmi fac rău, ca să mănânce trupul meu, cei ce mă necăjesc şi vrăjmaşii mei, aceia au slăbit şi au căzut. De s-ar rândui împotriva mea oştire, nu se va înfricoşa inima mea. De s-ar ridica împotriva mea război, eu în El nădăjduiesc. Una am cerut de la Domnul, pe aceasta o voi căuta, ca să locuiesc în casa Domnului cerurilor în toate zilele nemuririi, ca să văd frumuseţea Domnului şi să cercetez, după cursa stării mele [pe stâlp], sfânt locaşul Lui, Raiul desfătării, şi să dănţuiesc sub streaşina Lui" şi a Pomului vieţii, închinându-mă acolo Născătoarei de Dumnezeu care este numită viaţă a sfinţilor, şi mâinile mele tinzându-le spre Tine, Mântuitorul meu, voi sălta de bucurie şi de petrecerea celor netrupeşti şi a tuturor profeţilor celor din veac, şi a apostolilor, mucenicilor, mărturisitorilor, şi a celor de la care mi-am început nevoinţa, a pruncilor celor ucişi de Irod, cei de o vârstă cu mine, ca într-un suflet să strig cu toţi împreună: „Iată ce este bun şi ce este frumos decât numai a locui fraţii împreună" şi să-Ţi aduc Ţie mulţumire, zicând: Slavă Ţie de la mine, Doamne, Hristoase, Dumnezeul cel nemuritor si slavă bunului şi Sfântului şi de viaţă Făcătorului şi Mângâietorului Duh, Celui ce mângâie pe cei smeriţi, lui Dumnezeu Celui fără de moarte, că nădejdea mântuirii mele de Tine atârnă, Sfântă Treime de viaţă făcătoare, căci m-ai izbăvit pe mine de tina lutului relelor pământeşti, dar am nădăjduit să fiu izbăvit nu pentru dreptăţile mele, ci pentru îndurările Tale şi pentru mulţimea milei Tale, eu, robul tău, Simeon, şi să fiu mântuit în Raiul Tău, umblând pe calea poruncilor Tale, de acum şi pururea şi în vecii vecilor cei nesfârşiţi. Amin.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, Iași, 2013, pp. 53-55)

Binele făcut de noi are pururea vrăjmaş pe cel potrivnic

Înfrânarea cea dintr-o singură parte şi care luptă cu amintirile împotriva vrăjmaşului, este o îndoită virtute, care, când este luptată, ne oferă mijloacele de a birui. Dar întreită este cununa, zdrobind de sus şi de jos pe demonul începător al răutăţii împotriva uneltirilor aprinderii.

Căci a Sfintei Treimi celei dătătoare de viaţă este buna mireasmă, cea cu trei nume, a biruinţei. Că la fel şi heruvimii şi serafimii, prin întreitul lor trisaghion, trimit cântare de biruinţă către Împăratul împăraţilor pe care Îl avem lăudător în izbânda virtuţilor, ca pe un stăpân al inimii.

Şi, aşa cum un vizitiu, când poporul strigă, ţine drumul drept spre ceea ce trebuie, fără să se abată, stăpân fiind pe car, la fel trebuie să gândim şi noi pe Cel ce pleacă veacul, cerând de la El să o scoatem la capăt, şi, lepădând tulburarea de la diavolii care ne târăsc spre plăceri, să ţinem frâiele gândurilor, deosebind pe cele biruitoare de cele vătămătoare, ştiind că întru noi sălăşluieşte Stăpânul păcii, potrivit cuvântului: „Şi voi veni şi voi locui în ei şi voi umbla".

Iar la sfârşit, Cel ce cercetează inima şi rărunchi cere de la fiecare ca un fel de dispreţuire a vieţii. Şi ne învaţă pe noi Scriptura, arătând că binele are pururea vrăjmaş pe cel potrivnic care ne poartă spre plăcerile cele înţelegătoare. Dar ori de câte ori cugetul evlavios este aflat stăpânit, este drept să fie izbăvit de Dumnezeu, dacă vom căuta scăpare la EL.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 56)

Aproape este Domnul de cei ce Îl cheamă pe El întru adevăr

Şi iarăşi, aproape este Domnul de cei ce îl cheamă pe El întru adevăr, căci unii obiş-nuiesc să ispitească pe Domnul apropiindu-se de cuvintele Lui, fără să fie uniţi cu credinţa, cum se spune la profet că „dreptul din credinţă va fi viu, dacă va şovăi, nu va binevoi sufletul Meu întru el”.

Aşadar, şovăiala ne înstrăinează de cele cerute. Iar credinţa care are părtăşie cu faptele arată că Domnul va face voia celor ce se tem de El şi va asculta rugăciunile lor şi îi va mântui pe ei.

Dar când a vorbit despre frică, nu S-a referit la frica trupească, ci la cea sufletească, la faptul de a se gândi la Înfricoşătoarea Judecată, cea care va încerca prin foc nestins întregul pământ. Cel care întru aceasta se teme se îngrijeşte ca, venind Domnul din cer, să afle întru el credinţa împreună cu faptele, fiindcă întru această credinţă au mărturisit cei vechi.

Între aceştia, Enoh s-a arătat bineplăcut Domnului şi a şi fost mutat la cer singur între toţi, prin credinţă împlinind ceea ce era bineplăcut Domnului. Şi apostolul spune despre el, „fără credinţă, este cu neputinţă a bineplăeea Domnului", iar „credinţa fără fapte este moartă", ceea ce dovedeşte că şi faptele fără credinţă sunt moarte.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 57)

Stăpânitor patimilor este cugetul evlavios

Stăpânitor patimilor este cugetul evlavios. Căci este legat de trup ca o moară care stăpâneşte vânturile care bat. Tot aşa, cugetul evlavios stăpâneşte gândurile care curg, prin cercetarea şi condamnarea lor, pentru ca, prin cugetul care stăpâneşte, să se vădească trupul şi patimile mişcate în trup.

Dumnezeu, creându-l de la început pe om, a pus în inima lui mintea drept conducător, ca pe nişte cai şi vizitii ai întregului nostru trup - carul [fiind] format din patru roţi, din uscat şi umed, cald şi rece, prin care alergăm până la despărţirea sufletului de trup, dintre încheieturi şi măduvă - deosebind, prin mintea conducătoare, asaltul gândurilor bune şi al celor rele, şi încercând cele dinlăuntrul nostru, pe cele care sunt bune, dar şi pe cele care nu sunt astfel. Şi, ca într-un car, ţinând gândurile ca pe nişte frâie, ne rostogolim către cărările voilor noastre. Aşadar, în ce chip vizitiul este stăpânul carului, la fel şi cugetul evlavios este stăpân peste patimile noastre.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 64)

Cum ne putem stăpâni mânia oarbă

Putem face asemănarea cu un pom care are vlăstari: dacă este lăstărit, ramurile vor fi mici; la fel şi cugetul nostru, dacă nu face să răsară de la rădăcină odihnele cele molatice ale trupului, se usucă vlăstarii poftelor, adică pornirile. Căci nimeni dintre noi nu poate să nu dorească, o asemenea odrăslire fiind naturală. Dar a nu cădea în plăcere, dacă stăpâneşte în noi cugetul evlavios, putem cu uşurinţă prin frica de judecată. Şi nimeni dintre noi nu poate deplin să se izbăvească de obiceiurile rele şi de mânie. Dar prin biruinţa cea bună a cugetului, putem ajuta la oprirea şi schimbarea mâniei.

Iarăşi, nimeni dintre noi nu poate să împiedice lăcomia pântecelui şi gâdilăturile care vin din aceasta. Dar a nu mânca în exces şi voirile de la aceasta putem să le înfrânăm.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 65)

Arbitrul faptelor noastre este conștiința

Adeseori, când atleţii luptă cu pumnii unii cu alţii, arbitrul loveşte cu toiagul în biruitor, mustrând înfrângerea, ca să-l facă să aspire la cununa stricăcioasă dată de agonotet în lauda întregului popor.

Tot aşa şi în lupta cea din noi a răutăţii împotriva celor duhovniceşti, arbitrul, care este cugetul stăpânitor, împunge, ca prin puterea pusă în lucrare a unui toiag, voile noastre cele bune, precum şi pe cele rele. Căci nimeni dintre noi nu este atât de fără de minte, încât să nu aibă simţirea a ceea ce este de folos, după cum cunoaştem şi pe cele rele că, dacă le facem, se vor mustra la judecată. Aşadar, pofta poate fi biruită şi este biruită de gânduri. Căci atunci când poftim moliciunea plăcerii, nu cădem în pierzania călcării de lege, dacă nu vrea cugetul.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 65)

Cum îndeamnă demonii pe monah spre patima poftelor rele?

Fraţilor, moartea naturală este partea monahului ce se primejduieşte la suflet, spre pregătire demonilor şi spre laţul amărăciunii lor, [care este] alergătura încoace şi încolo de douăsprezece ore pe zi, până la desfacerea trupului. Căci demonii îl îndeamnă pe monah spre patima poftelor rele, [îl aruncă] în multe cugete, în voie proprie şi bogăţie, în mândrie şi căutare la faţă, în plăcerea mâncărurilor şi uneltind cu vicleşug bârfeli împotriva aproapelui, în câştigul iubirii de arginţi şi lăcomia de a-şi agonisi hrană prisositoare, în mânie şi ură şi glas ridicat, în privirea neruşinată şi în suflet viclean, în dihoniile şi tulburările fraţilor, în beţie, în moleşeală, şi în mii de săgeţi dintre cele mai ascuţite, însoţindu-se să rănească sufletul monahului, iar dacă ar putea cumva să îl arunce în chip înşelător în aceste plăceri pe unul ca acesta, atunci se împlineşte spusa: „Întins-au în arcul lor, lucru amar, fără de veste îl vor săgeta pe el". Noaptea îl prind pe monah în mreajă prin închipuiri în somn, arătându-i fantasme amestecate cu plăceri.

Când este treaz, monahul trebuie să-şi aducă aminte de armele Mântuitorului şi de spusa psalmistului, care zice: „Pe cei ce se abat pe căi strâmbe, Domnul îi va duce cu cei ce lucrează fărădelegea", şi astfel, cu suflet veghetor, de va birui pe demoni în chip înţelegător, în chip nevăzut îngerul Domnului îi va alunga pe cei ce iscodesc împreună, ştiind cuvântul acela: „Iscodit-au fărădelegi, pierit-au iscodindu-le".

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 67)

Ce se cuvine să facă un monah îmbunătățit?

Se cuvine ca monahul care trăieşte în mod cuvenit, în bunătate şi smerenie şi toată bunăcuviinţa cuvintelor, să smulgă mândria, să se supună în chip bineplăcut lui Dumnezeu şi oamenilor şi, potrivit poruncii, să-l aibă pe aproapele ca pe sine însuşi.

Să lucreze dreptatea neştirbit, nu cu mânie, nici cu autoritate, fără să lovească conştiinţa aproapelui, dându-i pricină de cădere, să nu fie robit meselor, nici să vorbească mult despre felurimea bucatelor, ci ceea ce se cuvine monahilor să proclame este dreapta cinstire a lui Dumnezeu pentru care fiecare va lua plata după osteneala sa. Căci suntem împreună lucrători cu Dumnezeu, arătura lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu, lucrătorii lui Hristos cei din ceasul al unsprezecelea, imitând pe sfinţii care s-au ostenit mai înainte de noi, pe profeţi, pe apostoli, pe mucenici; împreună cu aceştia vom căpăta şi noi dinarul spre viaţa cea fără de sfârşit, sub oblăduirea mângâierii Duhului Sfânt, în acelaşi cuget, cu o singură gură şi o singură inimă mulţumind lui Dumnezeu şi Tatălui, întru Domnul nostru Iisus Hristos, Căruia fie slava şi puterea în veci. Amin.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 75)

Suferința celor ce L-au mărturisit pe Dumnezeu...

De aceea patriarhii au trăit ca străini şi înţeleptul Iosif a fost vândut ca sclav, şi poporul cel cuvios a fost asuprit de duşmani.

Şi de aceea fericitul Ieremia, cel plin de îndrăznirea cea bună, dispreţuind ruşinea, s-a expus în public cu o cingătoare de femeie şi, dând a doua oară mărturie, a fost aruncat într-o groapă cu noroi.

Şi Isaia, mai înainte vestitorul venirii în trup a lui Dumnezeu Cuvântul, proorocea umblând gol şi desculţ spre pildă poporului, a răbdat să fie tăiat cu un fierăstrău de lemn.

Iezechiel l-a arătat poporului pe Dumnezeu gol, pe roţi de foc şi pe cele patru fiinţe heruvice. Neamul profeţilor a fost trecut prin sabie de Izabela.

David, cel numit părinte al lui Hristos după trup, a fost prigonit de Saul. Daniil, cel ce a fost învrednicit de arătarea Tatălui şi a Fiului în Duhul şi arătătorul judecăţii, a fost aruncat în groapa cu lei a doua oară. Iar buna aceea mireasmă întreit odrăslită care a biruit focul, adică, Anania, Azaria şi Misail, în cuptorul haldeilor a fost aruncată.

Iar Macabeii au fost ucişi, fiindcă au mărturisit pentru legea părintească. Lui Ioan, celui mai mare întru toţi sfinţii, i s-a tăiat capul, fiindcă a mustrat adulterul.
Pavel, cinstitorul de Dumnezeu, la fel, a fost decapitat. Petru, corifeul apostolilor, a fost răstignit pe cruce. Iacov a fost ucis cu sabia. Toma în India a fost străpuns cu suliţa de patru oşteni. Ştefan, întâiul mucenic, a fost ucis cu pietre.

Pruncii din Betleem au fost jertfiţi. Mucenicii au fost ucişi. Dar mai presus de toţi, Însuşi Născătorul vieţii noastre, Dumnezeu Cuvântul şi Mântuitorul nostru, fiind biciuit până la sânge, a fost ucis cu trupul pe cruce, ca, prin propria Lui moarte, să fie nimicit cel ce are stăpânire asupra morţii, adică diavolul.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 77)

„Multe sunt necazurile drepţilor şi din acestea toate îi va izbăvi pe ei Domnul”

Au fost prigoniţi să vieţuiască în pustietăţi şi în peşteri şi în crăpăturile pământului şi deschizăturile stâncilor şi pe acestea toate le-au pătimit, pentru că au privit la răsplătirea cea de acolo, potrivit mărturiei care zice: „Multe sunt necazurile drepţilor şi din acestea toate îi va izbăvi pe ei Domnul".

Căci au fost prigoniţi ca străini şi ca pelerini pe pământ, ca să dobândească sălaşul cerurilor, care nu poate fi distrus. Căci au fost ucişi de foame aici, dar acum se desfată de pâinea vieţii cea ascunsă în ceruri. Omorâţi aici, dar plină de nemurire e nădejdea lor, deznădăjduiţi aici, dar împărţind cu îngerii multa lor bucurie, aşteptând cetatea care are temeliile în ceruri, al cărei arhitect şi creator este Dumnezeu, fiind rătăcitori până în ceasul desfacerii trupului lor.

Înfometaţi şi însetaţi, hărţuiţi şi prigoniţi, despărţiţi şi batjocoriţi şi făcuţi de nimic, goi fiind, în lepădare de sine şi înfrânarea poftelor, biruind gurile săbiilor, învingând puterea focului, tari fiind în însăşi slăbiciunea lor, nestăpâniţi de poftă, binecuvântând şi mulţumind, lepădând cele (...) ale trupului, oferind ca o umbră (...) a acestuia şi moartea [având-o] ca pe o desfătare mergând la omorârea lui Hristos (...) gândindu-se la viaţa cea întru El, la slava (...), potrivit cu ceea ce spune că „cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosilor Lui".

Căci nu erau cuprinşi de frică pentru cele ce pătimeau din afară, ci se întăreau prin credinţa în bogăţia la care priveau. Pentru aceea, dispreţuind patimile aurului şi argintului, a bogăţiei şi a slavei şi a agoniselilor, în care este toată stricăciunea vieţii, străluceau limpede în slava lui Hristos şi ca nişte luminători luminau în lume, ţinându-se de Cuvântul vieţii pentru a Cărui aşteptare şi apostolul, întărindu-i

pe unii în lupta lor, zice: „Ţinând cu putere Cuvântul vieţii spre lauda mea în ziua lui Hristos, că nu în zadar am alergat, nici în zadar m-am ostenit".

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 78)

Imitaţi corul Sfinţilor şi urmaţi exemplul Sfinţilor Părinţi!

Ştiu, aşadar, şi eu, umblând pe urmele acelui sfânt suflet, în strădania mea de a vă învăţa şi povăţui în lupta de acum şi a vă spune: imitaţi corul sfinţilor şi urmaţi [exemplul] sfinţilor părinţi, căci ei pentru zidirea urmaşilor lor au mărturisit mărturia cea bună, partea cea bună alegând pentru ca şi noi împreună cu ei să fim părtaşi la strângerea roadelor, [...] a cărei ascultare primind-o, să trimitem [...], prin bunătate şi bunăvoinţă şi milostenie, îndelungă răbdare, dar şi înfrânarea patimilor, omorându-ne trupul prin cuvintele Scripturilor şi prin mila lui Hristos, nerăsplătind nimănui nici un rău cu rău şi purtând de grijă bine de vrăjmaşii voştri, aveţi dragoste.

Şi pacea lui Hristos să vă încununeze în inimile voastre, la care aţi şi fost chemaţi şi fiţi mulţumitori. Cuvântul lui Hristos să sălăşluiască în voi cu îmbelşugare, în toată cunoştinţa şi dreapta credinţă, în toată înrădăcinarea cuvintelor şi faptelor adevărate şi a credinţei nefăţarnice şi cu ajutorul celor ce petrec în Duhul Sfânt, lămurind lucruri duhovniceşti oamenilor duhovniceşti şi, judecându-ne pe noi înşine cu dreaptă judecată, în păzirea buzelor de cuvinte ruşinoase. Să fim în pace cu toţi [...] să ne „omorâm" pururea trupul, sufletul oprindu-l de la pofte. În acestea este focul cel gătit diavolului şi îngerilor lui.

Privegheaţi deci în Domnul şi amintiţi-vă [...] de cei slabi. Şi întru toate faptele cele bune să rodiţi lui Dumnezeu, spre slava Lui, treizeci, şaizeci şi o sută. Întru Hristos Iisus, Domnul nostru, Căruia fie slava şi puterea, împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 79)

Supune-te, suflete al meu, Domnului...

Pentru aceasta, multă este pofta lumii şi pe cel ce vrea să se apropie de Dumnezeu, îl abate în amăgire, prin închipuirea celor socotite bune, viaţa aceasta stricăcioasă neavând nici poate, venindu-şi întru sine bogatul, fiind în saturarea pântecului, va ţine sfat cu sine însuşi, zicând: „Supune-te, suflete al meu, Domnului. Căci nefolositoare şi scurtă este viaţa"!

Şi se va învoi straşnic cu lepădarea lumii. Acestea zugrăvindu-şi-le întru sine cu prisosinţă pentru o vreme, după scurt timp, stăpânit fiind de foame şi de pofta de femeie, îşi străbate restul vieţii ca printr-o trecătoare, mânat către patima pântecelui lui lacom, primind amintirile închipuirii lumii acesteia, ridicându-şi mintea spre patima aşternutului şi eleganţa dănţuirilor femeilor, în organe şi flaute şi în felurite sunete. Şi nici acum, după cum nici cu puţin mai înainte, nu îşi înalţă mintea la cer, armonizând-o cu cugetul înfrânat, cu petrecerea virtuoasă şi dumnezeiască.

De aceea îi aflăm şi pe unii ucenici ai apostolului întorcându-se în mod înşelător iarăşi către pofte, când el le spunea „unele s-au şi abătut, ducându-se după satana". Căci biruiţi de pofta veacului acestuia, străini fiind de viaţa viitoare, îşi abat inima în urma propriilor pofte, preferând mai degrabă vremelnicia acestei vieţi, decât să fie în primejdie de moarte. Nu ştiu nenorociţii sau mai degrabă vor să ascundă adevărul în vinul dintr-înşii, că petrecerea trupească a celor făptuite de fiecare se va aduna la judecata de obşte şi va fi vădită prin foc înfrânarea trupului.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 81)

Grija vieţii este plină de multă răutate şi amărăciune

De câtă răutate este plină grija vieţii şi câtă amărăciune, a trăi cu ea? Pentru aceea iarăşi, aceeaşi Înţelepciune ne învaţă pe noi, zicând: „Gândurile rele depărtează de Dumnezeu" şi că dreptatea, mustrându-i pe ei, nu le aduce nici un folos. Pentru o asemenea înşelare mustrând Mântuitorul pe fariseii care erau iubitori de arginţi, zicea: „Mai uşor este să intre cămila prin urechile acului decât bogatul în Împărăţia cerurilor". Unul răpeşte pământul altuia, unul smulge casele altuia, unii cumpără ţarini din nedreptate şi, după aceea, şi le smulg unul altuia. Venind la judecată pun la cale uciderи, iar prin jurăminte strâmbe, mânie pe Dumnezeu şi prin răpirile lor, îneacă sufletele săracilor şi, prin înscrisuri de fier, înmulţesc impozitele.

În ziua cercetării, la ce le va folosi lor tirania? Unde nu îi va arunca mândria? Ce milă vor dobândi de la limbă? Ce bine vor afla de la pântece? Ce ajutor vor avea de la curvie? Căci este scris de mai înainte că cei ce locuiesc pământul vor cădea, adică cei ce s-au lepădat de cugetele cele cereşti.

De aceea iarăşi zice: „Adaugă lor rele, Doamne, tuturor celor slăviţi ai pământului", căci prin faptele lor cele rele şi viclene, prin care au ales răpirea, au aflat rele osânde.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 84)

Înşelăciunea bogăţiei

Lepădaţi minciuna din gâtlejurile voastre. La ce v-au folosit socotelile voastre? Sau ce folos aveţi că strângeţi comori copiilor? Şi pe urmă, ce ştii tu dacă nu cumva vor muri înaintea ta? Şi vei şti tu a cui va fi mândria bogăţiei tale? De tine însuţi grijeşte-te, omule, de viitoarea judecată îndeletniceşte-te, amintindu-ţi de David împăratul, care zice: „Moartea păcătoşilor este cumplită" şi de înţelepciunea care zice: „Drepţii în veac vor fi vii şi la Domnul este răsplata lor" şi că vor primi împărăţia frumuseţii.

Întâiul câştig al curviei este iubirea de arginţi, rudenia trădării, şi împreună lucrătoare cu mândria, și străină de slavoslovia în smerenie a Ziditorului, şi potrivnică oricărei virtuţi a lui Dumnezeu, socotită deşertarea deşertărilor, pentru care pricină Domnul zicea: grija veacului acestuia şi „înşelăciunea bogăţiei înăbuşă cuvântul şi-l face neroditor". Pentru aceasta judecata este pregătită. Pentru aceasta aşteaptă chinuri cumplite.

Mă rog ca din această lăcomie nedreaptă şi iubire de arginţi să ne izbăvească pe noi Împăratul veacurilor, ca să fim aflaţi înaintea Înfricoşatei Judecăţi bineplăcuţi Domnului, când va veni să fie slăvit întru sfinţii Lui şi în văpaia focului, va răsplăti fiecăruia după faptele lui, întru dreptatea milelor lui, ale Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia fie slava împreună cu Tatăl.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 85)

"Eu rănesc și Eu tămăduiesc"

De cugetul curviei cine îl va slobozi pe păcătos ca să fie liber, fără numai leacul cel mai de seamă şi cel mai bun al pocăinţei? Căci şi profetul, greşind, s-a folosit de această practică, zicând cu lacrimi: “Spăla-voi în fiecare noapte patul meu, cu lacrimile mele aşternutul meu voi uda” (Ps. 6, 6).

Căci şi ucenicii medicilor obişnuiesc să poruncească buna rânduială a mâncărurilor pentru fiecare dintre boli, fiindcă prin neorânduiala lor, rana ajunge la mai rău.

La fel şi patimile sufleteşti, prin beţii şi ospeţe fără saţiu, lucrează o cangrenă de nevindecat. Dar, cu înfrânarea prin virtuţi, aceste patimi se uşurează prin cuvântul potrivit al mângâierii. Doctorul ceresc vindecă, precum zice prin profet: “Eu rănesc şi Eu tămăduiesc” (Deut. 32, 39).

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, 2013, pp. 86)

Ce să fac când mă voi răni la suflet cu cele mai ascuţite săgeţi ale păcatului?

Căci şi dacă ai fost rănit la inimă, începând, pocăieşte-te. Căci prin [cuvântul lui] Isaia, mare S-a făcut pentru noi, îndemnându-ne: „depărtaţi răutatea din sufletele voastre dinaintea ochilor Mei". Şi de alt neam fiind, nu fi necredincios, că prin pocăinţă vei fi socotit împreună cu fiii lui Dumnezeu. Aceasta văzând-o mai dinainte profetul Isaia, zicea: să nu spună cel de alt neam care s-a alipit de Domnul: „Oare, mă va despărţi Domnul de poporul Său?"

Iar dacă ai păcătuit cu cuvântul, cu fapta vezi-l pe vameş arătat drept prin pocăinţa mărturisirii, care, stând în ascuns, îşi bătea pieptul şi striga către Dumnezeu: „Milostiv fii mie păcătosului!"

Iar dacă ai fost păgân, avem stăpân milostiv şi iubitor de oameni, pe Hristos, Mântuitorul lumii, care a tămăduit pe leprosul ce era samarinean, de a cărui credinţă s-a mirat, că, întorcându-se, a dat slavă lui Dumnezeu. Şi a primit să fie văzut de elini prin Filip şi Andrei. Dar pe lângă toţi aceştia, este de acord cu noi şi apostolul care zice: „Dar pentru cei chemaţi, şi iudei, şi elini, pe Hristos, puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu".

Căci mâncând împreună cu vameşii şi cu păcătoşii, zicea: „Nu cei sănătoşi au nevoie de doctor, ci cei bolnavi", fiindcă toată pocăinţa către El era puternică.

Căci El mântuieşte poporul Său din păcatele lor, după cum şi în Psalmi se arată pocăinţa, potrivit celui ce spune: „Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea".

Pentru aceasta, o, omule, când te vei răni la suflet de cele mai ascuţite săgeţi ale păcatului, nu întârzia să aduci durerea Doctorului celui folositor de suflet. Căci prin pocăinţa cea mai grabnică, ca pe Neeman sirianul, va spăla cu lacrimi lepra fărădelegilor, ca în înţelepciunea lui Solomon, lăudând şi zicând: „Îi miluieşti pe toţi, că toate le poţi, şi treci cu vederea păcatele oamenilor, spre pocăinţă".

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 88)

Păziţi-vă de vorbele cârtitoare şi deşarte si feriţi limba voastră de clevetire

Cât timp încă mai trăieşti, aruncă povara judecăţii, care constă din materia stricăciunii în întreitele valuri ale ispitelor veacului acestuia, spre odihna sufletului şi a trupului. Aşa cum şi David, din pricina faptului că suferea povara greu de purtat a păcatului, zicea: „Fărădelegile mele au covârşit capul meu, ca o sarcină grea apăsat-au peste mine".

Aşadar, păcatul cunoscut, pentru cei curaţi, este spre mustrare, iar pentru cei răi şi nelegiuiţi, spre cădere şi pierzanie. Întru aceasta şi cel ce s-a născut înţelept, se plânge cu amar, zicând că pofta schimbă gândul cel fără răutate. Căci din pofta cea fără rânduială de mâncări, ruşinându-se de lăcomia pântecelui, Adam, a fugit la patimile poftelor rele şi astfel, prin pizma diavolului şi-a adus sieşi moartea.

Întru această poftă a păcatului trândăvind, poporul a clevetit împotriva robului lui Dumnezeu, Moise, şi a cârtit, ca să-şi umple pântecele cu pâine şi carne. Pentru care pricină au şi fost predaţi celor potrivnici şi nu au putut intra în pământul făgăduinţei.

Şi acest obicei condamnându-l Scriptura, ne îndeamnă pe noi să ne liniştim, zicând: „Păziţi-vă, deci, de vorbele cârtitoare şi deşarte şi feriţi limba voastră de clevetire".

De această neorânduială înşelându-se omul lui Dumnezeu, cel ce a venit în Bethel, a fost predat furiei sălbatice a leului şi nu a avut parte de propriul mormânt. Căci Dumnezeu i-a spus: „să nu mănânci pâine, nici să bei apă acolo", dar tulburându-l închipuirea lăcomiei pântecelui, a trecut cu vederea porunca şi moarte şi-a adus.

Vai mie, ce grea povară e jugul păcatului, a cărui experienţă având-o şi învăţătorul bisericilor, zicea: „Pentru că păcatul luând temei din poruncă, m-a înşelat şi m-a ucis prin ea".

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 91)

Umblaţi în dragostea blândeţii, în cuvântul adevărului, în puterea lui Dumnezeu

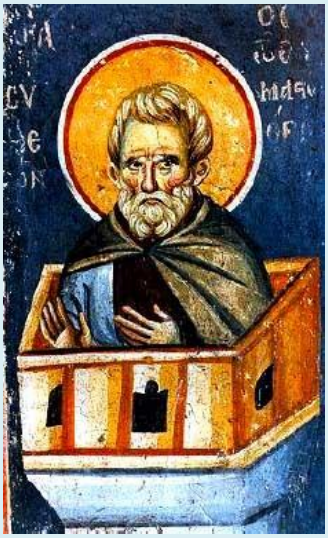

Să ne apropiem strigând Celui ce ne-a făcut din lut: „Întoarce-te, Doamne, din cer, şi milostiveşte-te spre noi, că noi suntem lut şi Tu eşti Cel ce ne-ai plăsmuit pe noi". Luaţi jugul bunătăţii, purtaţi povara cea uşoară, cea liniştitoare şi plină de blândeţea şi odihna sufletelor. Căci este oglinda curată a slavei Atotţiitorului, care ne preschimbă pe noi în chip al nestricăciunii în duhul nestricăcios.

Dar se spune că cei cuvioşi, care au păzit cu sfinţenie pravila sfântă, se vor sfinţi. Dar cine este cuvios? Potrivit celor scrise, cel ce seamănă în Duhul, din Duhul va secera viață veşnică. Aşadar, aflând ici şi colo odrăslită pocăinţa cu iubire de osteneală, nu vă robiţi meselor, nu vă lăsaţi stăpâniţi de mânie, nu râvniţi pofte vătămătoare. Umblaţi în dragostea blândeţii, în cuvântul adevărului, în puterea lui Dumnezeu, urmând celor smeriţi şi urechea astupându-v-o de la neascultare, ţineţi-vă departe de orice cuvânt al împotrivirii şi, supunându-vă unor mai dese înfrânări ascetice, puneţi căpăstru trupului! Fiindcă „nu este drept ca noi, lăsând cuvântul lui Dumnezeu, să slujim la mese".

Pentru aceea, iubiţilor, cercând cele spuse, urmăriţi pururea pocăinţa, prin care desăvârşiţi fiind, veţi ajunge la Tronul Vieţii. „Lipitu-s-a sufletul meu de Tine şi pe mine m-a sprijinit dreapta Ta", trimiţând cântări de mulţumire lui Dumnezeu, în Hristos Iisus, Domnul nostru, Căruia fie slava şi puterea în vecii vecilor. Amin.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 92)

Vezi-L, omule, pe Hristos smerit cu inima!

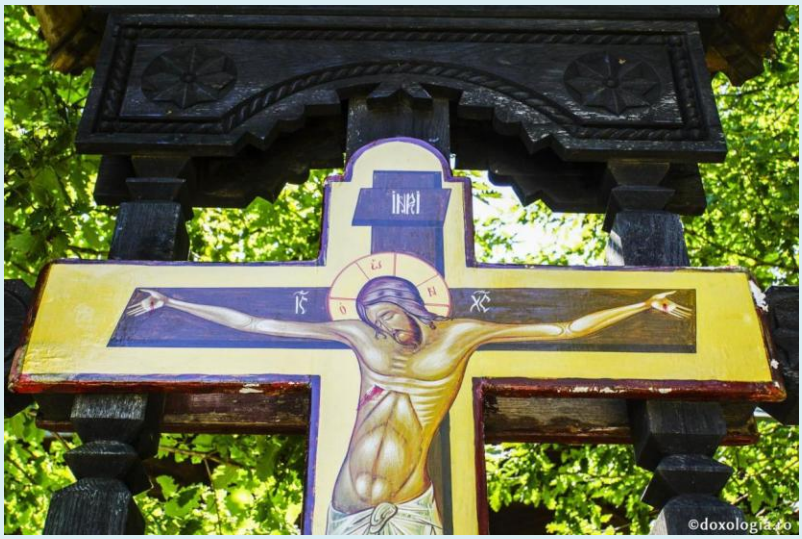

Vezi-L, omule, pe Hristos smerit cu inima. Învață cuvântul apostolesc care zice: "Și tot gândul îl robim, spre ascultarea lui Hristos și gata suntem să pedepsim toată neascultarea atunci când supunerea voastră va fi deplină". (II Corinteni 10, 5-6). Căci aceasta Fiul lui Dumnezeu învață, zicând: "Și cel ce vrea să fie mai mare între voi, să fie mai mic decât toți, după cum și Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci ca să slujească El și ca să-Și dea sufletul Lui răscumpărare pentru mulți." (Cf. Mt. 20, 27).
Dar tu care nu împlinești aceasta și care încă nu ai răsplata chemării de sus, te înalți cu inima și te lauzi cu cele pe care nu le-ai primit. Dar chiar și dacă le-ai primit, pentru ce vrei să placi oamenilor, vorbind multe lucruri de prisos; postesc și hrănesc pe săraci și mă depărtez de femei și am lepădat toate ale lumii. Și te îndulcești cu căderea slavei deșarte și nu îți amintești mai degrabă de apostolul, care zice: "Dacă aș plăcea oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos" (Gal. 1, 10).

Cui alegi să placi? Oamenilor care azi sunt și mâine nu mai sunt, pentru slava cea vremelnică sau lui Dumnezeu care rămâne pururea? Care, văzând cele ascunse ale inimii, dăruiește la vedere, cu îmbleșugare, bunătățile slavei celei adevărate, celor care sunt bineplăcuți Lui în Hristos și împlinesc învățătura evanghelică, cea care zice: "Să nu știe stânga ta ce face dreapta ta" (Mt. 6, 3). Pentru aceea și milosteniile, să ne oprim a le face înaintea oamenilor, ca să nu fim văzuți de ei și să ne pierdem plata. Căci cele ce facem în ascuns, nu sunt neștiute de Tatăl cel negrăit, căci El ne va răsplăti cele bune, după vrednicie, la vedere.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, 2013, pp. 127-128)

Tânguirea monahului contemporan

Traducere și adaptare: Laura Enache

Pentru aceea, fraților, suspină Raiul, căci are multe locuri și nenumărate uși și cămări la etaj slăvite fiind, cum nu se poate spune, roadele nestricăciunii și bunătăți nenumărate. Și prostia noastră ne lipsește pe noi de asemenea bunătăți.

O, înșelare și plângere! Că nimeni nu privegheză și ne va acoperi valul, în meș-teșugirile oamenilor. Sfinții părinți au fugit de oameni și în viața liniștită au luat mântuirea Raiului. S-au nevoit, au flămânzit și niciodată n-au cârtit, vrând să se sature numai de frumusețea grădinii. Iar acum se bucură și saltă, împlinind cu fapta lege apostolească.

Nu cârtind cum au cârtit unii pentru pofta mâncărurilor și au fost uciși de șarpe, nici ispitiți de el, ci numai prin credință nădăjduind, au luptat prin multă răbdare, privind numai la bogăția aceea.

Cine este astăzi smerit sau cine este ferm în credință sau cine, multmilostiv? Că-ci toți sunt iubitori de argint. Pentru aceea nimeni nu mai vede bunătățile cele de sus, fiindcă fiecare este ținut de materia pământească, ne îmbrăcăm rău cu podoaba veșmintelor, fiindcă mantiile cele țesute de sus au fugit de noi. Nu sunt virtuți și s-au ascuns feluritele harisme ale înțelepciunii, lucrările vindecărilor care alungă pe demoni. Am dat întunericului petrecerea noastră, a fost luată lu-mina, râd demonii. Odinioară, orice petrecere a monahilor îi ardea pe demoni, acum ne asemănăm lor prin patimi.

Noi, care suntem numiți curați, ne-am făcut desfrânați, cu faptele am pângărit libertatea dumnezeiască, ne-am întărit în ură și minciună. Și pentru aceea nu strălucește în noi nici o lumină a adevărului.

O, monahi, să plângem că ne numim monahi. Monahi nu am rămas, petrecând în faptele demonilor. Pe noi ne-a numit Hristos fățarnici, ca unii care suntem robi ochilor, arătând necurăția noastră lăuntrică precum lăuntrul mormântului și frumusețea noastră numai la chipul cel din afară. Mireasma cedrului nu ne-a folosit nouă. Ceea ce este folosul cămilelor, pe noi ne stăpânește. Prin cingători late nu putem plăcea lui Dumnezeu. Căci bine ne șade să trăim la fel cu măgarul. Sporind împletiturile, ne asemănăm cu femeile, iar cei ce se ung cu ceară se aseamănă mimilor. Venind în saci, ne împovărăm de rele. Punându-ne în jurul gâtului gulere, ca niște armăsari în pofte, ne îngreunăm în frâu. Oamenii din lume cad greu asupra noastră, pentru batjocura unor astfel de lucruri, pentru care ni se închină nouă.

Să plângem o, doriților, și să ne tânguim cu amar, ca nu cumva ca niște neîn-țelepți să rătăcim calea, căci cu auzul am auzit de plăgile din vechime și nu ne uimim, ca unii care nu vedem nimic. Uragane la vreme am văzut și de asemenea nu am crezut. Au văzut ochii noștri soarele întunecându-se și cutremure în cetăți și țări, și incendii și ruini, și semnele care s-au făcut, răzvrătiri ale neamurilor și vărsări de sânge, căscări ale pământului amenințând să înghită, armate de lăcuste și dezlănțuiri ale fiarelor sângeroase, răpiri ale oamenilor și copiilor, toate acestea se întâmplă astfel, din pricina relelor noastre, frica din noi ține până într-o clipă și e repede uitată.

Iar lauda noastră şi rugăciunea iese ca o tragedie la teatru. Nu este cu suspine, nici cu tânguiri, nici cu bătăi ale pieptului și ale feței, ca să ne mărturisim lene-virea timpului trecut. S-au stins candelele noastre, ascuns este talantul, Stăpânul ceresc, ridicându-Se de sus, cu putere vine la Judecată. Ce apărare vom avea sau ce-I vom spune Lui? Că dând daruri ne vom izbăvi pe noi înșine? Nu este în noi nici o apărare, nici o scuză. Căci fiind formați în cinstirea de Dumnezeu, am lepădat-o pe aceasta.

Daruri nimeni nu primește, pe care nici nu le avem, de vreme ce nu le-am dobândit prin fapte bune, călcând în picioare viața îngerească cu care Domnul a asemănat petrecerea noastră zicând: „Nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii în cer în Împărăția Tatălui de-a pururea”.

Vai mie că în fiecare cetate umblăm petrecând urât și ne-am unit cu lutul, împlinim în noi acelaşi chip al cetelor ucigătorilor de prunci. Psalmul nostru a devenit

chimval răsunător. Unde este frica de Dumnezeu? Unde este amintirea bună-tăților veșnice și amenințarea negrăitelor pedepse? Căci pentru acestea toate suspină Raiul, pentru care slăviții mucenici, disprețuind trupurile, au dobândit viața veșnică. Căci unii au fost strujiți, alții tăiați în bucăți, alții arși pe grătare, astfel au plecat de aici, purtând caznele a toată răutatea chinurilor născocite. Căci au răbdat în cea mai mare odihnă, cu nădejdea Dumnezeului și Mân-tuitorului nostru Iisus Hristos, socotind viață moartea trupului, ca să moș-tenească făgăduința Raiului. Cu ale căror rugăciuni și cu mijlocirile Sfintei și slăvitei Tale Maici, Te rugăm Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, nădejdea celor ce nădăjduiesc întru Tine să miluiești ticălosul meu suflet, în stropul mic al milelor sfinților Tăi, Milostive. Și plinește, Dumnezeule al celor ce se pocăiesc, arătând și în mine bunătatea Ta, fiindcă deși sunt nevrednic, mă vei mântui după mare mila Ta. Și Te voi lăuda pururea în toate zilele vieții mele, că pe Tine Te laudă toată puterea cerurilor și a Ta este slava, împreună cu binecuvântatul Tău Părinte și cu Sfântul și de viață făcătorul Duh, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Din volumul Omilii ascetice în curs de apariție la Editura Doxologia, Tânguirea monahului contemporan)

Despre mucenicia adevăratului monah

Sângele mucenicului nu este mai de preț decât petrecerea monahului. Pătimirea muceniciei este din constrângere, reaua pătimire pentru virtute a monahului este de voie. Așa cum Domnul prin bunăvoire a primit patima pentru noi, la fel și petrecerea nestricăcioasă a monahului poartă, în tot trupul, crucea patimii mântuitoare.

Curăția monahului templu sfânt al lui Dumnezeu este. Căci unii în cojoace și sfinte piei, alții în munți și peșteri și în crăpăturile stâncilor, în nevoi, în necazuri [Cf. Evr. 11, 38.], rău pătimind, au plinit toată tăria nevoinței și au îmbrăcat puterea nestricăciunii îngerilor. Pentru care pricină și dumnezeiescul apostol a învățat, zicând: „Când sunt slab, atunci sunt tare” [II Cor. 12, 10.]. Căci sunt mulți satrapi și arhonți ai demonilor care ziua și noaptea tulbură cu război mintea monahului. Căci unul își aduce tabără și, pe cel ce este în înfrânare, îl săgetează cu foame. Și, când sunt gata să îl doboare, monahul, amintindu-și de bunătățile viitoare ce au să fie dăruite de Dumnezeu, prin rugăciune, ca și cu o sabie, îi pierde pe aceștia. Apoi altul, stând împreună cu monahul, îi aduce în minte grija ce avea pentru bunurile proprii în lume, pentru aur și veșminte și toată bogăția, pare să-și arunce săgețile pe drept. Atunci monahul, amintindu-și de iertare, cugetă la partea înțelegătoare a sufletului, potrivit aceluia care spune că „nimeni dintre cei vii nu-i drept înaintea Ta” [Ps. 142, 2.]. Aceia iarăși căzând, se fac nevăzuți, ducându-se plângând la împăratul lor, ca unii care nu au putut nimic pentru biruirea monahului.

Iar ei, venind la unele ca acestea, aduc focul cel mai crâncen, săgetând trupul monahului spre patimă și cunoașterea curviei, apoi, când aceștia îl stârnesc prin aceste săgeți și când monahul este biruit de gânduri, ca de sângiuri, atunci amintirea nestricăciunii, faptul de a fi aproape de Dumnezeu, îi amenință mintea cu frica lui

Dumnezeu și cu frica focului și a întunericului altor asemenea pedepse. Și astfel izbăvit fiind ca printr-un aliat, doboară pe căpetenia demonilor. Și ca un rege care cade sub răni, care tremură la numele regelui mai puternic, la fel și tatăl răutății se biruiește și numai la amintirea numelui cununilor.

Dar nici când vrăjmașul cade, nu trebuie ca monahul să fie nepăsător. Și mereu acesta trebuie să fie, precum heruvimii și serafimii, ochi pentru vederea virtuților și întreg, precum focul, pentru arderea vrăjmașului. Pururea, cu frică și cutremur și cu lacrimi și umbrit de aripile smereniei și ale modestiei, să-L laude pe Ziditor cu slavoslovie fără de tăcere, depărtându-se de slavă deșartă, păzind dreapta socoteală și având dragostea sădită în el, să vorbească cu măsură, să nu-și umple pântecele, să nu se certe pentru lucruri deșarte, să se cerceteze pe sine și să-și educe voința, să nu fie iubitor de argint, să nu fie iubitor de stăpânire asupra aproapelui, să doboare lauda, dimineața să fie în rugăciune, noaptea să fie ca o pasăre singuratică pe acoperiș [Ps. 101, 8.], voia lui Dumnezeu să o facă prin slujirea oamenilor, să nu fie biruit de orice mișcare a cugetului, să împlinească cu fapta, mai înainte de toate, cele pe care le învață.

Așa este viața monahului. Și după toate aceste virtuți, să cugete și la alte nevoințe ale trupului, mucenicește, după putere. Căci așa cum marea primește toate celelalte râuri și niciodată nu se umple, până ce cerul și pământul se vor învechi, așa trebuie și monahului să-i fie nesățios dorul de a răbda pururea luptele cele aduse asupra lui, până la ieșirea din trup, ca să se laude întru cele scrise de David: „Pe calea poruncilor Tale am alergat, când ai lărgit inima mea” [Ps. 118, 32.].

Să alergăm, așadar, și noi, fraților, ca să fim încununați, înainte de a fi închiși dincolo de ușa pe care nu o va deschide nici rugămintea, nici pocăința, nici lacrimile, nici plânsul. Cum spune și dreptul Iov, care a împlinit atât de mari virtuți: „Moartea este omului odihnă” [Iov 3, 23.], adică încetare a faptelor. Căci calea acestuia este ascunsă, neavând petrecere spre faptă bună. Căci „l-a închis pe el jur împrejur, zice, Domnul” [Iov 3, 24.], după sentința împotriva fecioarelor celor nebune care ziceau: „Doamne, Doamne, deschide-ne nouă” [Mt. 25, 11; Lc. 13, 25.], le răspunde acel: „Amin, amin vă zic vouă, nu vă știu pe voi”. Pentru ce? Fiindcă nu au purtat în corturile trupului, ca untdelemn, strălucirea petrecerii din timpul vieții, ci au rămas rușinate și fără scuză înaintea lui Hristos.

Dar noi să-L rugăm să ne rânduiască pe noi, împreună cu fecioarele cele înțelepte, că Lui I se cuvine slava, Tatălui și Fiului și Duhului Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

[Cuvântul al XXV-lea, extras din volumul Sfântul Simeon din Muntele minunat, Cuvinte ascetice (col. Viața în Hristos. Pagini de Filocalie, nr. 4), trad. Laura Enache, ediție de Dragoș Bahrim, Ed. Doxologia, Iași, 2013]

Sfântul Simeon Stâlpnicul - Viața și cuvinte de folos

Fericiţi sunt cei care-şi păstrează trupul curat!

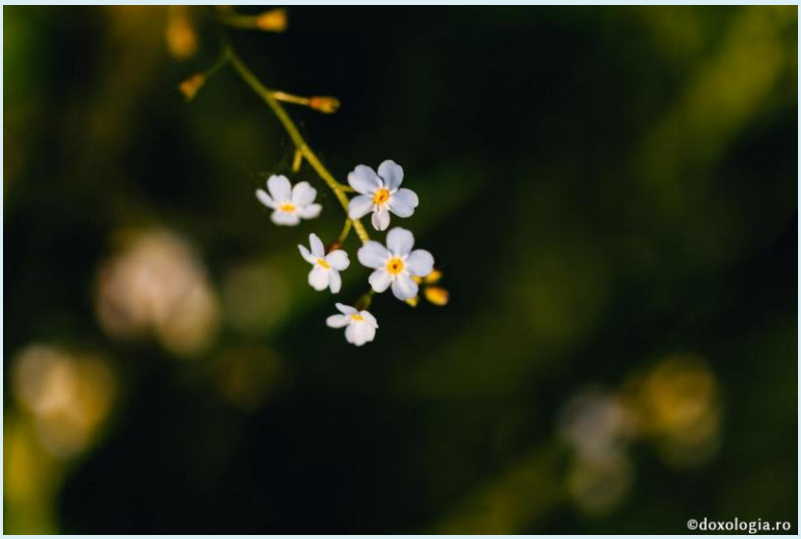

Domnul, vrând să ne arate nouă nunta sufletului purtător de Dumnezeu şi împodobit întru nestricăciune, zice: „Asemenea este Împărăţia Cerurilor cu zece fecioare, care, luându-şi candelele lor, au ieşit întru întâmpinarea Mirelui”. Şi nu a comparat slăvită Împărăţia Lui cu avuţii sau frumuseţi, fiindcă acestea, stricăcioase fiind, trec repede şi fac sufletul întinat şi neîmpodobit pentru El.

Iar numele fecioriei este curăţie şi uşurare trupului, bună mireasmă curată şi cort purtător de Dumnezeu. Căci fericiţi sunt cei care-şi păstrează trupul curat fiindcă aceştia vor fi templu al lui Dumnezeu.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul, Viața și cuvinte de folos, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 49)

Monahul întărit pe piatra credinţei...

Săgeata vânătorului de păsări doboară uliul din înălţime, la fel şi monahul prin mândrie cade din ceruri.

Vinul amestecat cu apă caldă este mai bun la gust, iar faptele monahului sunt mai bine primite, când sunt amestecate cu învăţăturile credinţei şi cunoştinţa adevărată.

Untdelemnul se separă de apă şi postul spurcat al celui nedrept nu se apropie de Dumnezeu.

Leul rage după pradă, aşa şi pizma monahului, spre răpirea aproapelui.
Ţapul păros se arată bun la vedere, la fel şi tina monahului, prin slavă deşartă.

Oaia care sare pe alături are lâna nefolositoare celui ce o are, şi monahul tuns fără psalmodie nu se va zidi în Dumnezeu.

Stea de stea se deosebeşte în slavă după vederea luminii, la fel şi monahul se deosebeşte de fraţi prin îndreptarea covârşitoare a virtuţilor.

Trestia plecată de vânt rămâne nevătămată, iar supunerea monahului aşează sufletul în ceruri.

Izvorul cel veşnic adapă sufletele multora şi învăţătura monahului virtuos îngra-şă oasele bărbaţilor.

Casa care are temelie pe stâncă rămâne neclintită la ploaie, la revărsările râurilor şi la vânt, iar monahul întărit pe piatra credinţei se arată încercat să nu se clatine de meşteşugirile înşelării în amăgirea oamenilor.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Viața și cuvinte de folos, Editura Doxologia, Iași, 2013, pp. 51-52)

Ce este desfătarea vremelnică faţă de slava cea nevăzută?

Ce este desfătarea vremelnică faţă de slava cea nevăzută? Căci fără de veste trece toată viața omului, al cărui duh stingându-se, devine praf şi cenuşă. A uitat viaţa în pocăinţa nestricăciunii şi, începând pe neaşteptate din viaţă, este tras spre osândă. Căci atunci sufletul este cuprins de frică. Şi văzând neputinţa schimbării poruncii, încearcă să linguşească pe cei ce nu vor să se lase înduplecaţi, cerând vreme de pocăinţă şi neaflând, iar când îl va tulbura și mai mult strâmtorarea chinului, se tânguieşte tare și, cunoscând răutatea păcatelor în învinuirea judecăţii, este acoperit jur împrejur de întuneric. Şi, luptându-se, este cercetat de îngeri cu chinuri şi este tras la judecată cu tânguiri de către îngerii cei fără de trup şi este dus pe calea îndurerată cu rele biciuiri.

Şi potrivit Sfântului Pavel apostolul: este cercetat de începătoriile şi stăpânitorii întunericului, de duhurile răutăţii şi strâmtorat fără milă este dus la hotărârea aceea a necruţătoarei osânde, predată îngerilor care nu cunosc milă sau îndurare.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Viața și cuvinte de folos, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 56)

Vai de sfârşitul rău al păcătosului!

Vai de sfârşitul rău al păcătosului! Căci nu amuţirea trupului este vrednică de plâns, ci, mai degrabă, trebuie să jelim osânda sufletului. Cel care astăzi trăieşte, mâine moare, şi, înstrăinându-se de patrie şi de rude, este dus în ţară necu-noscută, stăpânit de cutremur. Căci este izgonit de cei nemilostivi pe cale îndu-rerată, având, în chinuri, nefericirea înaintea ochilor.

Vai de sfârşitul cel rău al păcătosului! Căci nu este vrednică de jale moartea trupului, ci, mai degrabă, că va fi lovit de moartea cea de-a doua, în focul cel veşnic.

Vai, că cel ce trăieşte se îngrijeşte de odihna celor stricăcioase, iar la desfacerea trupului se pedepseşte cu chinuri la judecată, tânguindu-se. Vai, că obrăznicia dinlăuntru îl mustră şi împovărează cortul la înfricoşătorul tribunal.

Vai, celor ce şi-au pierdut răbdarea! Şi ce veţi face când vă va cerceta Domnul? Teme-te, o, suflete, de înfricoşătorul tribunal! Spăimântează-te de osânda întu-nericului şi de focul cel nestins! Fiindcă Domnul va răsplăti fiecăruia după faptele lui!

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Viața și cuvinte de folos, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 57)

Crucea monahului

Trebuie ca monahul nu numai la lumina zilei să fie cu luare aminte, ci trebuie să privegheze şi în mica răpire a somnului şi, cu frica judecăţii fiind, să nu-şi lase cugetul duhului în beţia somnului demonilor.

Căci atunci când biruieşte în războiul de zi, monahul îi ruşinează pe demoni, dar când vine noaptea, aceştia îl fac pe el teatru. Ceea ce şi eu, căzând într-un somn scurt, i-am văzut prefăcându-se în linguşeli, spre amestecurile naturale ale plăcerilor, în prezenţa închipuirii frumuseţii şi răpind mintea în dezlănţuirea imaginaţiei, prin învoirea minţii cu lumea şi cu făgăduinţa unei bogăţii de mult preţ, şi a slugilor şi slujnicelor, şi miruindu-l cu miros de bună mireasmă.

Astfel, în înşelare batjocorindu-l, răpesc sufletul monahului, plecându-l spre săvârşirea păcatului, îi îndobitocesc trupul, întinându-l prin plăcerea celor vă-zute. Şi potrivnic zilei care începe, îi şfichiuieşte cugetul, tulburându-l cu amin-tirea plăcerii nocturne, ca să-l plece pe el spre cunoaşterea femeilor.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul, Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Viața și cuvinte de folos, Editura Doxologia, Iași, 2013 p. 58)

Demonul viselor

Căci aşa cum unui conducător puternic îi pregătesc mai dinainte într-un loc anume lăncieri spre slujirea prânzului şi el însuşi ia parte ca judecător, la fel şi demonii pregătesc de mai înainte vedenia de noapte până în zorii zilei, rănind inima lui spre pătimirea poftelor rele. Dar nu obişnuiesc să facă aceasta cu toate sufletele, ci numai cu cele care au lepădat slujirea lui Dumnezeu şi înclină către pofta lui mamona. Pentru aceea, unii ca aceştia pierd plata lor.

Căci eu, adormind, şi văzând în somn întreaga alcătuire a lumii plăcerilor, am zis împotrivă celor văzute, înţelegând că sunt taberele demonilor şi căpetenia lor, şi, când a fost făgăduinţa slavei celei închipuite, am pus jurământ, în contem-plarea cea după trupul lui Hristos, să nu cad în lucrările cele puse mie înainte în vis şi astfel vederea aceea aeriană a fost alungată.

Şi am împlinit lui Hristos poruncile virtuţilor şi rugăciunilor, primind, în miros de bună mireasmă, spre împărtăşirea vieţii, Trupul şi Sângele Lui, în ceea ce jurasem cu jurământ prin bărbatul priceperii şi întru El am avut luare aminte şi priveghere în înţelegerea priveliştii.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul, Viața și cuvinte de folos, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 59)

Domnul sprijină pe toţi cei ce cad şi îndreaptă pe cei gârboviţi

Cel ce brodează tunici rupte, brodează în chip potrivit, iar monahul ce a păcătuit, venind la pocăinţă, îşi repară viaţa cuvioasă.

Giuvaergiul, căutând, va afla mărgăritare, iar monahul nevoitor îl va afla pe Hristos.

Strălucirea cerului este minunată când e senin, așa și monahul slujitor, în vremea cercetării lui, cu slavă se va slăvi.

Veşmântul este stricat de molii, iar amărăciunea monahului, din pricina uitării învăţăturii, ucide sufletul.

Când luna se micşorează, încetează lumina ei, iar monahul, ostenindu-se şi întunecându-se prin scăderea din strălucirea nevoinţei, şi-a pierdut plata.

Candela luminoasă se atârnă de tavan prin lanţul meşteşugit, ca să lumineze celor ce umblă, iar monahul care se leapădă de cele pământeşti se uneşte cu cele cereşti, tras în sus de cuvântul dreptăţii care îi luminează pe cei ce se apropie de el.
Veşmântul pătat cu sânge nu va mai fi curat, iar monahul vorbind cu vicleşug este veşmânt demonilor.

Piatra aruncată în ulcior îl va sparge și cuvântul cu bună rânduială al monahului va supune pe cel dimpreună cu el în ascultare.

Cu sare se va drege orice mâncare arsă cu foc, iar în harisma îndemnului monahului se vor îndulci gâtlejurile înţelepţilor.

Laţul vânătorului este pentru păsările care caută miriştea, iar monahul mândru este prigonitorul sărmanilor care, din lipsă, cer pâine.

Când femeia naşte în dureri, îndoită este bucuria după naştere, şi răbdarea monahului, viață liniştită și bucurie cerească.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Viața și cuvinte de folos, Editura Doxologia, Iași, 2013, pp. 59-60)

Așa cum monahii sunt prea ispitiți așa și noi ducem un război

Amintindu-ne, aşadar, fraţilor, răutatea diavolului cea de multe feluri, luaţi aminte la voi înşivă. Căci nu este să nu cunoaştem amăgiturile lui.

Prima lui arvună este desfătarea de mâncări, ca să-l arunce apoi pe monah în curvie. De aici şi luptă împotriva lui, întreţinând aprinderea, care este duh pierzător, luând multe chipuri şi înşelând mintea. Aceasta este cea dintâi materie care cheltuieşte rău osteneala monahului, şi tind spre întinăciunea trupului şi a duhului. De aceea trebuie ca printr-o mai deasă înfrânare să ne lepădăm de lume şi, curăţindu-ne cugetele prin neîncetată meditaţie şi rugăciune, să ne oprim de la pofte. Fiindcă doctorul este pentru suferinţă şi aduce vindecarea. Iar monahul care stă drept în lupta vitejească îi ruşinează pe demoni.

Căci ştiu şi sunt încredinţat că demonii iau felurite chipuri pentru fiecare, unii se prefac în tauri, ispitind pe monah prin frică, unii îl rătăcesc prin dregătorii şi puteri şi îi împrăştie mintea de la poruncile lui Dumnezeu, alţii îl farmecă pe monah cu frumuseţe străină, alţii doboară puterea smereniei prin mândrie, ba încă fac sufletul să cadă şi în distracţii pământeşti şi în daraverile bogăţiei, în primirea plocoanelor, orbindu-l de la evlavia faţă de virtuţi, şi, trăgându-l în iureşul şi zăpăceala lumii, îl osândesc focului veşnic. De aceea şi Domnul zicea: „Cele căzute între spini sunt cei ce aud cuvântul. Şi grija veacului acestuia şi înşelăciunea avuţiei înăbuşă cuvântul şi îl fac neroditor”.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul, Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Viața și cuvinte de folos, Editura Doxologia, Iași, 2013 pp. 62-63)

Biserica sfântă sfinţeşte pe cel ce sălăşluieşte în ea

Soarele care îşi aruncă razele într-o groapă cu noroi nu se întinează, la fel şi monahul, care lucrează dreptatea şi se întoarce de la păcătoşi, rămâne nevătămat cu nepătimirea.

Jertfelnicul sfinţeşte darurile puse pe el, la fel şi monahul, cugetând cele ale Duhului, sfinţeşte trupul.

Lucrătorul cu experienţă are simbria din destul pe măsura ostenelii, aşa şi monahul sârguitor are de la Hristos bunătăţile, ca dovadă a celor făptuite.

Neguţătorul înţelept îşi sporeşte bogăţia, la fel şi monahul care pururea luptă spre cele bune îşi sporeşte slava în ceruri, neguţătorind comori neprădate.

Cel ce ridică sabia, de sabie va pieri, aşa şi monahul, păcătuind în aceasta, spre moarte cade.

Trâmbiţa care răsună pregăteşte de război, iar cântarea monahului îi răneşte pe demoni.

Tot ceea ce se uneşte cu cărbunii se curăţeşte şi orice trup al monahului prin nevoinţă primeşte nestricăciunea.

Biserica sfântă sfinţeşte pe cel ce sălăşluieşte în ea şi trupul neîntinat va odihni cu slavă sufletul.

Ceara lângă foc se topeşte, la fel şi monahul stricat cu trupul este prea rău mirositor, apropiindu-se de judecată.

Grâul cel bun îl sufocă spinii, iar cugetele întinate îl zăpăcesc pe monahul care se îndreptăţeşte.
Momeala undiţei ademeneşte peştele, iar monahul smerit, care poartă crucea, îl arde pe vrăjmaşul.

Pe focul care arde îl stinge apa şi monahul prin milostenie se răscumpără din păcat.

Grădina udată va înflori precum crinul şi învăţătura monahului o arată faptele lui.

Orice corabie pe mare este nestatornică, la fel şi monahul, petrecând în mese drese cu sare, este bătut de vânt încoace şi încolo.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Viața și cuvinte de folos, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 63)

Monahul smerit, care poartă crucea, îl arde pe vrăjmaşul

Soarele care îşi aruncă razele într-o groapă cu noroi nu se întinează, la fel şi monahul, care lucrează dreptatea şi se întoarce de la păcătoşi, rămâne nevătămat cu nepătimirea.

Jertfelnicul sfinţeşte darurile puse pe el, la fel şi monahul, cugetând cele ale Duhului, sfinţeşte trupul.

Lucrătorul cu experienţă are simbria din destul pe măsura ostenelii, aşa şi monahul sârguitor are de la Hristos bunătăţile, ca dovadă a celor făptuite.

Neguţătorul înţelept îşi sporeşte bogăţia, la fel şi monahul care pururea luptă spre cele bune îşi sporeşte slava în ceruri, neguţătorind comori neprădate.
„Cel ce ridică sabia, de sabie va pieri”, aşa şi monahul, păcătuind în aceasta, spre moarte cade.

Trâmbiţa care răsună pregăteşte de război, iar cântarea monahului îi răneşte pe demoni. Tot ceea ce se uneşte cu cărbunii se curăţeşte şi orice trup al monahului prin nevoinţă primeşte nestricăciunea.

Biserica sfântă sfinţeşte pe cel ce sălăşluieşte în ea şi trupul neîntinat va odihni cu slavă sufletul.

Ceara lângă foc se topeşte, la fel şi monahul stricat cu trupul este prea rău mirositor, apropiindu-se de judecată.

Grâul cel bun îl sufocă spinii, iar cugetele întinate îl zăpăcesc pe monahul care se îndreptăţeşte.

Momeala undiţei ademeneşte peştele, iar monahul smerit, care poartă crucea, îl arde pe vrăjmaşul.

Pe focul care arde îl stinge apa şi monahul prin milostenie se răscumpără din păcat.

Grădina udată va înflori precum crinul şi învăţătura monahului o arată faptele lui.

Orice corabie pe mare este nestatornică, la fel şi monahul, petrecând în mese drese cu sare, este bătut de vânt încoace şi încolo.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Viața și cuvinte de folos, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 64)

Milostenia se face în ascuns

Dar ce spune bogatul la toate acestea! Voi face milostenii prin care voi fi mântuit. Bine zici, dacă măcar le-ai face în ascuns, pentru ca în ziua judecăţii să dobândeşti la vedere bunătăţile, împotriva acestuia stă cuvântul Domnului, care zice: „Nu faceţi milosteniile voastre înaintea oamenilor, ca să fiţi văzuţi de ei, că unii ca aceştia şi-au luat plata lor".

Ce fel de milostenie este asta, o, bogatule, iconomule al nedreptăţii? Din răpire faci bine şi primirea plocoanelor pentru tăinuirea judecăţilor! Nu e mai bine să nu nedreptăţeşti? Dar cum nedreptăţeşti! Îngreunând jugul lucrătorilor tăi şi făcând milosteniile tale din prisosul răpirii.

O, omule, ce socoteşti făcând acestea! Căci dacă miluieşti din cele pe care le nedreptăţeşti, fă milă cu cei pe care îi nedreptăteşti, bine făcând săracilor dintru ale tale. Căci ce părtăşie are dreptatea cu fărădelegea! Şi cum, batjocorind pe aproapele tău, pe altul miluieşti! Ce este plata bunelor intenţii, pe lângă suspinul celor nedreptăţiţi! De vreme ce unii te blestemă şi alţii se roagă pentru tine, pe care dintre aceştia Stăpânul şi Judecătorul ceresc îi va asculta! Pururea pe cei nedreptăţiţi, pentru că ţi-ai adunat cărbuni aprinşi pe capul tău.

(Sfântul Simeon cel din Muntele minunat, Viața și cuvinte de folos, Editura Doxologia, Iași, 2013, pp. 65-66)

Are şi ucigaşul pocăinţă...

Aşadar, o, omule, nu te îndoi în privinţa vindecării sufletului, apropiindu-te de Doctorul ceresc. Nu spune: cine va achita pe nelegiuit sau pe ucigaş sau pe curvar sau pe cel de alt neam, pe elin sau pe samaritean sau pe vameş în relele făptuite? De vreme ce, printr-un singur cuvânt, prin pocăinţă, i-a vindecat pe toţi, zicând: „Nu am venit să chem pe drepţi, ci pe păcătoşi la pocăinţă" şi nu trebuie să fie oamenii necredincioşi prin deznădejde, avem loc de iertare de la Stăpânul. Ci să ne îngrijim ca prin pocăinţă să ne ferim de fapte rele, pentru a nu ne desfăta de viaţa aceasta. Căci ca să ne cruţe pe noi, a spus prin profetul: „Şi voi depărta fărădelegea din Iacob".

Are şi ucigaşul pocăinţă. Căci tâlharul pe cruce prin cuvântul mărturisirii a devenit moştenitor al Raiului.

Dar chiar dacă ai şi curvit, apropie-te, nu uita de râul lacrimilor desfrânatei, care, exprimând prin sărutări dorul inimii pentru mărturisire, a primit răcorirea iertării.

După cum şi David, suspinând, striga: „Stropi-mă-vei cu isop, şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi". Căci şi dacă ai fost rănit la inimă, încetând, pocăieşte-te.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Viața și cuvinte de folos, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 66)

Pocăința

Aşadar, o, omule, nu te îndoi în privinţa vindecării sufletului, apropiindu-te de Doctorul ceresc. Nu spune: cine va achita pe nelegiuit sau pe ucigaş sau pe curvar sau pe cel de alt neam, pe elin sau pe samaritean sau pe vameş în relele făptuite? De vreme ce, printr-un singur cuvânt, prin pocăinţă, i-a vindecat pe toţi, zicând: „Nu am venit să chem pe drepţi, ci pe cei păcătoşi la pocăinţă” şi nu trebuie să fie oamenii necredincioşi prin deznădejde, avem loc de iertare de la Stăpânul. Ci să ne îngrijim ca prin pocăinţă să ne ferim de fapte rele, pentru a nu ne desfăta de viaţa aceasta.

Căci, ca să ne cruţe pe noi, a spus prin profetul: „Și voi depărta fărădelegea din Iacob”. Are şi ucigaşul pocăinţă. Căci tâlharul pe cruce prin cuvântul mărturisirii a devenit moştenitor al Raiului. Dar chiar dacă ai şi curvit, apropie-te, nu uita de râul lacrimilor desfrânatei, care, exprimând prin sărutări dorul inimii pentru mărturisire, a primit răcorirea iertării.

După cum şi David, suspinând, striga: „Stropi-mă-vei cu isop, şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi”. Căci şi dacă ai fost rănit la inimă, începând, pocăieşte-te.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul, Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, Viața și cuvinte de folos, Editura Doxologia, Iași, 2013 p. 67)

Cuvânt pentru bogați

Ia spune-mi, bogatule, ce prinos este acela pentru tine a face bine din răpire şi a căuta la daruri, în acoperirea judecăţilor, a judeca cu nedreptate, a căuta la faţa păcătoşilor, căci în dezmăţul mâncărurilor îţi hrăneşti cărnurile spre hrana viermelui neadormit. Şi, îmbrăţişând pe cel mai presus de tine în aur, pentru închipuirea stricăciunii, îl dispreţuieşti pe săracul îndreptăţit de Dumnezeu. Spurci patul în aşternutul femeilor altora, ai relaţii cu bărbaţi fărădelege.

Te vezi pe tine ca și cum ai fi nemuritor, încins în veşminte moi, stârnindu-ţi pofta în dănţuirile femeilor şi în fala ofiţerilor, şi călăritul cailor, şi în dis-preţuirea săracilor, şi în cuvinte de hulă, şi în cumpărarea lucrurilor frumoase, ca să nu mai vorbim de celelalte lucruri pe care le faci, pe care, ruşine este a le şi grăi.

Prin toate acestea, stai împotriva învăţăturii sănătoase a Mântuitorului nostru, Dumnezeu, care vrea ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină.

Pentru ce nu te laşi mai degrabă nedreptăţit decât să nedreptăţeşti? Pentru ce nu-l primeşti pe sărac mai mult decât pe stăpânitorul lumii acesteia? Pentru ce îl dispreţuieşti pe fratele cel împreună rob cu tine? Şi nu priveşti la Hristos care este Dumnezeu bogat, care a adus toate din nefiinţă la fiinţă, pentru slujirea vieţii noastre, cum S-a pogorât din cer, cum S-a sălăşluit în pântece, cum a fost înfăşat în scutece într-o asemenea sărăcie, cum S-a odihnit în iesle.

(Sfântul Simeon Stîlpnicul din Muntele minunat, Viața și cuvinte de folos, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 70)

Întâlnirea cu demonul doboară pe om răpindu-i minţile

Întâlnirea cu demonul doboară pe om răpindu-i minţile, iar lenevirea monahului îl îngreunează cu somnul în vremea rugăciunii, prin lucrarea vrăjmaşului.

Câinele adoarme de foame, iar monahul trândav la psalmodie este pierdut de picoteală.

Măgarul tânăr fără frâie purtând povară este neîncercat la picioare, iar monahul neofit, robit neînfrânării, va fi îngreunat în ispite.

Animalul se răceşte (moare) în sângiuri, iar monahul în nevoinţă va cugeta cele cereşti.

Porumbelul este neîntinat şi fără prihană în lipsa puilor, iar monahul se desparte, de dragul înfrânării, de cele pământeşti.

Fierarul, ostenindu-se la ciocan, scoate scântei în truda sa, iar felurita grijă a monahului în bună mărturisire va trece capătul vieţii.

Ulciorul este ars în negreala cenuşii, iar nesăbuinţa monahului se întâlneşte cu pofta desfrânată.

Gazela scapă din laţurile cursei, iar monahul care se scârbeşte de curvie se izbăveşte din legăturile păcatului. Rangul senatorului stă în preajma împăratului şi vorbeşte cu el, iar dispoziţia monahului care stă la cântare vorbeşte cu Dumne-zeu.

Plângerea mortului schimbă dispoziţia rudei care după puţin îl uită, iar monahul care a lepădat lumea şi care priveşte la cele ale sfârşitului, nu-şi va mai aminti întristarea, din pricina bucuriei.

(Sfântul Simeon Stîlpnicul din Muntele minunat, Viața și cuvinte de folos, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 71)

Smerenia alungă diavolii

Un frate având demon s-a dus la ava Simeon Stâlpnicul, în Muntele minunat, ca să se roage pentru el şi să alunge demonul din el.

Îi zice lui ava Simeon: „Unde şezi?”

Zice fratele: „În Raith”.

Şi a răspuns bătrânul: „Mă minunez, frate, câtă osteneală ai îndurat şi cât drum ai făcut, ca să vii la mine, la un om păcătos, având asemenea părinţi în lavra ta. Du-te, deci, la ava Andrei şi fă-i metanie, ca să se roage pentru tine şi îndată te vei vindeca”.

Iar fratele întorcându-se la Raith, a făcut metanie avei Andrei, precum i-a spus lui ava Simeon, zicând: „Roagă-te pentru mine avo”.

Îi zice atunci Andrei ava: „Ava Simeon a luat harul vindecării”. Şi rugându-se pentru el, îndată s-a curăţit fratele şi a mulţumit lui Dumnezeu.

(Patericul Sinaitic, Editura Deisis, Sibiu, 1995, pp.39-40)

Sinaxar - Cuviosul Simeon, noul stâlpnic - 24 mai

Cuviosul Simeon făcătorul de minuni. Frescă ce datează din 1547, Mănăstirea Dionysíou (Sfântul Munte)

Cuviosul Simeon făcătorul de minuni (521-596) a fost un ascet creștin din Bizanț, care a trăit în secolul VI. Pomenirea sa se face pe 24 mai.

Capul cuviosului Simeon făcătorul de minuni sau noul stâlpnic. Se păstrează la mănăstirea Neamț. Coroana de aur în care este păstrat poartă inscripția voievodului Ștefan cel mare și sfânt.

S-a născut în Antiohia, în anul 521. Încă de la o vârstă fragedă, a simțit o atracție deosebită spre anahoretism, alegând ca formă de asceză stâlpismul, fapt pentru care a și fost numit noul stâlpnic.

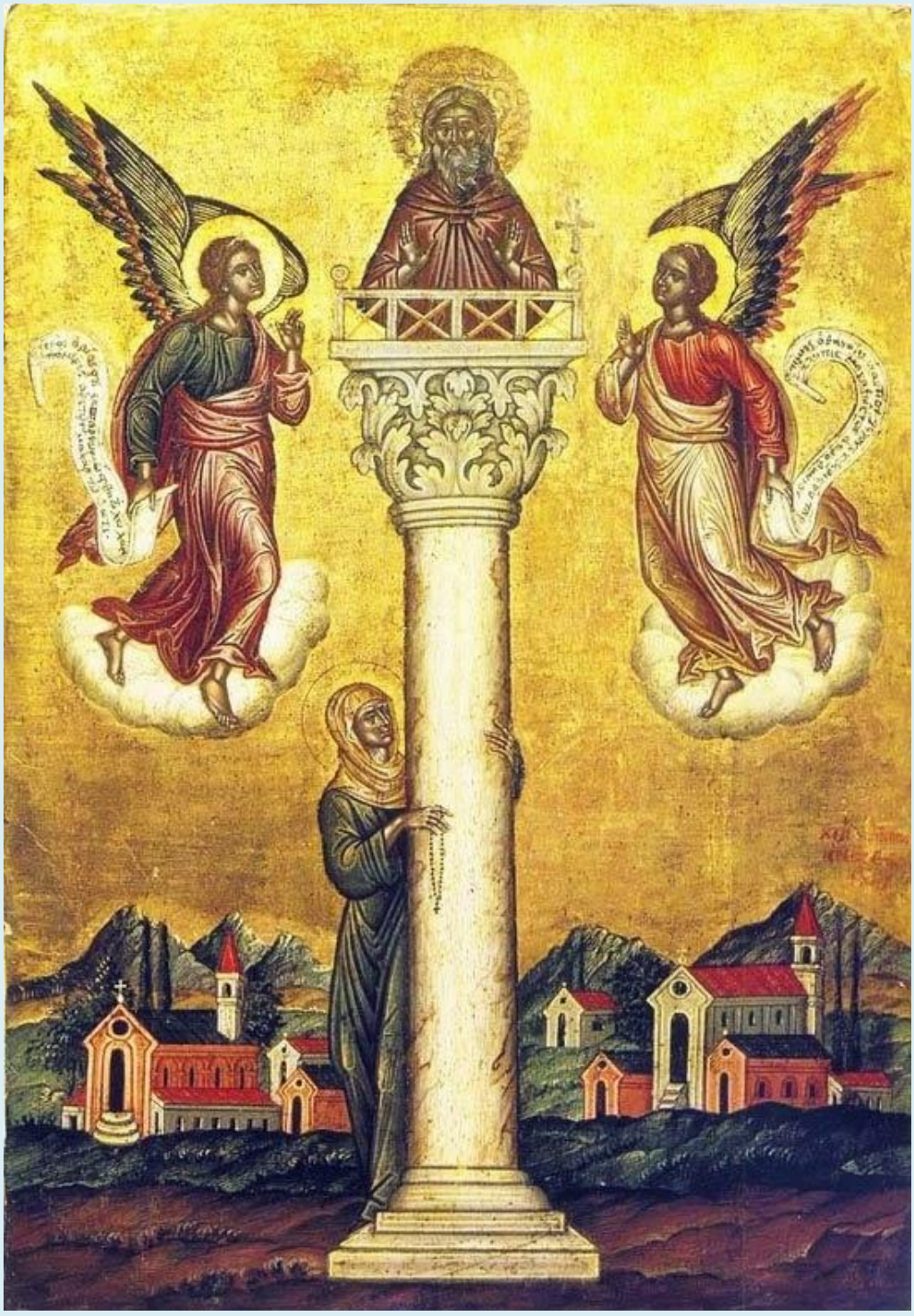

A trăit în pustiul de lângă orașul Antiohia. Datorită minunilor săvârșite de el, locul nevoinței sale a fost numit Muntele minunat. Prin modul său de viață, a atras mulțime mare de ucenici și tineri asceți, precum și nenumărați pelerini. Inițial, ucenici săi locuiau în colibe. Mai târziu, însă, au construit un întreg corp de clădiri, precum și o biserică, în care erau săvârșite sfintele slujbe.

În centrul imaginii - baza stâlpului unde s-a nevoit cuviosul Simeon.

Ruinele bisericii și clădirilor care fuseseră zidite în jurul locului unde s-a nevoit cuviosul.

Fragment de coloana bizantină pe locul în care a trăit cuviosul Simeon.

În anul 1177, monahul Ioánnis Fokás a făcut un pelerinaj la Sfintele Locuri, ajungând «până prin cele mai îndepărtate colțuri ale Siriei, Feniciei și Palestinei», așa cum mărturisește el însuși.

Încă de la începutul călătoriei sale, a poposit în «orașul lui Antiohie» (Antiochia ad Orontem), adică în Antiohia, unde a vizitat suburbia Dáfni, «cea plină de plante de tot felul, precum și Muntele cel minunat, unde a trăit Simeon făcătorul de minuni. Aici și-au dus viața mulți oameni iubitori de Dumnezeu, oameni plecați în căutarea mântuirii, pe care au și aflat-o aici, în acest loc înfrumusețat de spiritualitatea acestui ascet renumit».

Așadar face referire la vestitul Munte minunat, care fusese cândva un important centru ascetic, la izvorul Kastalía, la râul Orontes, la Rosó, la Skópelos, la Caucaz, precum și la așezământul monastic al cuviosului Simeon, noul stâlpnic, așezământ situat pe vârful Muntelui minunat (479 metri).

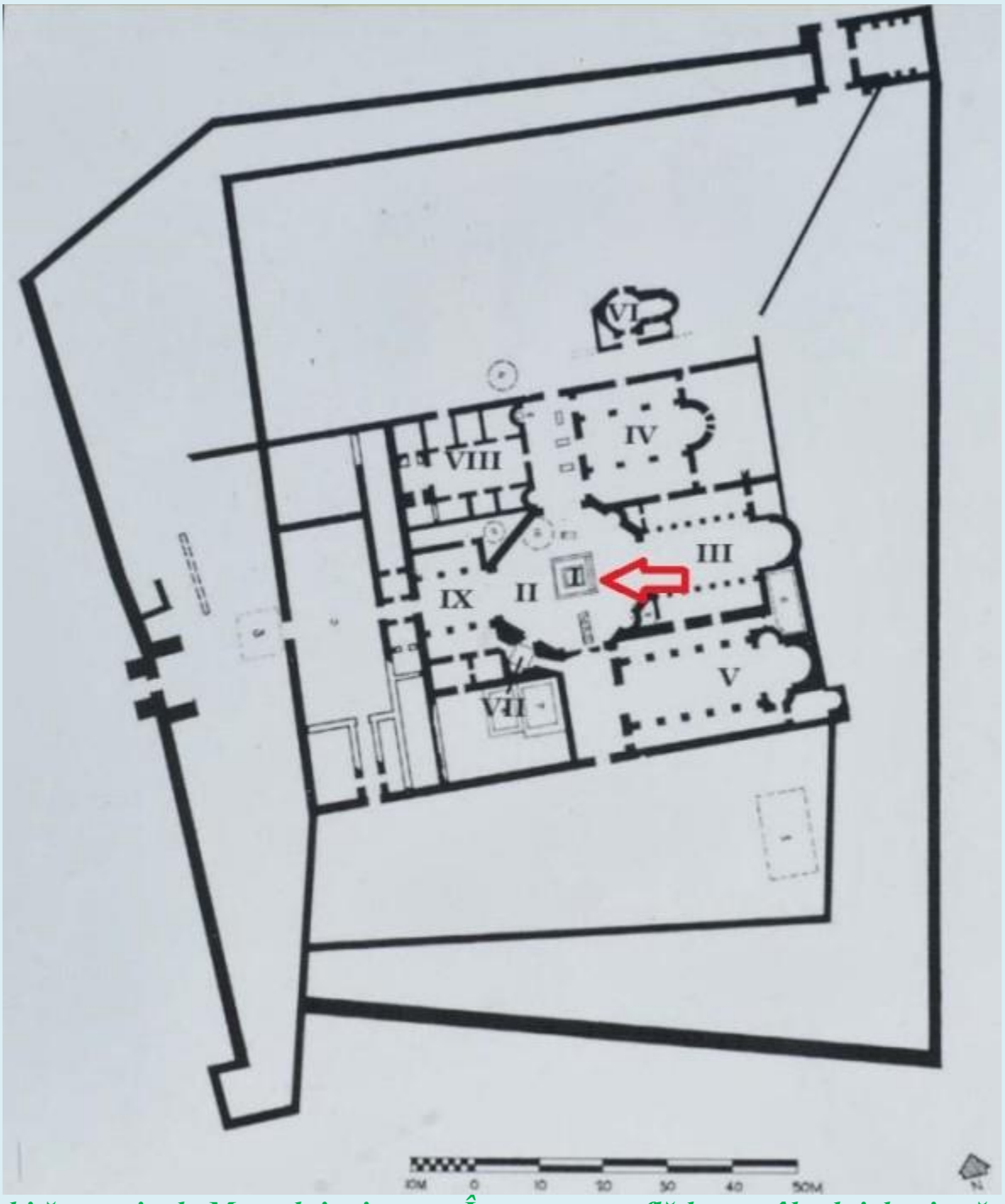

Schiță cu ruinele Muntelui minunat. În centru se află baza stâlpului de piatră pe care s-a nevoit cuviosul Simeon.

Viața cuviosului Simeon a fost scrisă de către Arcadie, ucenicul său, viitor episcop de Cipru, și Nikifóros Ouranós. A murit în anul 596, la vârsta de șaptezeci și cinci de ani. Capul său se păstrează la mănăstirea Neamț. Inscripția de pe coroana unde

se păstrează capul datează din timpul domniei lui Ștefan cel mare (1463) și este scrisă în slavonă.

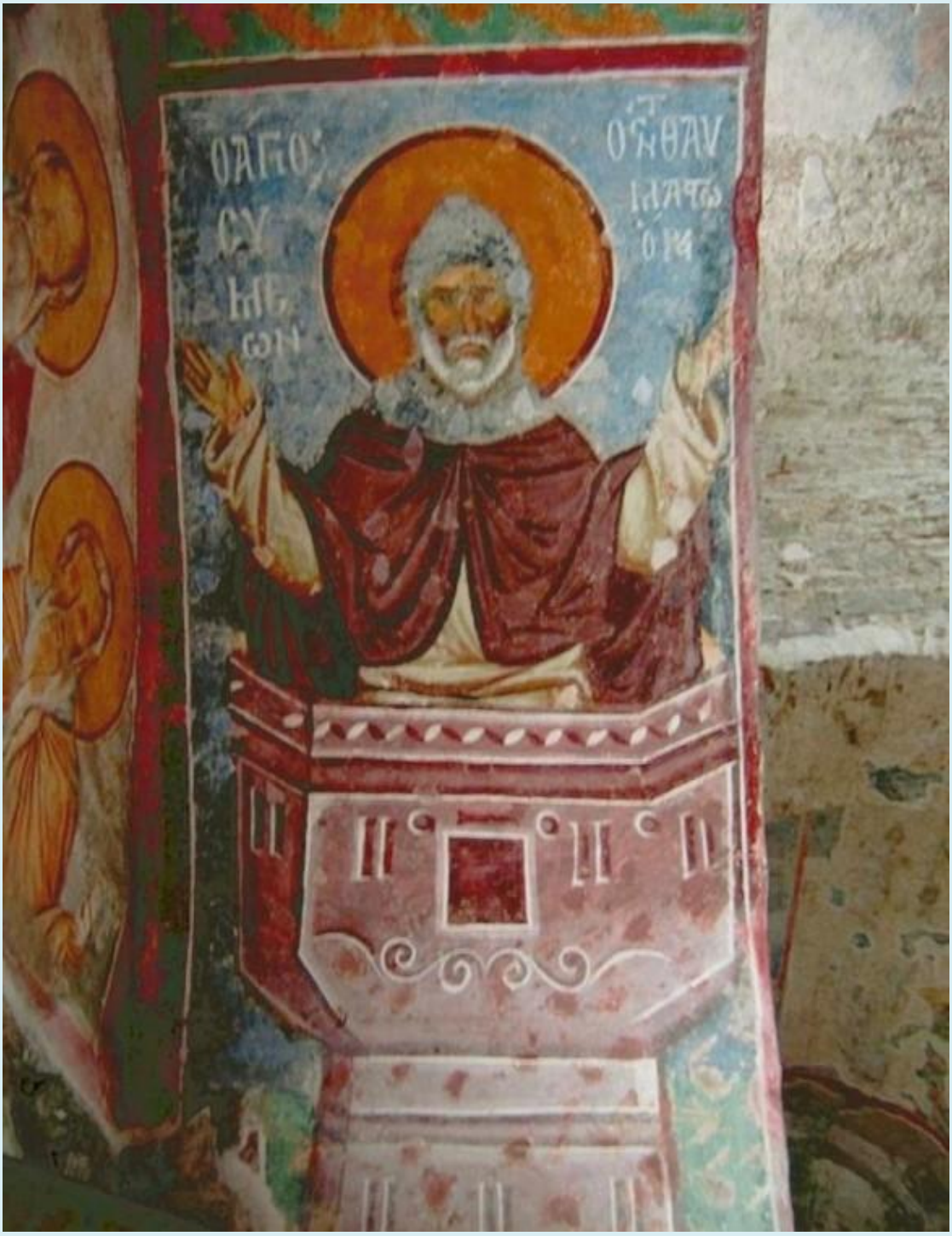

Cuviosul Simeon făcătorul de minuni. Pictură din biserica Sfânta Sofia din Trapezunda (Pont).

Capul cuviosului Simeon făcătorul de minuni sau noul stâlpnic. Se păstrează la mănăstirea Neamț. Coroana de aur în care este păstrat poartă inscripția voievodului Ștefan cel mare și sfânt.

Binecuvântare bizantină a cuviosului Simeon

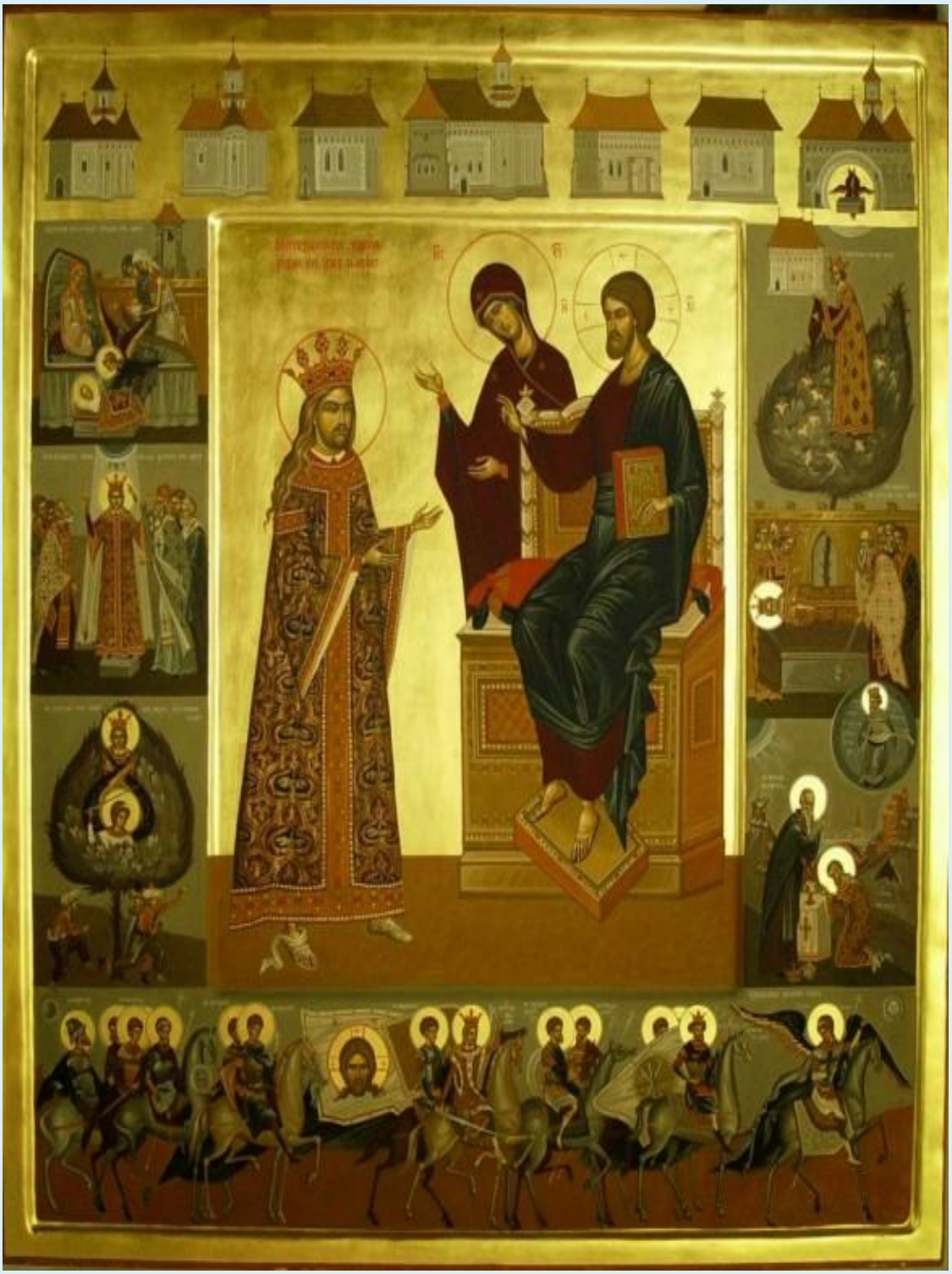

Icoană contemporană pictată de Elena Murariu, în care este zugrăvită viața lui Ștefan cel mare și sfânt

Sursa: **http://www.pemptousia.ro/2014/05/cuviosul-simeon-noul-stalpnic-24-mai/**

Învierea lui Conon prin rugăciunea Sfântului Simeon din Muntele minunat

Fragment din stâlpul Sfântului Simeon din Muntele minunat

Unul dintre fraţi, pe nume Conon, pe care sfântul îl iubea foarte *[În 13, 23.]* fiindcă era foarte râvnitor, a stat trist şi în luptă mare. Acesta, fiind răpit *[Fapte 22, 17; În 3, 21]*, îl vede pe drept zicând către el: „Ce mare este îndrăznirea înaintea lui Dumnezeu, a unui om care este astăzi ajutorul şi mântuirea lumii şi lumea nu l-a cunoscut pe el”*[În 1, 10.]*. Şi după ce a întrebat acela: „Cine este acela, Doamne?”. A zis că acesta este care vorbeşte cu el. Revenindu-şi întru sine, Conon i-a povestit sfântului vedenia cu frică şi cutremur.

Iar duhurile aducătoare de moarte care au venit asupra fraţilor, urlând cu glas mare, se tânguiau, zicând: „Pentru ce ne arzi pe noi, robule al lui Dumnezeu? Căci fără de voie am venit să lovim şi suntem loviţi de tine. A îngăduit Dumnezeu aceasta ca să te arăţi, ca de obicei, biruitor”.

Dar a zis Simeon: „Spre îndoită ruşine şi ardere vă vor fi acestea. Dacă socotiţi că aveţi oarecare bucurie, fiindcă s-a întristat sufletul meu până la moarte *[Mt. 26, 38; Mc. 14, 34.]*, nu vor lipsi pedepsirile voastre”.

După ce a spus aceasta, a auzit robul lui Dumnezeu că şi Conon, rănit fiind de plagă, a murit. Dar a poruncit să-l aducă şi să-l pună înaintea lui. Şi poruncind să se ia de pe el culionul de piele, a plâns peste el foarte şi plecând genunchii şi lipindu-şi fruntea de stâlp, s-a rugat, zicând: „O, Tată al îndurărilor şi Dumnezeule a toată mângâierea *[II Cor. 1, 3.]* , Cel ce din nefiinţă ai creat toate, Hristoase, Unule născut, Fiule şi Cuvântule al lui Dumnezeu, viaţa celor morţi, Cel ce Te-ai pogorât până la porţile iadului şi iarăşi Te-ai înălţat, suflă asupra celui ce zace Duhul Tău cel de viaţă făcător, ca să se întoarcă sufletul lui în cortul lui şi dă mărire numelui Tău. Căci Tu eşti binecuvântat întru toate minunile Tale, precum totdeauna aşa şi acum şi în vecii vecilor. Amin”.

Acestea rugându-se cu glas mare l-a chemat pe nume şi zice: „Avva Conon” şi nu a fost răspuns, nu a fost auzire. Şi iarăşi plecând genunchii, a continuat să facă aceeaşi rugăciune mai stăruitor şi după rugăciune, l-a chemat iarăşi pe nume şi nici atunci nu i-a dat nici un răspuns. Apoi şi a treia oară, plecând genunchii, s-a rugat şi a ridicat ochii lui, privind la cer *[În 11, 41.]* şi a zis cu strigăt şi cu lacrimi: „Maica Domnului nostru, mult milostivă, pururea Fecioară şi Născătoare de Dumnezeu Marie, cetăţeanul pustiei şi învăţătorul celor în pocăinţă, Înaintemergătorul lui Emmanuil, Sfinte Ioane, cel ce cu dreapta lui a atins pe Creatorul şi Stăpânul a toată făptura, cel ce m-a învrednicit de multă prietenie şi dragoste, heruvimi şi serafimi, tronuri, domnii, începătorii şi puteri *[Col. 1, 15-16.]*, cei douăzeci şi patru de bătrâni *[Apoc. 4, 4.]* ce săvârşesc jertfă necheltuită pentru sufletele drepţilor, Gavriil, Mihail şi sfinţii îngeri din toate oştirile

nenumăratelor cete şi toţi arhanghelii, cei care aduceţi pentru mine rugăciuni şi slujbe şi care aţi făgăduit să mă iubiţi din copilărie împreună cu toţi sfinţii apostoli, profeţi şi mucenici, şi cu sufletele drepţilor săvârşiţi, aţi încetat să vă rugaţi pentru mine, aţi uitat dragostea voastră faţă de mine? Unde este acum sfinţirea voastră? Unde este pomenirea mea în cetele voastre? Iată acesta zace sub ochii voştri între voi şi Domnul, dacă nu va trăi, în zadar m-am ostenit, de nu va învia, nu am bineplăcut Domnului, nici nu am aflat împărtăşire de comoara măririi în ceruri. Cel ce locuieşti întru cele înalte *[Evr. 8, 1; Îs. 33, 5; 57, 15.]* şi spre cele smerite priveşti, caută în ceasul acesta la smerenia mea, că sărac şi sărman sunt eu şi necazurile inimii mele s-au înmulţit, din nevoile mele scoate-mă *[Ps. 24, 16-19.]*, că eu sunt robul Tău *[Ps. 142, 12.]* Stăpâne". Acestea zicându-le, s-au înspăimântat foarte fraţii care erau de faţă. Şi era a vedea din cele spuse că cerul însuşi era întristat *[Mt. 16, 3.]*.

Iar fericita Marta auzind cele spuse de sfântul, era în luptă multă şi în ceasul acela a fost răpită în extaz şi s-a înspăimântat cu duhul *[Fc. 15, 12; Dan. 10, 7; 7, 15.]*. Căci a cunoscut harul dumnezeiesc coborându-se din cer la strigătul dreptului, încât să cutremure tot locul acela. După aceea, fiind în odihnă mare a sufletului şi a trupului din pricina puterii care umbrea şi revenindu-şi întru sine, mai înainte de a povesti vedenia a stat la rugăciune.

A zis Duhul Sfânt dreptului: „Iată Domnul, şi nimeni nu l-a cunoscut" *[Mt. 11, 27.]*. Şi a strigat cu glas mare şi a zis: „În necaz am chemat pe Domnul şi m-a auzit întru lărgime"*[Ps. 117, 5.]* „Doamne, ascultă rugăciunea mea, a robului Tău, şi strigarea mea la Tine să ajungă. Să nu întorci faţa Ta de la mine, în orice zi mă necăjesc, pleacă spre mine urechea Ta, în orice zi Te voi chema, degrabă auzi-mă!" *[Ps. 101, 1-3.]*. Fiule al lui Dumnezeu, Cel ce ai plecat cerurile *[II Rg. 22, 10; Ps. 17, 11; 143, 6.]* şi Te-ai pogorât din înălţimile şi din sfintele Tale lăcaşuri, Dumnezeu, Cel ce S-a răstignit pentru noi, vezi pe cel ce zace înaintea Ta, dacă faci voia celor ce se tem de Tine *[Ps. 144, 19.]* şi dacă m-ai scris şi pe mine în cartea Ta, precum ai înviat a patra zi pe Lazăr *[În 11, 11-43.]*, scoală şi pe adormitul robul Tău acesta".

Pe când dreptul strigă acestea, a auzit glas sufletul celui ce stătea în rugăciune care zicea: „Întuneric este întreaga lume, şi nu este astăzi lumină care străluceşte în tot pământul. S-a înmulţit fărădelegea *[Mt. 24, 12.]* în toate îndeletnicirile fiilor oamenilor, dar aici am găsit lumină".

Era ceasul al optulea al zilei şi în acest ceas, a văzut slujitorul lui Dumnezeu cerurile despicate şi o lumină nesfârşită strălucind deasupra tăriei, arzând şi

luminând, încât a ascuns soarele şi lumina zilei. Şi din colţul de răsărit, a auzit zgomot de roţi şi, aţintindu-şi ochii, iată, a văzut un car mare şi patru cai şi patru roţi şi se roteau de la partea stângă a stâlpului la dreapta prin spate şi, venind, au stat înaintea lui. Şi trei bărbaţi, care mânuiau carul, ca să-l conducă, a căror îmbrăcăminte era ca zăpada şi părul ca aurul, unul la dreapta în mijlocul celor doi cai şi al celor două roţi, iar celălalt la stânga în mijlocul a doi cai şi a două roţi. Iar celălalt era în spate. Iar cel de-a dreapta a spus să stea carul, oprindu-se înaintea dreptului, întorcându-l către răsărit. Iar caii erau albi ca laptele, frâiele şi căpestrele lor erau pline de lumină, şi carul strălucitor. Şi iată, din colţul din dreapta, de la răsărit, a venit o adiere tăcută şi iată, era precum chipul tăriei şi precum chipul safirului *[Iez. 10, 1.]* pe spatele şi pe mâinile celor patru bărbaţi care scuturau ca în faţa catapetesmei jertfelnicului şi zburau cu negrăită frică. Iar partea de deasupra lor era rotundă ridicată şi acoperind pe cel ce şedea *[Ex. 24, 17.]* Chipul slavei Domnului de la piept şi sus se vedea ca chipul unui om. Şi zeci de mii de zeci de mii nenumărate de îngeri stăteau înconjurându-L *[Apoc. 5, 11; 7, 11.]* pe Cel purtat şi trimiţând raze şi strălucind cu cea mai limpede lumină. Unii păreau aerieni, alţii ca focul, alţii ca soarele. Stăteau deasupra slujitorului lui Dumnezeu. Îi întrecea pe aceştia Mihail, stând cu îndrăznire. Căci numai el, în timp ce toţi ceilalţi plecau capul, mijlocea pe lângă glasul Domnului, pentru care s-a şi auzit un murmur: „Acesta este Mihail, cel ce iubeşte pe Sfântul lui Dumnezeu, Simeon”. De la stâlp şi până la bărbaţii aceia înfricoşători care purtau lucrul acela de safir şi până la Cel care avea ca un chip de om, puterile făceau suişuri ca la cer, cu cutremur. Dar urcau împreună cu ele în tot văzduhul mulţime de îngeri nenumăraţi, cu felurite chipuri, în lumină mare, cum nu putea făptura să poarte. Şi era lipit unul de altul, încât feţele lor păreau una. Iar glasul fără prihană al Domnului, ca un glas de om, între cei din înălţime, chema întoarcerea sufletului celui ce zăcea. Mihail zice către sfântul: „Cercetează puţin, Stăpânul tuturor” şi cei patru bărbaţi care purtau lucrul acela de safir, care erau heruvimii, după cum a fost încredinţat sfântul prin Duhul Sfânt *[Mc. 1, 10.]*.

Cu frică şi cutremur *[Îs. 19, 16; Filip. 2, 12.]* făceau semn puterilor celor purtate cu ele până la tărie, să facă mai multă linişte şi a doua oară glasul Domnului a însemnat aceeaşi întoarcere a sufletului aceluia. Iar Mihail zicea: „Încă puţin cercetează Stăpânul tuturor”. Iar Domnul a zis: „Haidem, de acum va învia”. Când era pe punctul de a Se ascunde şi de a nu se mai arăta, a zis să fie dată o oştire dintre puterile îngereşti slujitorului lui pentru a sta mai mult împotriva oricărui duh al răutăţii. Şi la cuvântul Lui a stat mulţime de oştire de o parte şi de alta a stâlpului sfântului, ascultând de cuvântul lui, ca de cuvântul Domnului.

Îndată robul lui Dumnezeu, mişcat de Duhul Sfânt, a strigat cu îndrăznire cu glas mare, zicând: „Conon, frate, scoală! Te cheamă pe tine prin mine, Cel ce l-a chemat pe Lazăr cel mort de patru zile". Şi prin puterea şi chemarea numelui Celui ce învia pe morţi, cuvântul dreptului *[Rom. 4, 17.]* a devenit lucrător *[Evr. 4, 12.]*

Şi îndată a deschis acela ochii şi privind, l-a văzut pe el pe stâlp şi a auzit un glas care îi amintea învăţăturile pe care adeseori le dădea lor despre nădejdea drepţilor şi despre strălucirea slăvită a sfinţilor *[Ps. 109, 3.]*, cu care, zice, vor străluci drepţii ca soarele *[Mt. 13, 43.]*

Şi ridicându-se Conon, împărtăşindu-se de hrană, s-a întărit, slăvind împreună cu ceilalţi fraţi pe Dumnezeu, Cel ce dă o asemenea putere sfinţilor Lui şi Cel ce face voia celor ce se tem de El *[Ps. 144, 19. Învierea lui Conon a fost considerată de contemporani ca una dintre minunile mari ale Sfântului Simeon, ceea ce explică importanţa pe care i-o acordă biograful. De aceea minunea este amintită pe multe eulogii (obiecte, făcute în general din lut binecuvântate de Sfântul, care purtau imaginea sfântului; tot eulogii erau şi alte obiecte provenind de la sfântul şi binecuvântate de el, precum ciucurii de la veşmântul sfântului, filacteriile, ramurile de palmier sau chiar firele de păr) sau medalioane, unde Conon şi Sfânta Marta apar la baza coloanei desemnaţi pe nume. Vezi L. Jalabert şi R. Mouterde, Inscriptions grecques et latines de la Syrie, t. III, 2, Paris, 1953, nr. 1220 şi 1221. Aceste medalioane aparţin probabil secolelor X-XI. A se vedea despre aceste medalioane şi P. Verdier, „A Medallion of Saint Symeon the Younger", The Bulletin of the Cleveland Museum of Art, 67, 1, 1980, pp. 17-26; G. Vikan, Byzantine Pilgrimage Art, Washington, Dumbarton Oaks, 1982.]*

Căci nu numai pe îngeri i-a supus Dumnezeu celor ce luptă astfel în sărăcie pentru numele Lui şi biruiesc lumea şi smintelile din ea *[În 16, 3.]* şi pe stăpânitorii întunericului veacului acestuia *[Ef. 6, 12.]*, ci întreaga împărăţie le-a făgăduit-o lor, zicând: „Fericiţi cei săraci cu duhul că acelora este Împărăţia Cerurilor"*[Mt. 5, 3.]*

Acestea toate s-au întâmplat fraţilor pentru împuţinarea lor şi dispreţul pe care l-au arătat faţă de poruncile dreptului, care îi întărea pe cei rămaşi să nu mai fie fără purtare de grijă, ci să asculte cu râvnă celor spuse lor de către el.

Sfântul și intelectualul: întâlnirea dintre Sfântul Simeon și istoricul Evagrie Scolasticul

Sfântul Simeon din Muntele Minunat a avut o legătură de suflet cu istoricul bisericesc Evagrie Scolasticul. Între cei doi a existat o prietenie sinceră și duhovnicească.

Sfântul Simeon l-a ajutat într-un moment de cumpănă foarte serios pe Evagrie, în acel moment ajutându-l să-și păstreze credința. Aceste fapte sunt relatate în Viața Sfântului Simeon, dar este amintit și de Evagrie însuși în a sa Istorie bisericească, cartea a VI-a, unde oferă o pagină memorabilă despre Sfântul Simeon. Între ei se pare că a existat o corespondență, după cum sugerează biograful sfântului, dar astăzi este pierdută. Capitolul de mai jos din Istoria lui Evagrie este foarte apropiat de datele pe care le oferă și Viața Sfântului Simeon, confirmând astfel autenticitatea acesteia.

Iată cele două relatări:

Viața Sfântului Simeon, cap. 233: “Un scolastic pe nume Evagrie, care provenea din cetatea Epifania, în cea de-a doua eparhie a Siriei, și care locuia în Antiohia,

având o fiică, a pierdut-o pe ea din pricina ciumei. Din ispită drăcească, Evagrie a avut cuget de hulă, fiindcă unui anume epifanian, care era învinuit de înșelarea păgânească, nu i-au murit copiii. Prin acest cuget se primejduia la suflet Evagrie. Iar sfântul rob al lui Dumnezeu, cunoscând prin Duhul Sfânt cugetele lui, îndată a trimis la el, scriindu-i lui întregul lui gând ascuns. Căci era omul iubit de sfântul.

Iar acela, cunoscând că nimic din cugetul lui tăinuit nu a rămas ascuns sfântului, urcând la el cu lacrimi, îl ruga să i se ierte păcatul lui prin rugăciunile robului lui Dumnezeu. Iar sfântul, rugându-se pentru el, L-a rugat pe Dumnezeu să-l ierte și, mulțumind lui Dumnezeu, a plecat în calea lui, bucurându-se".

Evagrie Scolasticul, Istoria bisericească, VI. 23: "Dar când Simeon, cel între cuvioși, s-a îmbolnăvit de moarte și după ce eu am făcut cunoscute cele despre el, a alergat Grigorie [1], ca să apuce să-și ia rămas bun de la el. Dar nu a reușit. Dar era Simeon între toți oamenii din vremea lui cel mai strălucit în virtute, care din fragedă pruncie s-a nevoit pe stâlp, încât și dinții și i-a schimbat, când era pe stâlp. Căci s-a urcat pe stâlp dintr-o atari pricină după cum urmează.

Căci fiind încă la o vârstă de tot fragedă, hoinărind și jucându-se ca un copil, a trecut culmile munților. Și întâmplându-se să întâlnească un leopard i-a pus brâul în jurul gâtului și a dus în frâu [fiara] care-și uitase firea și l-a adus sus în mănăstirea lui. Ceea ce văzând cel ce îl învăța pe el, care stătea și el însuși pe stâlp [2], se întreba ce să fie aceasta? Iar el [Simeon] zicea că este o pisică numită îndeobște și mâță. De aici dovedindu-se la ce mare virtute va ajunge, a urcat pe stâlp. Pe acest stâlp și pe altul de asemenea a petrecut șaizeci și opt de ani pe cel mai înalt vârf al muntelui, fiind învrednicit de tot harul pentru izgonirea demonilor, plecând urechea la orice boală și orice neputință și pe cele viitoare văzându-le ca prezente.

El și lui Grigorie i-a vestit mai dinainte că nu va vedea moartea lui, dar că ignoră cele de după el. Dar văzând el până și cugetele mele cu privire la pierderea copiilor, fiindcă eu mă întrebam pentru ce elinilor celor cu mulți copii nu li s-a întâmplat niciodată aceasta și deși nu le dădusem la iveală nimănui, mi-a scris să le lepăd pe acestea, ca unele care nu sunt plăcute lui Dumnezeu. Și femeia unuia dintre cei care îmi scriau mie, fiindcă laptele era oprit de la ea după ce născuse, și pruncul se primejduia să moară, punând [Simeon] mâna pe dreapta bărbatului ei, i-

[1] *E vorba despre patriarhul Grigorie al Antiohiei.*
[2] *Este vorba despre stâlpnicul Ioan, părintele duhovnicesc al Sfântului Simeon.*

a poruncit să o pună pe aceasta pe sânii femeii. Și după ce a făcut aceasta îndată a țâșnit laptele ca dintr-un izvor, încât a umplut și hainele femeii.
Și un copil, uitat fiind de călători departe noaptea târziu, un leu, urcându-l pe spate, l-a dus la mănăstire, și după ce Simeon a poruncit, ieșind cei ce slujeau au adus copilul păzit de leu.

Multe alte minuni vrednice de pomenire a făcut care au nevoie și de o limbă mai bună și de timp și de un tratat aparte, pentru a fi cântate de limbile oamenilor. Căci veneau la el aproape din tot pământul, nu numai al romeilor, ci și al barbarilor și dobândeau cele ce cereau. Acestuia drept hrană și băutură îi erau unele ramuri din tufișurile care creșteau în munte.”

Pruncii sfinţeniei: Sfânta cuvioasa Parascheva şi Sfântul Simeon din Muntele minunat/ Cui alegem să plăcem ?

Doxologia: Pr. Constantin Sturzu: Pruncii Simeon şi Parascheva. Cu maica lor

În sinaxare sunt multe categorii de sfinţi. Sunt unii care s-au botezat la o vârstă adultă, alţii care, deşi botezaţi din fragedă pruncie, după o viaţă plină de păcate, s-au pocăit şi au dobândit în partea a doua a vieţii cununa sfinţeniei. O categorie aparte de sfinţi o reprezintă cei care încă de la naştere s-au arătat a fi plini de Duhul Sfânt. Pentru unii (mai ales pentru cei şovăielnici în credinţă) pare un lucru greu de crezut că ar putea să existe copii cu viaţă sfântă încă de la concepere. Că un bebeluş poate alege să primească a fi alăptat doar din sânul drept al maicii sale. Sau să fie atât de postitor încât să nu primească a fi alăptat nici măcar din acest sân dacă mama a mâncat carne sau a băut vin. Şi totuşi, aşa a fost în cazul Sfântului

Simeon (trăitor în Antiohia veacului VI), ale cărui moaşte se află în zilele acestea la Iaşi, alături de cele ale Sfintei Cuvioase Parascheva. E un lucru greu de acceptat pentru mentalitatea omului de astăzi faptul că un copilaş ar putea să aibă un asemenea comportament. Asta pentru că există concepţia că, până nu începe să vorbească şi să aibă o comunicare raţională, un copil e un soi de "animăluţ de casă", complet neputincios. Mai exact, nu este tratat ca o persoană. (Ca o paranteză: deloc întâmplător, trăim în epoca în care doi specialişti în bioetică medicală au îndrăznit să facă o propunere şocantă, într-o revistă medicală prestigioasă, aceea de a se permite eutanasierea copiilor bolnavi în primele luni de după naştere, argumentând că aceştia n-ar fi încă persoane, după cum – în concepţia lor – nici fetusul nu este!).

Aşadar, cum este posibil ca un bebeluş de doar câteva zile sau luni să poată face astfel de alegeri? De ce nu au toţii copiii născuţi comportamente de genul acesta, ci doar unii? Pentru a răspunde la aceste întrebări, este nevoie să înţelegem un lucru esenţial: există o legătură extrem de strânsă între părinţi şi copii, cu mult peste ceea ce putem noi sesiza, chiar şi cu mijloace ştiinţifice. Fiecare copil vine pe lume cu o moştenire anume. Putem spune despre un copil că moşteneşte ochii mamei sau nasul tatălui, un talent anume sau o predispoziţie către un tip de activitate, dar şi că tot ceea ce părinţii au trăit şi le marchează existenţa în momentul conceperii unui copil sau mai ales, în perioada următoare, se "imprimă" într-un mod tainic în fiinţa noului om. E, ca să folosesc o imagine mai adecvată epocii informaticii, ca şi cum ai dărui un computer cuiva cu o serie de softuri instalate şi cu altele care sunt doar depozitate pe hard, sub formă de kit sau de arhivă. Persoana care primeşte computerul respectiv, la început utilizează softurile deja funcţionale şi se limitează la ele. În timp, el poate opta, în anumite condiţii, să instaleze şi alte softuri dintre cele stocate. Tot aşa de bine însă "operatorul" nostru poate decide să şteargă tot de pe hard, să-l formateze, apoi să aleagă alte programe pe care să şi le instaleze, chiar cu totul diferite de cele primite odată cu acel computer.

Sigur că analogia de mai sus nu poate acoperi cu totul realitatea acestor moşteniri pe care copilul le are de la părinţii săi. Dar ne poate ajuta să înţelegem, pe cât ne este cu putinţă, cum funcţionează acest mecanism. Am să vă dau două exemple, unul despre ceea ce se poate transmite unui copil înainte de naştere, altul despre ce-i putem induce după ce s-a născut deja. A făcut vâlvă, la un moment dat, un caz în Franţa în care s-au constatat modificări ale ADN-ului la o tânără a cărei bunică fusese violată. Modificările puteau fi urmărite ca fiind transmise mai întâi la mamă (fiica femeii violate), apoi la tânăra de care vorbim. Un alt caz, de data aceasta din România, îl reprezintă o adolescentă care mărturisea că avea vise cu imagini ale unui act sexual explicit, deşi nu văzuse niciodată astfel de secvenţe, nici nu avusese

astfel de experienţe şi nici măcar nu vorbise cu cineva despre asta. A ajuns să descopere că, atunci când avea doar câteva luni, părinţii săi obişnuiau să aibă relaţii intime în aceeaşi cameră cu ea, considerând că, deşi putea să-i vadă, copilul nu putea pricepe ce se întâmplă în jurul ei. Din perspectivă duhovnicească, ştim că, în astfel de situaţii, prin pocăinţă, prin spovedanie, prin împărtăşire, prin tot ceea ce ne aduce har dumnezeiesc curăţitor, astfel de "informaţii" nu se mai transmit copiilor.

"Am tată şi nu am tată; am mamă şi nu am mamă"

Dar genul acesta de "comunicare" de la părinţi/bunici/înaintaşi la copii funcţionează şi în cazurile pozitive. Adică viaţa curată, de sfinţenie a unui cuplu, îşi pune amprenta asupra rodului iubirii lor. Aşa se explică de ce s-au putut naşte persoane ca Maica Domnului sau Sfântul Ioan Botezătorul, ei fiind rod al rugăciunilor părinţilor, dar şi o încununare a unui lung şir de generaţii din neamul lor care s-au străduit să trăiască o viaţă cât mai curată, în comuniune cu Dumnezeu.

Sfântul Simeon, de care aminteam la început, a avut o astfel de binecuvântată moştenire. Mama sa, Marta, nu ar fi dorit să se căsătorească, ci să rămână în starea de feciorie (şi trupească). A fost însă îndemnată de Sfântul Ioan Botezătorul să se căsătorească cu bărbatul rânduit, cu Ioan, fiind una dintre rarele situaţii când o tânără este încurajată să accepte căsătoria (literatura aghiografică este plină de situaţii în care tineri sau tinere au fugit de căsătorie spre a se putea dedica exclusiv relaţiei cu Dumnezeu, voia divină întărind această opţiune a lor). Motivul pentru care aceşti doi oameni cu viaţă curată, chiar de sfinţenie, s-au căsătorit, a fost în primul rând pentru ca, din trupurile lor curăţite de harul dumnezeiesc, să se poată naşte un copil cu totul excepţional. Simeon nu doar că a postit încă de la naştere, dar a ţinut acest lucru toată viaţa, cu o asceză peste fire, intrând în mănăstire la vârsta de doar şase ani! Practic, încă de la venirea sa pe lume, el nu a luat-o "de la zero" (cum, de altfel, nici un copil nu o ia), ci a continuat lucrarea părinţilor săi, dedicându-se unei vieţi de continuă apropiere de Dumnezeu.

Şi Sfânta Parascheva a beneficiat de o moştenire binecuvântată, părinţii săi fiind oameni deosebit de evlavioşi. Deloc întâmplător şi Eftimie, un frate al Sfintei, s-a dedicat întrutotul vieţii duhovniceşti, călugărindu-se şi fiind, la un moment dat, hirotonit ierarh al Bisericii. De altfel, de mică, Sfânta Parascheva a dat dovadă de o milostenie pe care rar o găseşti chiar la oameni maturi, cu viaţă îmbunătăţită. Faptul că, după moartea părinţilor săi, a împărţit partea ei de avere la săraci şi a ales o viaţă aspră, de rugăciune şi asceză, nu ne miră deloc la o tânără care, încă din copilărie, a căutat să nu se lipească de nimic din cele pământeşti.

Deşi au beneficiat, cum spuneam, de binecuvintate moşteniri de la părinţii lor şi copiii Simeon şi Parascheva, ca persoane, au avut dreptul de a alege cum să lucreze cu această duhovnicească avere. Aşa cum tinerii moştenesc azi anumite averi materiale de la părinţi, unii străduindu-se a le spori, alţii cheltuind foarte repede cele dobândite, tot aşa şi în celelalte aspecte ale vieţii noastre, putem alege ce să facem cu moştenirile noastre. Aşa cum nu e obligatoriu să repetăm experienţele negative ale înaintaşilor, tot aşa nu este obligatoriu să urmăm o viaţă pilduitoare, nu suntem "condamnaţi" la sfinţenie. Se pot vedea şi azi situaţii în care, deşi născuţi şi crescuţi într-o atmosferă duhovnicească, unii copii aleg, mai târziu, o viaţă de păcat.

Pruncii Simeon şi Parascheva au ales o viaţă de sfinţenie, întrecând cu mult pe părinţii lor, iar această alegere nu şi-au schimbat-o pe parcursul întregii lor vieţi. Au ales să fie şi fii ai Părintelui ceresc şi ai Bisericii, după cuvântul care ne spune că: "Nimeni nu-L poate avea pe Dumnezeu drept Tată, dacă nu are Biserica drept Mamă"(Sfântul Ciprian). Sfântul Simeon a avut un acelaşi gând, dar dintr-o altă perspectivă. Când a fost botezat, a rostit aceste cuvinte (la vârsta de numai doi ani): "Am tată şi nu am tată; am mamă şi nu am mamă". Cu alte cuvinte, învăţăm de aici că avem părinţi (mamă şi tată – fie şi doar biologici), dar putem avea mai mult decât atât: Tată pe Dumnezeu Însuşi, Mamă pe Biserica Sa (cristelniţa sau baptisteriul în care suntem botezaţi este uter matern pentru cei ce "se nasc din nou, din apă şi din Duh"). Fără a renunţa la părinţii după trup (adică la identitatea noastră umană), suntem înfiaţi şi devenim fii ai lui Dumnezeu. Iar icoana Bisericii, chipul ei, este Maica Domnului. De aceea o şi numim Maică a noastră, a creştinilor, a celor ce devenim fraţi întru Hristos, Fiul său.

Pelerinii răbdători se pot închina, în aceste momente, la Iaşi, sfintelor moaşte ale celor doi copii bineplăcuţi Domnului – Simeon şi Parascheva - dar şi icoanei Prodromiţa, cea care ne înfăţişează cel mai fidel chipul Maicii Domnului. E, în fapt, întâlnirea cu o familie a sfinţeniei, un îndemn către noi toţi de a întări şi proteja această entitate, atât de atacată astăzi. Căci doar în familia numită şi "biserica de acasă" putem să creştem prunci care să devină, dacă aleg să creadă, Simeoni şi Paraschive.

***

Vezi-L, omule, pe Hristos smerit cu inima!

Vezi-L, omule, pe Hristos smerit cu inima. Învaţă cuvântul apostolesc care zice: "Şi tot gândul îl robim, spre ascultarea lui Hristos şi gata suntem să pedepsim toată

neascultarea atunci când supunerea voastră va fi deplină". (II Corinteni 10, 5-6). Căci aceasta Fiul lui Dumnezeu învaţă, zicând: "Şi cel ce vrea să fie mai mare între voi, să fie mai mic decât toţi, după cum şi Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci ca să slujească El şi ca să-Şi dea sufletul Lui răscumpărare pentru mulţi." (Cf. Mt. 20, 27).

Dar tu care nu împlineşti aceasta şi care încă nu ai răsplata chemării de sus, te înalţi cu inima şi te lauzi cu cele pe care nu le-ai primit. Dar chiar şi dacă le-ai primit, pentru ce vrei să placi oamenilor, vorbind multe lucruri de prisos; postesc şi hrănesc pe săraci şi mă depărtez de femei şi am lepădat toate ale lumii. Şi te îndulceşti cu căderea slavei deşarte şi nu îţi aminteşti mai degrabă de Apostolul, care zice: "Dacă aş plăcea oamenilor, n-aş fi rob al lui Hristos" (Gal. 1, 10). Cui alegi să placi? Oamenilor care azi sunt şi mâine nu mai sunt, pentru slava cea vremelnică sau lui Dumnezeu care rămâne pururea? Care, văzând cele ascunse ale inimii, dăruieşte la vedere, cu îmbelşugare, bunătăţile slavei celei adevărate, celor care sunt bineplăcuţi Lui în Hristos şi împlinesc învăţătura evanghelică, cea care zice: "Să nu ştie stânga ta ce face dreapta ta" (Mt. 6, 3). Pentru aceea şi milosteniile, să ne oprim a le face înaintea oamenilor, ca să nu fim văzuţi de ei şi să ne pierdem plata. Căci cele ce facem în ascuns, nu sunt neştiute de Tatăl cel negrăit, căci El ne va răsplăti cele bune, după vrednicie, la vedere.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele Minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, 2013, pp. 127-128)

Arh. Mihail Daniliuc - Și sfinții își fac vizite

Odinioară monahii și credincioșii nemțeni s-au bucurat de comuniunea sfinților și de binecuvântarea lor prin aducerea cuvioasei Parascheva la Mănăstirea Neamț, care adăpostește din bătrâne veleaturi capul Sfântului Simeon din Muntele minunat, dăruit chinoviei de bine credinciosul voievod Ștefan. În aceste zile mii de credincioși venerează moaștele celor doi sfinți în cetatea Iașilor primind ajutorul și binecuvântarea lor. Asta ne facem să rostim: când sfinții își fac vizite, ei își unesc puterile ca să-L înduplece pe Hristos să reverse peste poporul Său belșug de milă, pace și har.

***

Se întâmpla acum peste o jumătate de veac. În vara anului 1947, Moldova trecea prin grele încercări. Urmele războiului încă se zăreau pretutindeni. Soldați purtând în trupurile lor drama conflagrației mondiale, evacuări, familii despărţite, mame tânguindu-şi feciorii pieriţi în lupte, soţii rămase văduve cu pruncuţii în braţe, căutând cu disperare ajutor; copii orfani jelindu-şi soarta crudă. Plugurile, ieşind la

arat, scoteau din măruntaiele pământului gloanțe ori bombe care continuau să curme vieți nevinovate.

Pe lângă toate acestea, Moldova, ca numeroase alte regiuni din țară, a trecut printr-o nouă grea încercare, parcă adeverind vechea zicală că o nenorocire nu vine niciodată singură. Foametea din anii 1946-47, provocată de o secetă cumplită, și-a arătat fața hidoasă în întreaga Moldovă. Primăvara, apoi vara lui 1946 au fost extrem de secetoase, încât până în august culturile s-au compromis total. Dacă oamenii trăiau consumând din micile rezerve scăpate ca prin minune în urma frontului, animalele nu aveau șanse de supraviețuire, mare parte din ele fiind sacrificate sau murind de foame. Mulți oameni se hrăneau cu buruieni fierte, mulţumindu-se doar cu atât, dar sperând să obțină măcar nutrețul de care aveau atâta nevoie dobitoacele. Singura speranță a rămas recolta anului 1947, perspectivă destul de îndepărtată. În iarnă, țăranii au mâncat totul, până și sămânța necesară noii recolte. Primăvara începea sub auspiciile aceleiaşi secete ucigătoare. Poporul, înfometat, dar fără a-și pierde credința, și-a pus nădejdea în mila Cerului.

Preoții, călugării, maicile, alături de mii de credincioși, au rugat stăruitor conducerea Mitropoliei Moldovei pentru a organiza un pelerinaj cu moaștele Sfintei Parascheva.

Înțeleptul mitropolit de la Iași, Irineu Mihălcescu, a împlinit dorința păstoriților săi, rânduind pe ecleziarhul catedralei mitropolitane de atunci, arhimandritul Teoctist Arăpașu, să se ocupe de procesiune. Sunt convins că mult Milostiva Parascheva l-a iubit pe evlaviosul Teoctist, ocrotindu-l, așa încât, după 30 de ani, diriguitorul pelerinajului a urcat pe tronul marilor mitropoliți ai Moldovei, iar la scurt timp a devenit cel de-al cincilea patriarh al României.

Pelerinajul s-a derulat în două etape: întâi în județul Iași (sfârșitul lunii mai - 10 iunie), apoi în județele Vaslui, Bacău, Neamț și Suceava - până la sfârșitul lunii august. La procesiune au luat parte mulți clerici de la Centrul Eparhial din Iași și de la parohii, numeroși preoți de mănăstiri, în fruntea lor aflându-se arhimandritul Teoctist.

Ajungând la Târgu-Neamț, alaiul de preoți și credincioși, purtând racla cu neprețuitul odor al Moldovei, a străbătut satul Vânători-Neamț, îndreptându-se spre lavra cea încremenită între veacuri, Mănăstirea Neamț. Era într-o zi toridă de iulie, miercuri. Seceta vestejise totul. Parcă nici codrii multiseculari ce străjuiesc mănăstirea mănăstirilor nu mai erau așa verzi ca odinioară.

Racla cu sfintele moaște a fost depusă în biserica ștefaniană, iar soborul mănăstirii, alături de mulțimea credincioșilor ajunși în lavră, s-au nevoit spre rugăciune în priveghere de toată noaptea. Dimineață, joi, 17 iulie, după săvârșirea Sfintei Liturghii, procesiunea a continuat prin satele Leghin și Pipirig. Am avut bucuria să-l cunosc pe unul din martorii acelui moment cu totul de excepție. Părintele Victorin, pe atunci ierodiacon și trapezar la mănăstire, îmi mărturisea că mila Cerului nu a întârziat să se arate peste plaiurile nemțene, slobozind ploi aducătoare de binecuvântare.

La Neamț, Sfânta Parascheva s-a bucurat de comuniunea atâtor sfinți ale căror moaște au fost dăruite vestitei chinovii moldave de domnitori, vlădici ori boieri evlavioși. Printre ele, capul Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, care a viețuit în secolul al VI-lea după Hristos, mutându-se la cerești locașuri la anul 594.

Tradiția nemțeană spune că sfintele moaște ale cuviosului stâlpnic au fost împodobite cu o frumoasă coroană de către Sfântul voievod Ștefan cel mare, în anul 1463, el dăruindu-le ctitoriei sale cu prilejul sfințirii bisericii din anul 1497.

Iată că după 66 de ani, prin pronia divină, Sfântul Simeon întoarce vizita Sfintei Parascheva. Odinioară tot ținutul Neamțului s-a bucurat de comuniunea sfinților, de binecuvântarea lor, prin aducerea cuvioasei Parascheva. La fel acum, când mii de credincioși venerează moaștele celor doi sfinți, ei primesc harul, mila și ocrotirea lor, împreună cu pacea dăruită de Hristos. Asta ne face să rostim cu bucurie: sfinţii nu aparţin unui singur loc, ci întregii Biserici a lui Hristos, deoarece prin credinţa şi dragostea lor, prin mărturisire sfântă, ei au devenit plăcuţi lui Dumnezeu şi de aceea îi adună pe credincioşi întru aceeaşi credinţă. Iar atunci când sfinții „își fac vizite”, ei își unesc puterile ca să-L înduplece pe Hristos, bucuria vieții noastre, să reverse peste poporul Său belșug de har, pace și binecuvântare.

Pr. Ioniță Apostolache - Cuviosul Simeon şi înălţarea duhovnicească prin minunate nevoinţe

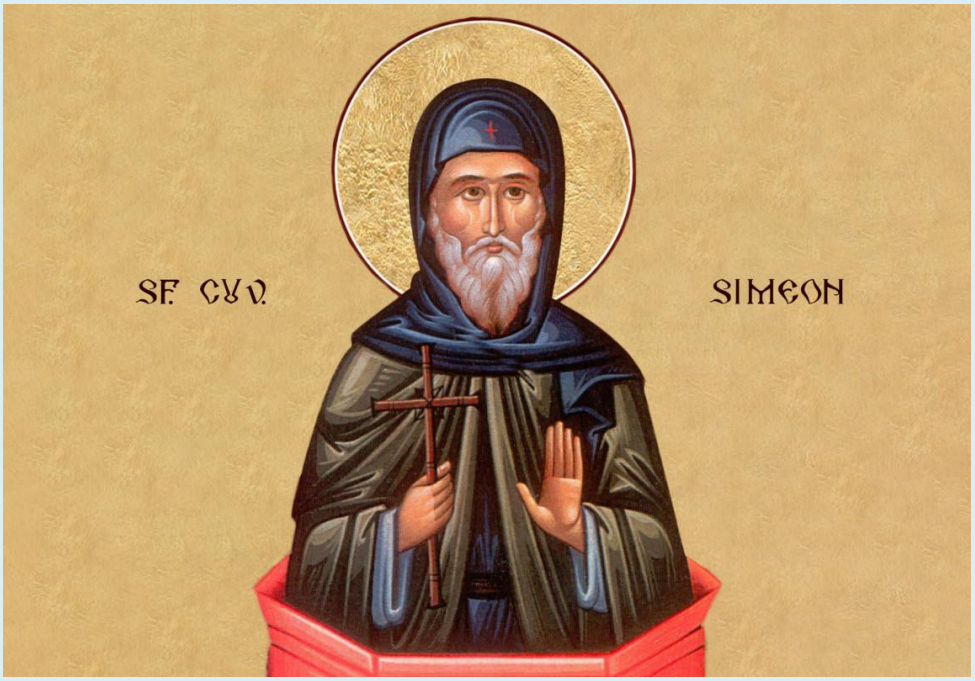

24 mai, 2021

Taina unirii cu Dumnezeu în rugăciune a îmbrăcat în decursul vremii felurite veşminte ale nevoinţei. Între nevoitorii stâlpnici din primele veacuri creştine se numără şi Sfântul cuvios Simeon cel din Muntele minunat, originar din părţile Siriei.

Viaţa Sfântului cuvios Simeon, nevoitorul stâlpnic din Muntele minunat, are o particularitate. Paginile sinaxarelor îl arată ca pe unul pe care Dumnezeu l-a rânduit spre sfinţenie încă din pântecele maicii sale.

Tatăl său, creştin botezat cu numele de Ioan, s-a căsătorit cu o fecioară bine credincioasă. Aceasta purta numele de Marta şi se hotărâse în inima ei să se călugărească. Familia însă a rânduit-o spre căsătoria cu Ioan, iar ea a acceptat nedorind să nesocotească porunca sfântă: „Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta”. S-a rugat mai întâi în Biserica Sfântului Ioan Botezătorul din Edesa şi a primit făgăduinţa sfântă că va naşte un prunc binecuvântat cu darul nevoinţei şi al rugăciunii.

Despre el, Sfântul Ioan Botezătorul i-a vorbit Martei în vedenie şi i-a spus că se va numi Simeon şi de carne sau vin sau altceva gătit prin meşteşug omenesc nu se va împărtăşi. „Pâine, miere şi sare îi vei da lui drept hrană. Trebuie cu toată frica să

fie păzit ca un vas sfânt, comoară de preţ. Căci acesta va fi slujitor Domnului Dumnezeului nostru”. Toate cele vestite de Botezător s-au împlinit în chip minunat şi tânăra mamă a păstrat în taină toate aceste sfinte bucurii duhovniceşti.

Hărăzit spre sfinţenie

A intrat de mic într-una din mănăstirile aflate în apropierea Antiohiei, petrecând zile şi nopţi la rând în post, rugăciune şi nevoinţă duhovnicească alături de părinţi.

Plin de harul Sfântului Duh, el mărturisea: „Pe nimeni nu spurcă mâncarea, dar mișcă gânduri spurcate, tulbură și îngroașă și face materialnică mintea cea mai subțire. Căci este scris că cei din ceasul întâi și cei din ceasul al unsprezecelea s-au învoit să se nevoiască în via Domnului și să se ostenească și să poarte greutatea și arșița zilei, luându-și plata. Căci suntem împreună-lucrătorii lui Dumnezeu, câmpul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu, spunând cuvintele înțelepciunii Lui, și petrecând în dumnezeiești cântări și nu suntem răpiți de beția somnului demonilor, nici nu suntem moleșiți de odihna trupului. Căci scris este: «Gura mea am deschis și am tras duh, că poruncile Tale am dorit» (Ps. 118, 134). Pentru dragostea Domnului nu te osândi pentru smerenia mea, căci eu am nevoie de asemenea înfrânare a trupului”.

Plin de harismele duhovniceşti şi având darul minunatelor vindecări, Sfântul Simeon a tămăduit prin rugăciunile sale mulţime de bolnavi care veneau adesea la mănăstire să-l cerceteze. Pe alţii, săraci fiind, îi îmbrăca în hainele sale, el rămânând de multe ori gol, însă „acoperit de harul dumnezeiesc”.

Dintre toate nevoinţele, sfântul iubea cel mai mult neîncetata rugăciune. Aşa se face că, pe când era numai un adolescent, a stat în picioare vreme de un an întreg, rugându-se. Din această pricină a făcut cangrenă la picior, pentru care stareţul, îngrijorat, a adus medic să-l cerceteze.

„Genunchii erau mâncaţi pentru faptul că era prunc şi foarte gingaş la trup” - spune Sinaxarul, „iar Domnul slavei, cercetându-l, l-a tămăduit pe robul său de rana picioarelor lui, şi ridicându-se copilul a stat drept. Căci s-a gândit ca pentru mulţumire să stea o vreme în genunchi, ceea ce a şi împlinit” (Vieţile Sfinţilor, luna Mai).

„Duhul a coborât în inima lui“

Dorind şi mai mult după nevoinţă, Sfântul Simeon s-a rugat atât de puternic că, dintr-o dată, „a coborât Duhul Sfânt ca o flacără peste inima lui precum s-a rugat şi l-a umplut pe el de înţelepciune şi pricepere. Şi a fost înv rednicit de asemenea har, încât nimeni nu-i putea sta împotrivă, potrivit cu ceea ce s-a scris, din pricina înţelepciunii şi a duhului cu care vorbea”.

Recunoscând într-însul puterea şi harul lui Dumnezeu, monahii au ridicat pentru Sfântul Simeon un stâlp înalt de patruzeci de metri. Înainte de a urca pe stâlp, au venit la dânsul după binecuvântare episcopi, preoţi, diaconi şi mulţime de popor din întreaga Sirie.

De acolo, de sus, arzând ca o torţă duhovnicească, sfântul se ruga neîncetat pentru întreaga lume, dădea povaţă celor descumpăniţi şi mărturisea adevărul Bisericii împotriva ereticilor. Prin rugăciunile sale, a alungat din acele ţinuturi armatele perşilor, venite să profaneze mănăstirea.

Nevoinţele din Muntele minunat

După o vreme, dorind foarte mult după monahicească singurătate, Sfântul Simeon a primit de la Dumnezeu descoperire să se coboare de pe stâlp şi să meargă la nevoinţă în Muntele cel minunat. Acolo s-a nevoit, după porunca Domnului, „pe o stâncă, în adăpostul lui acoperit cu piele. Avea 20 de ani. Mulţime multă a urcat în mănăstirea de mai înainte şi neaflându-l pe el, auzind că este în munte, au urcat acolo la el, ducând bolnavii lor stăpâniţi de felurite pătimiri, strigând cu plângere mare. Şi văzând mulţimea s-a întristat, fiindcă şi acolo urcând nu l-au lăsat să se însingureze. Dar văzând zdrobirea lor şi jalea lor, s-a milostivit de ei şi, punându-şi mâinile pe fiecare din ei, i-a liberat sănătoşi, slăvind pe Dumnezeu”.

Primirea sa la cele de Sus a lăsat moştenire Bisericii siriene o bibliografie hagiografică importantă, în care autorii s-au întrecut să dăruiască cel mai frumos portret al feţelor sale. „Viaţa lui Simeon” a fost aşadar, scrisă la scurt timp după moartea sa, în anul 459, la mănăstirea din apropierea stâlpului primelor sale nevoinţe.

„Laolaltă cu scurtele mărturii pe care le oferă Teodoret în Istoria sa Bisericească, lucrarea este cea mai importantă sursă pentru viaţa acestui sfânt stâlpnic. Viaţa siriacă a supravieţuit cel puţin în două forme distincte” (Sebastian Brock, Părinţii şi scriitorii sirieni de ieri şi de azi, Craiova, 2017, p. 58).

Pronia dumnezeiască a adus binecuvântarea Sfântului Simeon şi pe pământul ţării noastre. Astfel, la anul 1463, binecredinciosul voievod moldav, Sfântul Ştefan cel

mare, a adus capul sfântului la Mănăstirea Neamţ, împodobindu-l „cu o frumoasă coroană, astăzi păstrată în mănăstire, într-un loc deosebit de cinstitul cap, după schimbarea raclei”. Pe această cunună, domnul Moldovei a lăsat următoarea însemnare: „Moaşte de la Sfântul Simeon cel de la Muntele cel minunat. S-au ferecat de Ioan Ștefan voievod la leatul 6971”.

Gestul istoric al marelui voievod de a încununa capul Sfântului Simeon îşi găseşte explicaţia în tradiţia vieţii sale, unde există confirmarea mistică a încununării sfântului cuvios de către arhangheli: „Așa cum se cuvine sfinților care Îl iubesc pe Dumnezeu și sunt iubiți de El, dumnezeiescul har al lui Dumnezeu l-a iubit pe sfânt mai presus de fire și până în sfârșit l-a cercat precum pe Avraam patriarhul (Evr. 11, 17). Și vede cetele sfinților stând de față și pe Domnul împreună cu dânșii și era prezent și un cal alb și o cunună a slavei în mâinile arhanghelilor ca să-l încununeze și să-l facă rege pe slujitorul Lui. A zis către ei: Cuvântul Domnului este întru mine și haina de păr nu se va lua de la mine că este slava lui Hristos.

Au zis atunci îngerii: Îmbracă-L pe Hristos în această haină ca o purpură și încinge-te cu Duhul Sfânt, veşmântul vederii.

A continuat să zică slujitorul lui Hristos: Doamne, dacă porunceşti să împărățesc împreună cu sfinții, nu-mi va mai fi mie să mă înfrupt din mâncărurile vieții acesteia, cu harul bunătății Tale.

Și a zis Domnul: Și întru aceasta te-am mărit ca să se facă voia ta și așa îți va fi ție, că te-am sfințit întru nădejdea bunătăților fără sfârșit și împărățește spre viață veșnică și fie ție săgeți ascuțite, ca să dobori zecile de mii ale diavolilor.

Și l-au îmbrăcat pe el îngeri pe deasupra veşmintelor lui ascetice cu slava și mare cuviința sfințeniei, punându-i pe cap diademă de piatră prețioasă duhovnicească în duhul vieții, având deasupra crucea și o stea care strălucea ca fulgerul. Și l-au așezat pe el pe acel cal arătat mai înainte, slăvindu-l cu bucurie mare și zicând toți într-un glas: Hristos este lăudat în ceruri și pe pământ și robul Lui Simeon, împărățind împreună cu sfinții, biruiește. Și a văzut sfântul pe diavol uimit și pe toate duhurile rele spăimântându-se” (Viața Sfântului Simeon stâlpnicul din Muntele minunat. Viața fericitei Marta, mama Sfântului Simeon stâlpnicul din Muntele minunat, Ed. Doxologia, Iași, 2013).

Teodor Danalache - Sfântul Simeon din Muntele minunat

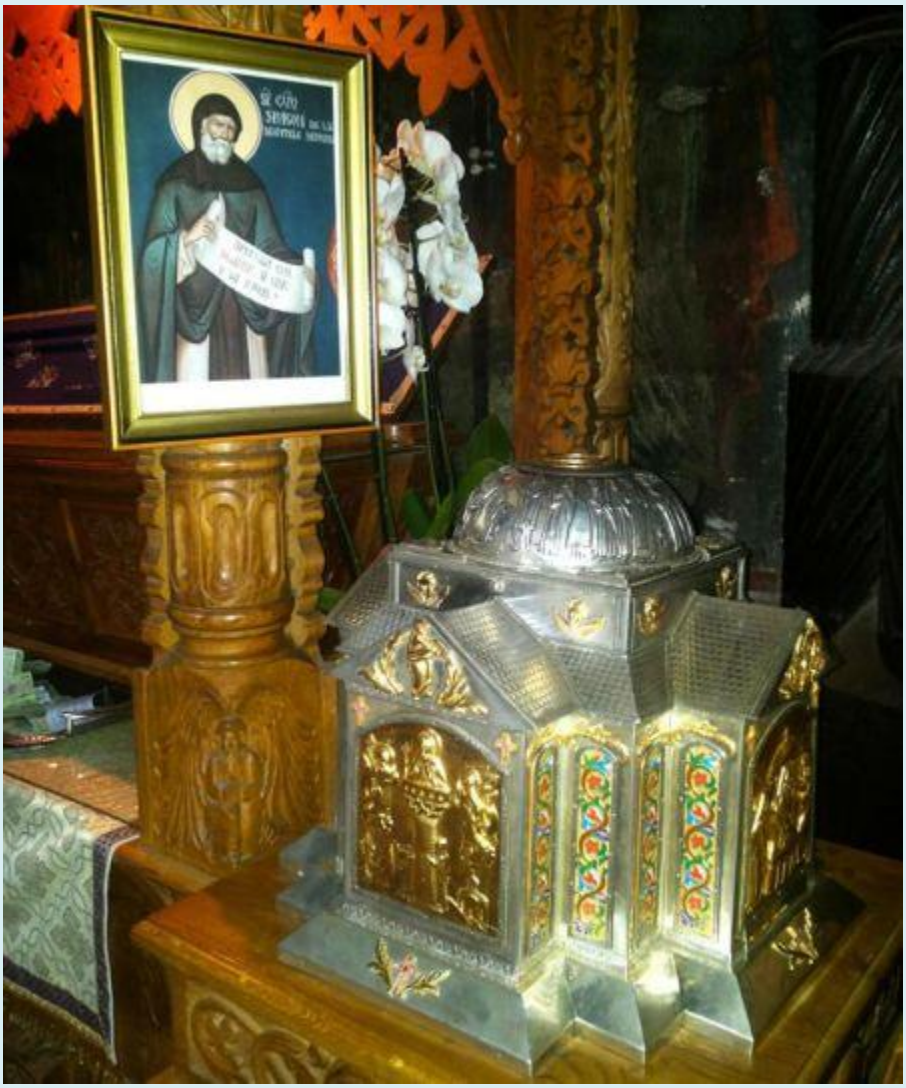

Sfântul Simeon din Muntele minunat este sărbătorit pe 24 mai.

Sfântul Simeon din Muntele minunat s-a născut în anul 522, în cetatea Antiohia, din Siria şi a trecut la cele veşnice în anul 592. El este prăznuit de Biserica Ortodoxă în ziua de 24 mai. Deşi acest sfânt a petrecut foarte mulţi ani în vârful unui stâlp de piatră, el nu trebuie confundat cu Sfântul Simeon stâlpnicul, care a trăit între anii 390-459, lângă cetatea Alep, din Siria, şi este prăznuit de Biserica Ortodoxă în ziua de 1 septembrie.

"Locuitor pustiului şi înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dunezeu, părintele nostru Simeon; şi cu postul, cu privegherea, cu rugăciunea, cereşti daruri luând, vindeci pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu

credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; slavă Celui ce te-a încununat pe tine; slavă Celui ce lucrează prin tine, tuturor, tămăduiri."

Sfântul Simeon din Muntele minunat

Tatăl sfântului, Ioan, era de loc din cetatea Edessa, iar mama sfântului, Marta, era de loc din cetatea Antiohia. Când părinţii lui Ioan s-au aşezat în cetatea Antiohia, ei au căutat pentru fiul lor o fecioară creştină, spre a se uni în Taina Nunţii. Cunoscând viaţa curată a fiului acelora, părinţii Martei au fost de acord cu căsătoria celor doi. Deşi fata dorea să ducă viaţă feciorelnică, după multă rugăciune şi multe lacrimi, ea a făcut ascultare de părinţii ei, spre a nu-i întrista.

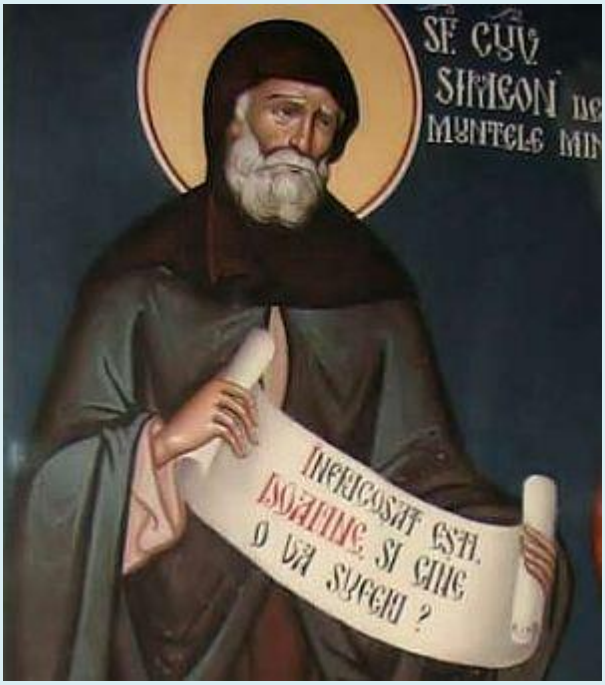

Ioan şi Marta au avut acelaşi gând, trăind bineplăcut înaintea lui Dumnezeu. Ei posteau mult şi se osteneau cu nevoinţe duhovniceşti. Dorind a naşte un copil, spre a-l închina lui Dumnezeu, fericita Marta a mers în biserica Sfântului Ioan Botezătorul şi s-a rugat îndelung. Ea a petrecut mai multe zile fără să mănânce şi fără să bea, dormind pe jos. În cele din urmă, într-o noapte, ea l-a văzut pe Sfântul Ioan, care i-a zis: "Îndrăzneşte, femeie şi te roagă, căci a fost primită rugăciunea ta." Atunci, locul s-a umplut de bună mireasmă.

După încă o vreme, Sfântul Ioan i s-a arătat din nou Martei, zicându-i: "Ridică-te degrab, femeie, şi du-te în cămara ta şi, în binecuvântare, însoţindu-te cu bărbatul tău, îndată vei zămisli fiu şi îi vei pune numele lui Simeon. De carne sau vin sau

altceva gătit prin meşteşug omenesc nu se va împărtăşi. Dă-i lui spre hrană numai din sânul drept, iar de cel stâng nu se va atinge, căci pruncul este de partea cea de-a dreapta. Pâine şi miere şi sare îi vei da lui drept hrană. Trebuie cu toată frica să fie păzit ca vas sfânt, comoară de preţ, căci acesta va fi slujitor Domnului Dumnezeului nostru. Când va împlini doi ani, va primi Sfântul Botez în această biserică. Ce trebuie să fie cu el va spune pruncul după sfântul Botez, venind harul peste el."

Cuvântul sfântului s-a împlinit întocmai, iar fericiţii Ioan şi Marta au primit de la Dumnezeu un prunc de parte bărbătească. Pe acesta, ei l-au numit Simeon. Fiind învinsă de mila de mamă, Marta a încercat să-i dea copilului spre hrană şi din sânul cel stâng. Copilul a refuzat de fiecare dată, plângând. După mai multe încercări, sânul stâng al Martei s-a strâns şi s-a făcut precum cel bărbătesc. Mai mult, nici de apa caldă a îmbăierii nu vroia să se apropie. Astfel, de fiecare dată când maica sa vroia să-l spele, pruncul rămânea fără de glas, arătând prin aceasta voia lui Dumnezeu.

Când a împlinit doi ani, pruncul a fost botezat în biserica Sfântului Ioan Botezătorul, primind numele Simeon. Când a ieşit din cristelniţă, vreme de şapte zile, pruncul a spus de mai multe ori: "Am tată şi nu am tată, am mamă şi nu am mamă." Prin aceasta, el a arătat mai dinainte vieţuirea monahală pe care urma să o ducă.

Pe când Simeon era ca de cinci ani, un cutremur puternic a zguduit cetatea Antiohiei. Tatăl său a fost zdrobit de o piatră mare, iar pruncul s-a rătăcit de mama lui. Găsindu-l o femeie temătoare de Dumnezeu, l-a luat pe umeri şi a mers cu el într-un munte din apropiere. După şapte zile, Sfântul Ioan Botezătorul i-a descoperit Martei unde se afla fiul ei. Femeia care îl îngrijea a mărturisit că, vreme de şapte zile, doar de două ori a gustat pâine şi apă.

Odată, pe când se plimba prin cetate, Simeon a ajuns în locul numit Heruvim şi, prin descoperirea lui Dumnezeu, a văzut slava vieţii veşnice, Tronul lui Dumnezeu, Judecata de Apoi şi chinurile iadului. Din acest moment, copilul a început a grăi cu o mare înţelepciune, cunoscând tainele vieţii.

Când a împlinit şase ani, Simeon a luat calea mănăstirii. Prin grija lui Dumnezeu, un bătrân îmbrăcat în haine albe i-a spus copilului: "Urmează-mă, oriunde voi merge." Şi a mers acesta până în apropiere de satul Pila, din ţara tiberină, nu departe de Seleucia.

Aici, în munte, el a petrecut în singurătate câteva zile, după care, îndrumat de îngerul Domnului, a urcat pe munte până ce a găsit o mănăstire. Stareţul acesteia era arhimandritul Ioan, un bătrân care cunoscuse de mai înainte înalta petrecere a copilului. Mai mult, arătându-i copilul, un înger i-a spus stareţului: "Prin acesta te vei mântui."

În această mănăstire, Sfântul Simeon a petrecut vreme de mai multe zile, postind aspru şi priveghind toată noaptea. Când unul dintre fraţi, înşelat de invidie, a pus la cale să-l omoare pe copil, mâna lui cea dreaptă s-a uscat şi o durere cumplită i-a cuprins tot trupul. Şi-a ascuns păcatul şi a ajuns în pragul morţii. Abia atunci el şi-a mărturisit gândul şi a căpătat tămăduire, prin rugăciunile Sfântului Simeon.

Când a împlinit şapte ani, Sfântul Simeon a cerut să i se înalţe un stâlp de piatră, lângă cel al stareţului său. În vârful stâlpului se afla un locaş mic şi strâmt, lucrat

din lemn de nuc. Începând acest fel de nevoinţă, sfântului i s-a arătat Mântuitorul Iisus Hristos, care, întinzând mâinile, i-a zis: "Aşa M-au răstignit, Eu binevoind, dar tu întăreşte-te şi îmbărbătează-te." A înţeles, deci, sfântul că de acum trebuie să se întărească şi mai mult intru răbdare şi osteneli.

Pe lângă petrecerea pe stâlp, Sfântul Simeon cel din Muntele minunat îşi adaugă zilnic alte noi nevoinţe duhovniceşti. Spre deosebire de ceilalţi părinţi monahi, noaptea, sfântul citea toată Psaltirea, iar ziua o petrecea în tăcere. Apoi, când era îndemnat să mănânce măcar puţine verdeţuri, el refuza, zicând: "Pe nimeni nu spurcă mâncarea, dar mişcă gânduri spurcate, tulbură şi îngroaşă şi face materialnică mintea cea mai subţire."

Sfântul Simeon din Muntele minunat a fost hirotonit preot. Într-o icoană veche, el apare zugrăvit săvârşind Sfânta Liturghie, în memoria mamei sale, iar pe ucenici urcând în mod succesiv până la el, pentru a primi Sfânta Împărtăşanie. În altă icoană, episcopul Dionisie al Seleuciei apare zugrăvit urcând la el şi hirotonindu-l pe stâlp.

După ce Sfântul Simeon a petrecut pe stâlp vreme de optsprezece ani, el a mers în Muntele minunat, unde, vreme de zece ani, s-a nevoit într-un loc înalt şi pietros. Apoi, suindu-se pe un stâlp mai mic, a petrecut vreme de patruzeci şi cinci de ani.

Din cei optzeci şi cinci de ani ai săi, şaptezeci şi nouă i-a săvârşit Sfântul Simeon cu lupta şi cu răbdarea cea mai presus de firea omenească.

Sfântul Simeon, cel din Muntele minunat, a trecut la cele veşnice în anul 592. El este prăznuit de Biserica Ortodoxă în ziua de 24 mai.

Deşi acest sfânt a petrecut foarte mulţi ani în vârful unui stâlp de piatră, el nu trebuie confundat cu Sfântul Simeon Stâlpnicul, care a trăit între anii 390-459, lângă cetatea Alep, din Siria, şi este prăznuit de Biserica Ortodoxă în ziua de 1 septembrie.

Moaştele Sfântului Simeon, păstrate în Mănăstirea Neamţ

Moaştele Sfântului Cuvios Simeon, cel din Muntele minunat, mai exact, cinstitul său cap, se păstrează cu mare evlavie în Mănăstirea Neamţ, din judeţul Neamţ. Acest scump odor este încadrat într-o cunună scumpă pe care, în limba slavonă, stă scris: "Moaşte de la Sfântul Simeon cel de la Muntele cel minunat. S-au ferecat de Ioan Ştefan voievod, la leatul 6971 (1463)." Aceasta este, potrivit istoricilor, cea mai veche inscripţie păstrată de la Sfântul Voievod Ştefan cel mare.

Inscripţia în limba slavonă este, totodată, certificatul de autenticitate al Sfintelor Moaşte. Nu se ştie însă cum au ajuns acestea în posesia Sfântului Ştefan cel mare. Este posibil ca ele să fi fost o moştenire de familie sau un dar primit de voievodul român pentru faptele de milostenie făcute în Sfântul Munte Athos.

Cinstitele Moaşte ale Sfântului Simeon au fost dăruite Mănăstirii Neamţ în anul 1497, cu ocazia sfinţirii acesteia. Este una dintre ctitoriile voievodului. O carte veche - Minei, în limba slavonă - din secolul al XVI-lea, păstrată până astăzi în Mănăstirea Neamţ, conţine slujba Sfântului Simeon. Nepurtând acest hram, prezenţa slujbei sfântului în Minei indică faptul că mănăstirea avea deja Sfintele sale Moaşte.

După schimbarea vechii racle, cununa aşezată de Sfântul Ştefan cel mare s-a aşezat deoparte, în muzeul Mănăstirii Neamţ. Moaştele Sfântului Simeon cel din Muntele minunat, aşezate deja într-o nouă raclă, vor fi aduse la Catedrala Mitropolitană din Iaşi, cu ocazia sărbătorii Sfintei Cuvioase Parascheva (octombrie, 2013).

Pr. Dragoş Bahrim - Cununa moaştelor Sfântului Simeon din Muntele minunat

La Sfânta Mănăstire Neamţ se păstrează o inestimabilă comoară, capul Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Acesta este unul dintre cei mai populari sfinţi care şi-au asumat această formă neobişnuită de asceză. Sfintele sale moaşte au fost împodobite de către Sfântul Voievod Ştefan cel mare, în anul 1463, cu o foarte frumoasă coroană, astăzi păstrată în mănăstire într-un loc deosebit de cinstitul cap, după schimbarea vechii racle. Cununa Sfântului Simeon a făcut deja obiectul câtorva studii 1, cea mai mare parte a ideilor exprimate acolo fiind valide, şi de aceea vom încerca mai întâi să rezumăm concluziile lor, urmând a mai aduce noi observaţii asupra problematicii.

Moaştele şi cununa Sfântului Simeon, Mănăstirea Neamţ

Textul de pe cunună scris în slavonă spune: „Moaşte de la Sfântul Simeon cel de la Muntele cel minunat. S-au ferecat de Ioan Ştefan voievod la leatul 6971“. Această inscripţie este socotită de istorici drept cea mai veche inscripţie păstrată de la Ştefan cel mare şi exprimă în mod absolut autenticitatea acestor sfinte moaşte. Cum au ajuns ele în posesia Sfântului Ştefan nu mai putem şti astăzi.

Istoricul Petre Năsturel spune că este foarte posibil ca ele să fi aparţinut tatălui lui Ştefan, Bogdan al II-lea. Erau un odor de familie, am putea spune. Ipoteza ca ele să fi aparţinut Mănăstirii Neamţ, iar Ştefan le-ar fi ferecat doar, este foarte puţin probabilă deoarece o astfel de comoară era foarte greu de obţinut la timpul acela de o mică mănăstire cum era Neamţul pe vremea aceea.

Însă, pentru un om de stat cu prestigiul şi resursele financiare ale voievodului Ştefan sau ale lui Bogdan, astfel de fapte nu par imposibile. Petre Năsturel crede că la 1463 Ştefan aşază cununa pe capul Sfântului, dar moaştele nu au ajuns imediat la Neamţ. Argumentul principal este lipsa unui destinatar al ferecării moaştelor. Pe cununa foarte asemănătoare a capului Sfântului Ghenadie pe care Ştefan o dăruieşte Mănăstirii Putna în anul 1488, lucrul acesta este scris explicit, în situaţia Sfântului Simeon, însă, destinatarul lipseşte. De aceea, Năsturel consideră că abia în 1497, cu ocazia sfinţirii marii ctitorii ştefaniene de la Neamţ, Sfântul Voievod ar fi dăruit noii ctitorii odorul. Cert este că un minei slavon din secolul al XVI-lea de origine nemţeană conţine o slujbă specială a Sfântului Simeon, ceea ce nu se întâmpla decât în situaţiile speciale când sfântul avea moaştele în mănăstirea respectivă sau ocrotea ca hram mănăstirea (*P. Năsturel, op. cât., p. 177.*)

Care să fie motivaţia care să-l fi împins pe Sfântul Voievod să realizeze această cunună? Un răspuns imediat este: evlavia. Însă aici este mai mult decât atât. Ideea împodobirii capetelor păstrate ale sfinţilor cu cununi este în Ortodoxie des întâlnită. Chiar nimburile pictate ale sfinţilor din icoane sunt o imagine a încununării lor de către Împăratul ceresc. Să ne amintim aici şi de cununile pe care sfinţii patruzeci de mucenici din Sevastia le-au primit din cer. În Moldova mai există alte două astfel de cununi, pe care trebuie să le amintim aici: cununa capului Sfântului Ghenadie de la Putna, realizată în 1488 tot la dorinţa lui Ştefan cel mare, dar şi cununa mult mai cunoscută a Sfintei Parascheva de la Iaşi. Aceste realizări evlavioase nu sunt lipsite de semnificaţie. Ele pornesc de fapt de la textele hagiografice pentru că, în relaţia credinciosului cu sfinţii, hagiografiile sunt primul contact. Iar în Răsărit hagiografia dictează iconografia.

Sfânta cuvioasă Parascheva, Catedrala arhiepiscopală din Roman, începutul secolului al XVII-lea

În cazul Sfintei Cuvioase Parascheva, sfintele moaşte au cunună pe cap, dar, totodată, într-una din vechile reprezentări iconografice ale sale, devenită model, cea din Catedrala arhiepiscopală din Roman (pictată la începutul sec. al XVII-lea, anterior aducerii moaştelor Sfintei la Iaşi de către Vasile Lupu), Sfânta Parascheva este aşezată pe un tron şi este încununată de către îngeri. Această pictură, dar şi încununarea moaştelor sale, aşa cum au ajuns ele până astăzi la noi, sunt fidele textului Vieţii Sfintei Parascheva.

În versiunea lui Matei, episcopul Mirelor, Gheorghe, unul dintre cei ce descoperise sfântul trup, are următoarea viziune: „La miezul nopţii a văzut în vis o Împărătească slăvită şi prea strălucită, şezând pe un tron slăvit şi prea strălucit şi în jurul ei stând roată bărbaţi purtători de lumină. Pe care văzându-i Gheorghe, fiind cuprins de multă frică, a căzut cu faţa la picioarele lor şi se rugă pentru viaţa lui, căci nu era în stare să rabde arătarea aceea ne mai văzută. Unul dintre acei purtători de lumină, întinzând dreapta lui, l-a ridicat zicându-i: «Gheorghe, nu te teme, ci scoală şi mâine dimineaţă la sinaxă vesteşte tuturor să pună în raclă moaştele Cuvioasei Parascheva, pe care le-au găsit acum, căci ea s-a născut şi a crescut în acest ţinut al Epivatelor, şi a arătat toate nevoinţele cele după Dumnezeu, şi a fost învrednicită de starea pe care o vezi acum şi de împărăţie, şi este din aceeaşi cetate cu voi şi de acelaşi neam, şi înalţă stăruitor către Dumnezeu rugăciuni pentru fiecare dintre voi». Şi acestea le-a spus acela, iar Împărăteasa aceea a spus că Gheorghe este apropiat ei şi a zis către el: «Eu sunt din acest pământ în care voi locuiţi acum, odraslă a lui, fiind numită Parascheva de la dumnezeiescul botez. Sârguiţi dar acum să cinstiţi cortul meu, iar eu voi cere de la Dumnezeu să vă izbăvească pe voi din pătimiri şi din primejdii»“ (*Vezi studiul lui A. Kazhdan şi H. Maguire, “Byzantine Hagiographical Texts aş Sources on Art”, Dumbarton Oaks Papers, 45, 1991, pp. 1-22.)*

Pictura de la Roman datează de la începutul secolului al XVII-lea, iar Viaţa scrisă de Matei al Mirelor tot în aceeaşi perioadă, dar nu mai devreme de 1605. Neîndoielnic, zugravul de la Roman s-a inspirat în realizarea planului iconografic chiar din acest text grec sau din versiunea mai veche slavonă, scrisă de Sfântul Eftimie de Târnovo (*Viaţa şi petrecerea Cuvioasei Maicii noastre Parascheva cea nouă, cea din Epivate, scrisă de Matei smeritul, Mitropolitul Mirelor, 10, trad. L. Enache, după ediţia lui A. Papadopoulos-Kerameus, Αναλεκτα Ιεροσολυμιτικης Σταχυολογιας, t. I, 1891, pp. 445-446.*)

Revenind la cununa pe care Sfântul Ştefan a făcut-o capului Sfântului Simeon, credem că ea a fost inspirată de Viaţa greacă a Sfântului Simeon, pe care Sfântul

Voievod a cunoscut-o foarte probabil în versiunea prescurtată a lui Nichifor Ouranos din sec. al XI-lea, transmisă mai târziu la noi şi în Vieţile Sfinţilor.

Iată însă ce spune Viaţa Sfântului Simeon în versiunea largă, despre încununarea acestuia de către arhangheli: „Aşa cum se cuvine sfinţilor care iubesc pe Dumnezeu şi sunt iubiţi de El, dumnezeiescul har al lui Dumnezeu l-a iubit pe sfânt mai presus de fire şi până în sfârşit l-a cercat precum pe Avraam patriarhul (Evr. 11, 17). Şi vede cetele sfinţilor stând de fată şi pe Domnul împreună cu dânşii şi era prezent şi un cal alb şi o cunună a slavei în mâinile arhanghelilor ca să-l încununeze şi să-l facă rege pe slujitorul Lui. A zis către ei: Cuvântul Domnului este întru mine şi haina de păr nu se va lua de la mine că este slava lui Hristos. Au zis atunci îngerii: Îmbracă-L pe Hristos în această haină, ca o purpură şi încinge-te cu Duhul Sfânt, veşmântul vederii. A continuat să zică slujitorul lui Hristos: Doamne, dacă porunceşti să împărăţesc împreună cu sfinţii, nu-mi va mai fi mie să mă înfrupt din mâncărurile vieţii acesteia, cu harul bunătăţii Tale. Şi a zis Domnul: Şi întru aceasta te-am mărit ca să se facă voia ta şi aşa îţi va fi ţie, că te-am sfinţit întru nădejdea bunătăţilor fără sfârşit şi împărăţeşte spre viaţa veşnică şi fie ţie săgeţi ascuţite, ca să dobori zecile de mii ale diavolilor. Şi l-au îmbrăcat pe el îngeri pe deasupra veşmintelor lui ascetice cu slavă şi mare cuviinţa sfinţeniei, punându-i pe cap diademă de piatră preţioasă duhovnicească în duhul vieţii, având deasupra crucea şi o stea care strălucea ca fulgerul. Şi l-au aşezat pe el pe acel cal arătat mai înainte, slăvindu-l cu bucurie mare şi zicând toţi într-un glas: Hristos este lăudat în ceruri şi pe pământ şi robul Lui Simeon, împărăţind împreună cu sfinţii, biruieşte. Şi a văzut Sfântul pe diavol uimit şi pe toate duhurile rele spăimântându-se“ (*Viaţa Sfântului Simeon, 43, conform traducerii din volumul Viaţa Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viaţa fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediţie îngrijită de Pr. D. Bahrim (Colecţia Viaţa în Hristos, seria Hagiographica, nr. 1), Ed. Doxologia, Iaşi, 2013, după ediţia critică P. van den Ven, La vie ancienne de s. Syméon Stylite le Jeune (521-592), t. I: Introduction et texte grec, t. II: Traduction et commentaire. Vie grecque de sainte Marthe, mère de S. Symeon („Subsidia Hagiographica” 32), Bruxelles, 1962-1970.*)

Şi într-o altă minune pe care o lucrează sfântul este văzut purtând o cunună de slavă, cu o cruce de foc în mijlocul său: „Un bărbat de la hotarele cu perşii, având demon cumplit, a aflat milă de la Dumnezeu. Căci a fost trimis îngerul Domnului şi i-a zis lui: «Du-te la robul lui Dumnezeu, Simeon! Acesta îşi are sălaşul în Antiohia cea mare, lângă mare într-o mănăstire în munte. Prin el îţi va fi ţie tămăduire de la Domnul». Venind bărbatul la sfântul, i-a descoperit acestea. Iar

sfântul, chemând pe Fiul lui Dumnezeu, a certat demonul să iasă din el. Iar demonul se tânguia cu putere, zicând: «Lasă-mă şi voi ieşi, căci ştiu cine eşti şi pe Cel ce lucrează întru tine, Fiul lui Dumnezeu». Acestea strigându-le, demonul vede, împreună cu bărbatul ce pătimea, o cunună strălucind ca aurul şi având mulţime de mărgăritare pe capul sfântului (*Cf. Apoc. 4, 4; 9, 7; 14, 14.)* şi o cruce strălucind în cunună ca lumina soarelui şi oştirile cereşti înconjurându-l pe el. Şi neputând suferi diavolul arderea care venea din cele ce vedea, a ieşit urlând, neîndrăznind încă să se mai apropie de suferind. Şi a plecat omul în patria lui, mulţumind lui Dumnezeu prin sfântul Lui rob şi vestind tuturor minunile Lui pe care le-a văzut“ (*Viaţa Sfântului Simeon, 73.*)

Minunea aceasta ce era foarte cunoscută obştii monahale a Sfântului Simeon, dat fiind şi locul pe care l-a ocupat mai apoi şi în textul scris al Vieţii, a devenit unul din semnele distinctive ale lui Simeon în comparaţie cu alţi sfinţi. Darul pe care acesta îl primeşte, alături de multe altele, îl face, am putea zice, unic în soborul sfinţilor.

Încă din timpul vieţii sale, pelerinii care veneau la Muntele minunat primeau unele eulogii din lut, mai târziu din metal chiar, binecuvântate de Sfânt, de foarte multe ori lucrându-se prin ele minuni şi vindecări. Astfel de eulogii sau medalioane s-au găsit în multe locuri din Răsărit, astăzi păstrându-se în mai multe muzee din lume. Aceste medalioane, sintetizând esenţialul întregii Vieţi a Sfântului, reţin doar câteva elemente: încununarea sa pe stâlp de către arhangheli, iar la baza stâlpului de o parte şi de alta stau două personaje cheie: ucenicul Conon pe care Simeon l-a înviat din morţi (*Ibidem, 129)* şi mama lui Simeon, Marta.

Medalion reprezentând în centru pe Sfântul Simeon încununat de către arhangheli

Aşa cum este realizată, cununa Sfântului Simeon respectă descrierea ei făcută în Viaţă: în mijlocul ei, acoperind capul în întregime, cele două braţe sunt în formă de cruce, iar în centru, o altă cruce mai mică uneşte cele două braţe.

Un alt posibil motiv care foarte posibil să-l fi animat pe Sfântul Ştefan în realizarea acestei cununi era nevoia de ajutor pe care o avea mai ales în războaiele cu necreştinii pe care le-a avut de dus. Sfântul Simeon se arătase deja un puternic

protector al antiohienilor în atacurile pe care oraşul lor le-a suferit din partea armatei persane a lui Chosroes. Astfel, cununa era un dar făcut Sfântului Simeon, în dorinţa sa de a-l chema în ajutor în situaţiile dramatice pe care Ştefan le-a avut de înfruntat. Sfântul Ştefan era el însuşi un cap încoronat şi totuşi face o cunună capului unui sfânt, arătând că adevărata coroană pe care o căuta era de fapt „cununa Vieţii“ (Iacov 1, 12).

Indiferent însă de orice lectură pe care am încerca să o facem firului istoric al acestor evenimente, cununa, alături de moaştele păstrate ale Sfântului Simeon din Muntele minunat, rămâne pentru noi un element de legătură, care uneşte peste veacuri în chip duhovnicesc sfinţi, popoare şi Biserici în lupta lor pentru Împărăţia lui Dumnezeu.

Anul acesta se împlinesc 550 de ani de la realizarea cununii Sfântului Simeon din Muntele minunat şi ca o lucrare a Providenţei, moaştele sale vor fi aduse pentru tradiţionalul pelerinaj prilejuit de hramul Sfintei Parascheva de la Iaşi, ca o mărturie a conglăsuirii sfinţilor lui Dumnezu.

Moaștele și cununa Sfântului Simeon, Mănăstirea Neamț, 1643

Arhim. Mihail Daniliuc - Şi sfinţii îşi fac vizite

Odinioară monahii şi credincioşii nemţeni s-au bucurat de comuniunea sfinţilor şi de binecuvântarea lor prin aducerea Cuvioasei Parascheva la Mănăstirea Neamţ, care adăposteşte din bătrâne veleaturi capul sfântului Simeon din Muntele minunat, dăruit chinoviei de binecredinciosul Voievod Ştefan. În aceste zile mii de credincioşi venerează moaştele celor doi sfinţi în cetatea Iaşilor primind ajutorul şi binecuvântarea lor. Asta ne facem să rostim: când sfinţii îşi fac vizite, ei îşi unesc puterile ca să-L înduplece pe Hristos să reverse peste poporul Său belşug de milă, pace şi har.

Se întâmpla acum peste o jumătate de veac. În vara anului 1947, Moldova trecea prin grele încercări. Urmele războiului încă se zăreau pretutindeni. Soldaţi purtând în trupurile lor drama conflagraţiei mondiale, evacuări, familii despărţite, mame tânguindu-şi feciorii pieriţi în lupte, soţii rămase văduve cu pruncuţii în braţe, căutând cu disperare ajutor; copii orfani jelindu-şi soarta crudă. Plugurile, ieşind la arat, scoteau din măruntaiele pământului gloanţe ori bombe care continuau să curme vieţi nevinovate. Pe lângă toate acestea, Moldova, ca numeroase alte regiuni

din ţară, a trecut printr-o nouă grea încercare, parcă adeverind vechea zicală că o nenorocire nu vine niciodată singură. Foametea din anii 1946-47, provocată de o secetă cumplită, şi-a arătat faţa hidoasă în întreaga Moldovă. Primăvara, apoi vara lui 1946 au fost extrem de secetoase, încât până în august culturile s-au compromis total. Dacă oamenii trăiau consumând din micile rezerve scăpate ca prin minune în urma frontului, animalele nu aveau şanse de supravieţuire, mare parte din ele fiind sacrificate sau murind de foame. Mulţi oameni se hrăneau cu buruieni fierte, mulţumindu-se doar cu atât, dar sperând să obţină măcar nutreţul de care aveau atâta nevoie dobitoacele. Singura speranţă a rămas recolta anului 1947, perspectivă destul de îndepărtată. În iarnă, ţăranii au mâncat totul, până şi sămânţa necesară noii recolte. Primăvara începea sub auspiciile aceleiaşi secete ucigătoare. Poporul, înfometat, dar fără a-şi pierde credinţa, şi-a pus nădejdea în mila Cerului.

Preoţii, călugării, maicile, alături de mii de credincioşi, au rugat stăruitor conducerea Mitropoliei Moldovei pentru a organiza un pelerinaj cu moaştele Sfintei Parascheva. Înţeleptul mitropolit de la Iaşi, Irineu Mihălcescu, a împlinit dorinţa păstoriţilor săi, rânduind pe ecleziarhul catedralei mitropolitane de atunci, arhimandritul Teoctist Arăpasu, să se ocupe de procesiune. Sunt convins că mult milostiva Parascheva l-a iubit pe evlaviosul Teoctist, ocrotindu-l, aşa încât, după 30 de ani, diriguitorul pelerinajului a urcat pe tronul marilor mitropoliţi ai Moldovei, iar la scurt timp a devenit cel de-al cincilea patriarh al României. Pelerinajul s-a derulat în două etape: întâi în judeţul Iaşi (sfârşitul lunii mai - 10 iunie), apoi în judeţele Vaslui, Bacău, Neamţ şi Suceava - până la sfârşitul lunii august. La procesiune au luat parte mulţi clerici de la Centrul Eparhial din Iaşi şi de la parohii, numeroşi preoţi de mănăstiri, în fruntea lor aflându-se Arhimandritul Teoctist.

Ajungând la Târgu-Neamţ, alaiul de preoţi şi credincioşi, purtând racla cu nepreţuitul odor al Moldovei, a străbătut satul Vânători-Neamţ, îndreptându-se spre lavra cea încremenită între veacuri, Mănăstirea Neamţ. Era într-o zi toridă de iulie, miercuri. Seceta veştejise totul. Parcă nici codrii multiseculari ce străjuiesc mănăstirea mănăstirilor nu mai erau aşa verzi ca odinioară. Racla cu sfintele moaşte a fost depusă în biserica ştefaniană, iar soborul mănăstirii, alături de mulţimea credincioşilor ajunşi în lavră, s-au nevoit spre rugăciune în priveghere de toată noaptea. Dimineaţa, joi, 17 iulie, după săvârşirea Sfintei Liturghii, procesiunea a continuat prin satele Leghin şi Pipirig. Am avut bucuria să-l cunosc pe unul din martorii acelui moment cu totul de excepţie. Părintele Victorin, pe atunci ierodiacon şi trapezar la mănăstire, îmi mărturisea că mila Cerului nu a întârziat să se arate peste plaiurile nemţene, slobozind ploi aducătoare de binecuvântare.

La Neamţ, Sfânta Parascheva s-a bucurat de comuniunea atâtor sfinţi ale căror moaşte au fost dăruite vestitei chinovii moldave de domnitori, vlădici ori boieri evlavioşi. Printre ele, capul Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, care a vieţuit în secolul al VI-lea după Hristos, mutându-se la cereştile locaşuri la anul 594. Tradiţia nemţeană spune că sfintele moaşte ale Cuviosului stâlpnic au fost împodobite cu o frumoasă coroană de către Sfântul Voievod Ştefan cel mare, în anul 1463, el dăruindu-le ctitoriei sale cu prilejul sfinţirii bisericii din anul 1497.

Iată că după 66 de ani, prin pronia divină, Sfântul Simeon întoarce vizita Sfintei Parascheva. Odinioară tot ţinutul Neamţului s-a bucurat de comuniunea sfinţilor, de binecuvântarea lor, prin aducerea Cuvioasei Parascheva. La fel acum, când mii de credincioşi venerează moaştele celor doi sfinţi, ei primesc harul, mila şi ocrotirea lor, împreună cu pacea dăruită de Hristos. Asta ne face să rostim cu bucurie: sfinţii nu aparţin unui singur loc, ci întregii Biserici a lui Hristos, deoarece prin credinţa şi dragostea lor, prin mărturisire sfântă, ei au devenit plăcuţi lui Dumnezeu şi de aceea îi adună pe credincioşi întru aceeaşi credinţă. Iar atunci când sfinţii „îşi fac vizite”, ei îşi unesc puterile ca să-L înduplece pe Hristos, bucuria vieţii noastre, să reverse peste poporul Său belşug de har, pace şi binecuvântare.

Icoane

SF. CUV.
SIMEON DE LA
MUNTELE MINUNI
INFRICOSAT ESTI,
DOAMNE, SI CINE
O VA SUFERI ?
Copyright © 2006 Dositeea

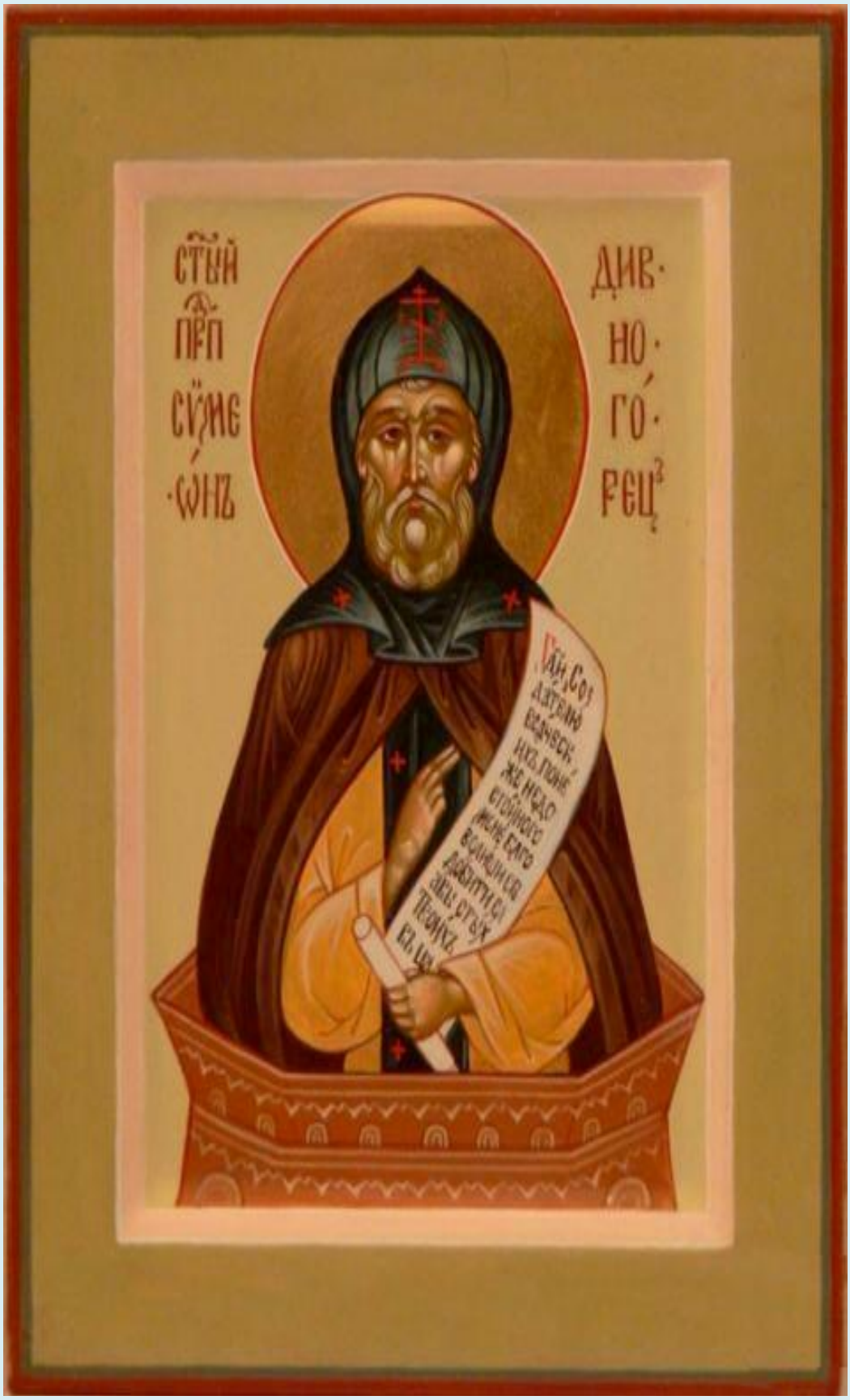
СТЫЙ
ПРП
СЎМЕ
ѠНЪ
ДИВ·
НО·
ГО·
РЦЪ

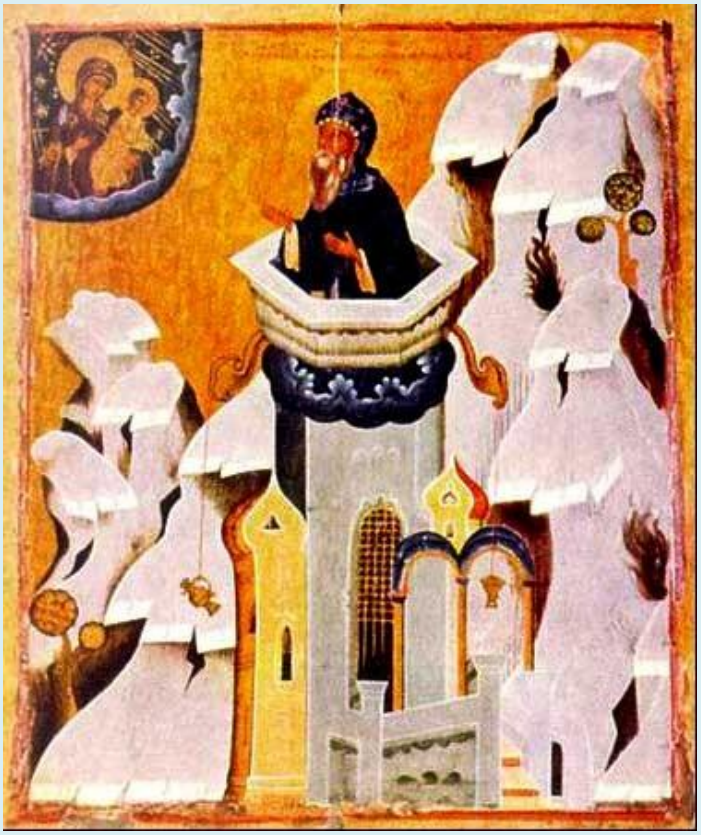

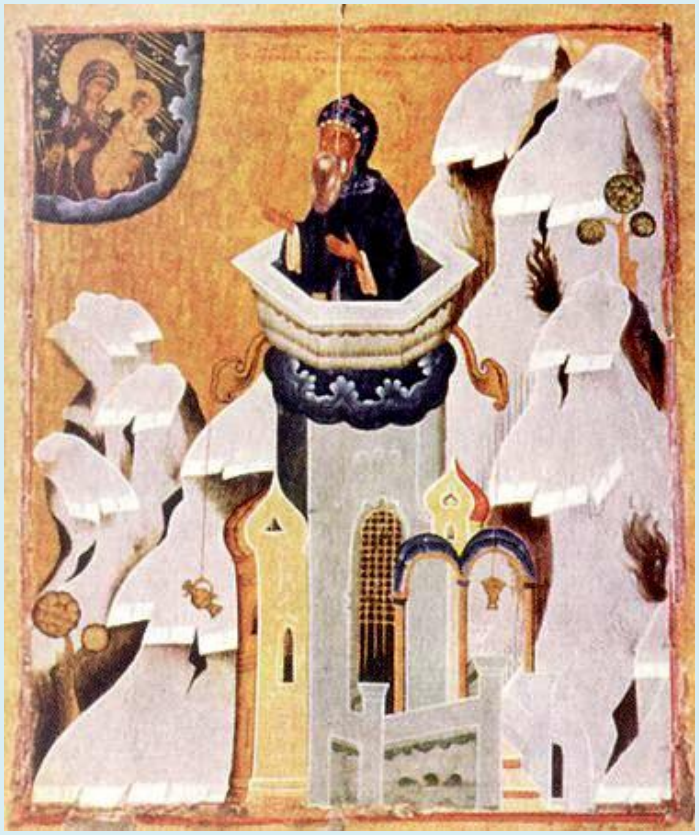

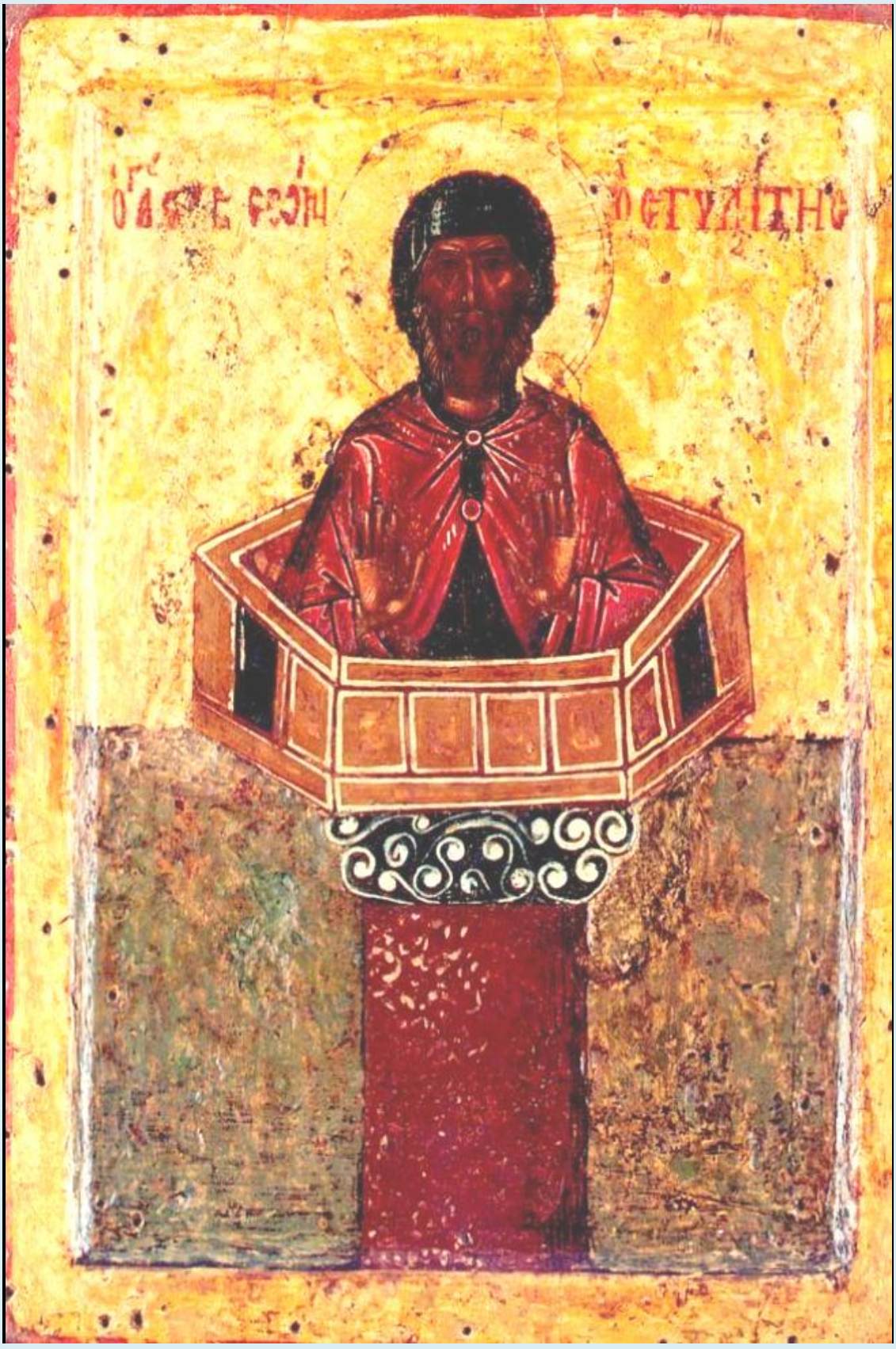

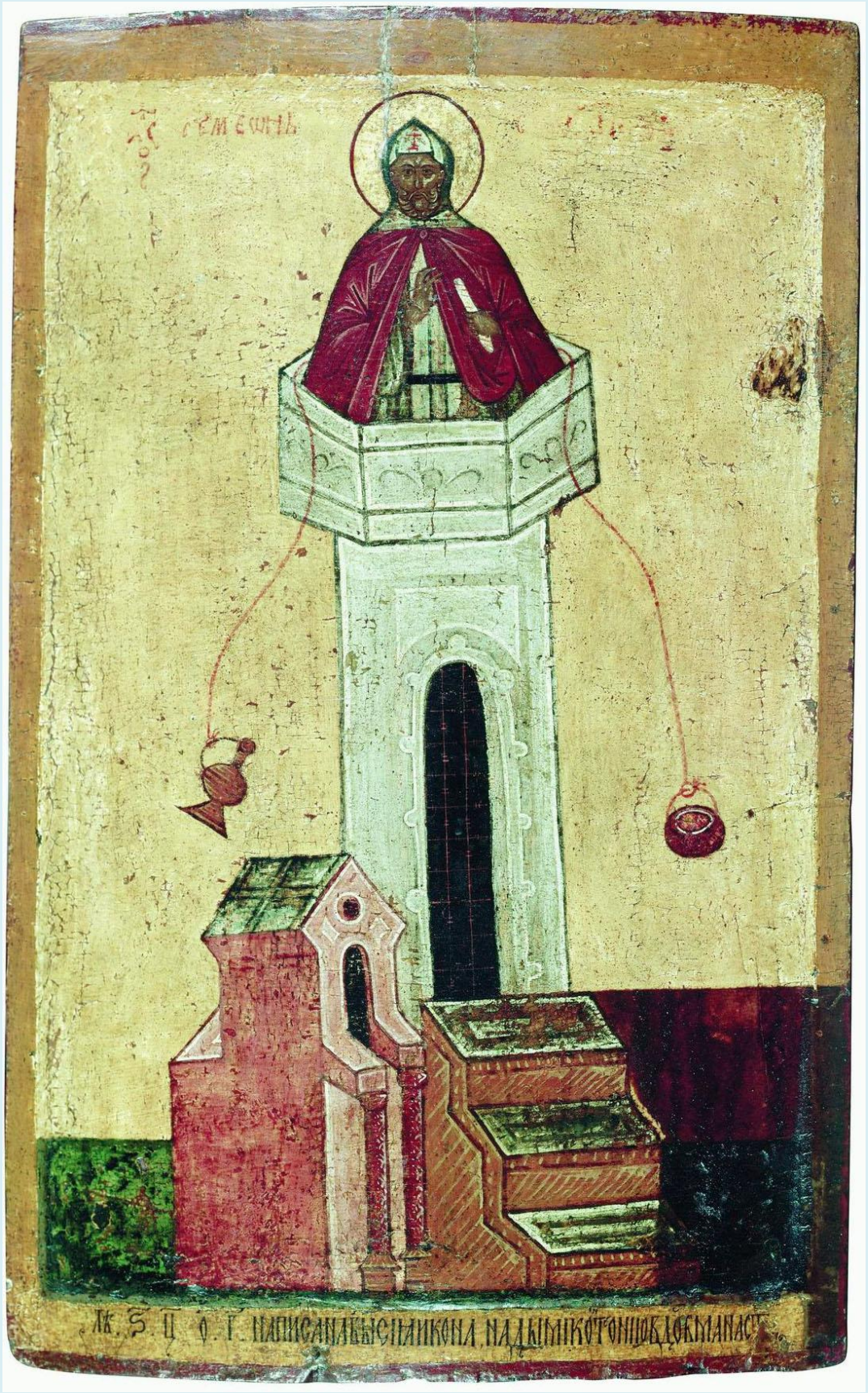
СЕМЕОНЪ

Ὁ ἅγιος

IC XC
SAINT
SYMEON
OF THE
WONDROUS
MOUNTAIN

DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv.
Simeon
cel din
Muntele Minunat

Secolul al XVI-lea - Muzeul Central al artei şi culturii ruse - Andrei Rubliov

Secolul al XV-lea - Mănăstirea Vatoped, Muntele Athos

Sfântul Simeon cel bătrân şi Simeon cel tânăr din Muntele minunat, Balamand, sec. XVII

Η ΑΓΙΑ ΣΟΣΣΑΝΑ
Ο ΑΓΙΟΣ ΣΥΜΕΩΝ
Ο ΕΝ ΤΩ ΘΑΥΜΑΣΤΩ ΟΡΕΙ
Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΚΙΑΝ

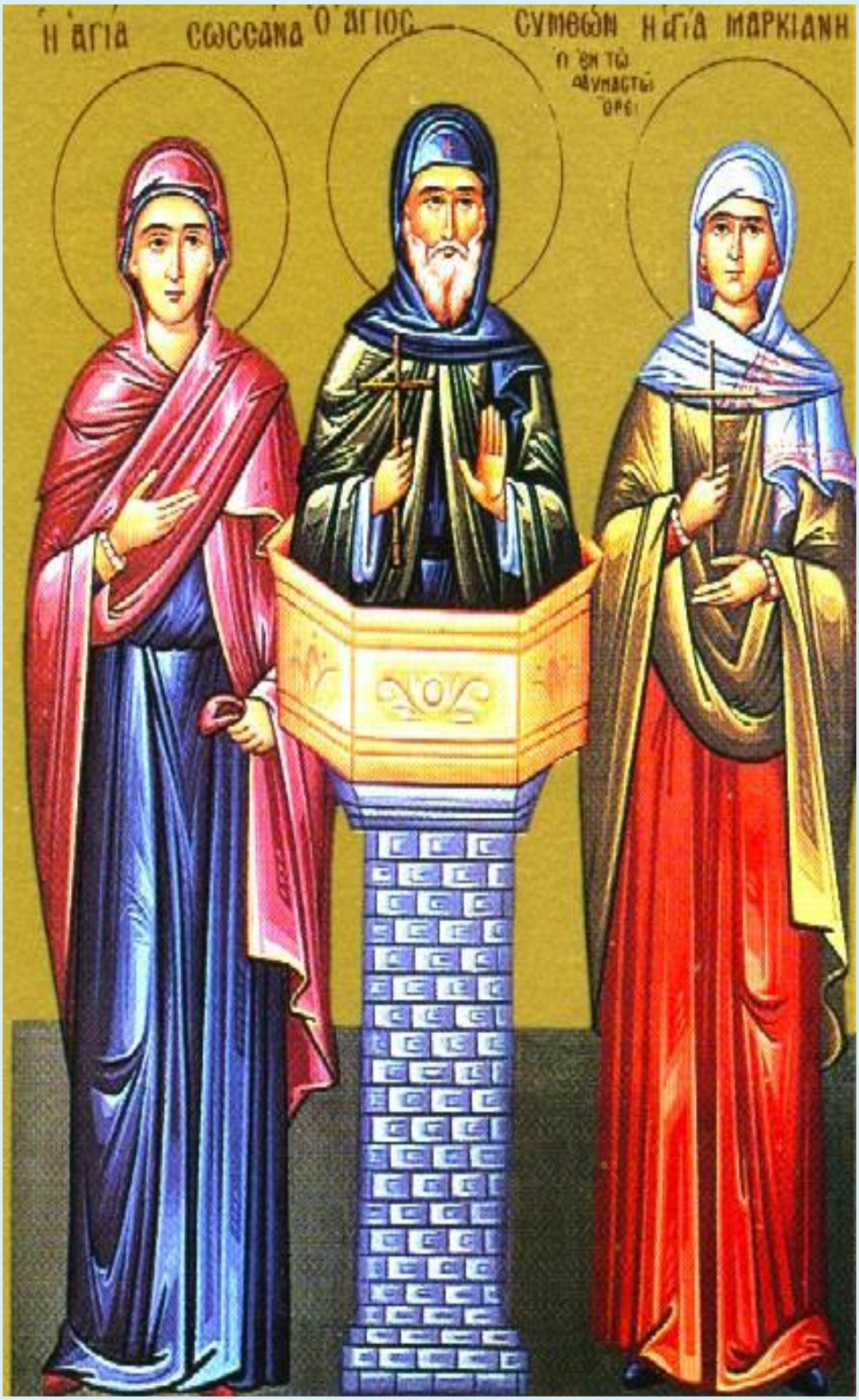

Sfântul cuvios Simeon cel din Muntele minunat, Sfânta muceniţă Marciana şi Sfânta muceniţă Suzana

Η ΑΓΙΑ ΣΩΣΣΑΝΑ
Ο ΑΓΙΟΣ ΣΥΜΕΩΝ
Ο ΕΝ ΤΩ ΘΑΥΜΑΣΤΩ ΟΡΕΙ
Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΚΙΑ

Sf. Cuv. SIMEON
DIN MUNTELE MINUNAT
Sf. Mc. SOSONA
Sf. Mc. MARCHIANA
24 mai

SF. CUV. SIMEON
DIN MUNTELE MINUNAT
SF. MC. SOSONA
SF. MC. MARCIANA

24 mai

SYNAXIS OF THE SAINTS OF ANTIOCH

SF. CUV.
PARASCHEVA
DE LA
IAȘI
SF. CUV.
SIMEON

SF. CUV.
SIMEON
http://dositeea.blogspot.com

SE CUV
SIMEON DE LA
MUNTELE MINUNA
INFRICOSAT ESTI.
DOAMNE, SI CINE
O VA SUFERI ?
http://dositeea.blogspot.com
Capul Sfântului SIMEON din
Muntele Minunat din Antiohia
SIRIEI
† 592 d. HS
zi de prăznuire 24 mai
http://dositeea.blogspot.com

Capul Sfântului SIMEON din
Muntele Minunat din Antiohia
SIRIEI
† 592 d. HS
zi de prăznuire 24 mai
http://dositeea.blogspot.com

Ce înseamnă Sfânt Stâlpnic?

Stâlpnicii sunt acei asceţi care au trăit în izolare de lume în vârful unui stâlp sau al unei coloane. Aici, ascetul stătea în bătaia soarelui, a vânturilor, a ploii, sub privirile oricărui trecător. Mâncarea stâlpnicului era doar aceea pe care oamenii i-o aduceau şi o urcau, cu ajutorul unei scări sau al unei frânghii. -Ziarul Lumina

Sf. Simeon	Sf. Lazăr	Sf. Alipie	Sf. Daniil	Sf. Simeon Noul
1 septembrie	8 noiembrie	26 noiembrie	11 decembrie	24 mai

BASILICA.RO

SF. CUV.
SIMEON

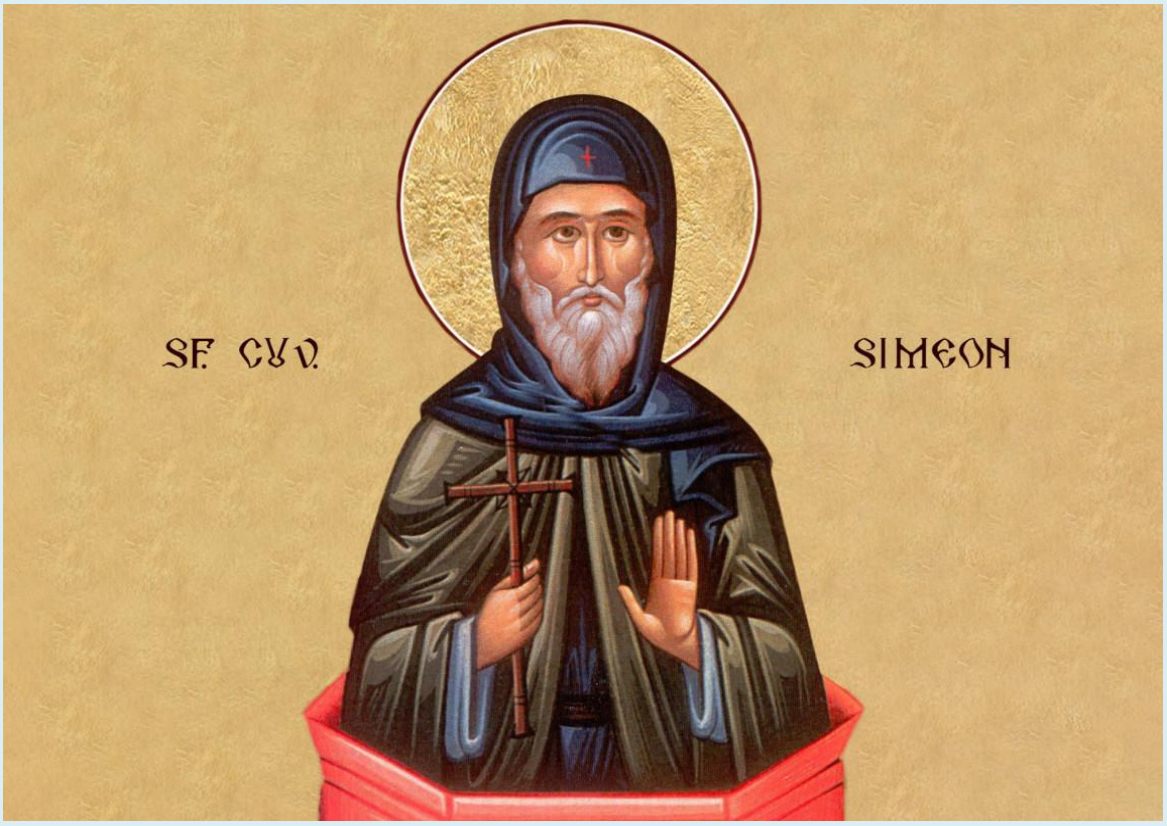
SF. CUV.
SIMEON

Troparul Sfântului Cuvios Simeon cel din Muntele Minunat

24 Mai - Glasul 1

Al răbdării stâlp ai fost râvnind cuvioase,
părinților celor mai dinainte: lui Iov întru patimi, lui Iosif întru ispite și vieții celor fără de trup fiind în trup.
Simeoane părintele nostru, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Bucură-te, Sfinte părinte Simeoane cel din Muntele minunat!